

Veličanstvena
ljubavna priča
— BOOKLIST

Ganja

LISA KLEYPAS

Na božično jutro

KRALJICE LJUBAVNIH ROMANA

LISA KLEYPAS

*Na božično
jutro*

Naslov izvornika
A Wallflower Christmas
Copyright © 2008 by Lisa Kleypas
Fotografija na naslovnici
© *Jill Battaglia/Arcangel images*

Sadržaj

Rafe Bowman upravo je stigao iz Amerike kako bi se upoznao s Natalie, vrlo uglađenom i lijepom kćeri ledi i lorda Blandforda.

Njegova klasična ljepota i isklesano tijelo nesumnjivo bi se dojmili te dvorske dame da nije njegovih šokantnih američkih navika i lošega glasa koji ga prati. Rafe shvati da će, prije negoli joj uopće počne udvarati, prvo morati naučiti pravila londonskog društva. Osvajanje nevjeste pokazat će se zamršenijim negoli je Rafe Bowman očekivao, pogotovo zato što je obično navikao dobiti što god zaželi. Međutim, čarolija Božića katkad djeluje posve neočekivano pa može i cinika pretvoriti u romantika te razbuktati strast čak i u najplahijim srcima.

A kad se četiri prijateljice okušaju u spajanju osamljenih srdaca, nitko ne zna kako će to završiti...

Četiri prijateljice koje pokušavaju razriješiti ovu ljubavnu zbrku sretno su udane žene, a uz koje su peripetije pronašle svoje ženike može se pročitati u hit romanima Lise Kleypas *Jedne strasne zime*, *Proletni skandal*, *Tajne ljetne noći* i *Dogodilo se jedne jeseni*. Sada kad su sretno rado će svoja iskustva podijeliti s drugima i omogućiti da izgubljena srca pronađu put do sreće.

**Posvećeno Jennifer Enderlin,
koju krase mnoge vrline: mudrost, darovitost,
ljepota i širokogrudnost.
Hvala ti što si u moj život i posao
unijela toliko radosti.
Zauvijek ću te voljeti,
LK**

PROLOG

Bile jednom četiri mlade dame koje su sjedile postrani na svakome balu, večernjem domjenku i zabavi tijekom londonske društvene sezone. Zvali su ih *mimoze*. Čekajući iz večeri u večer na stolicama poredanim uza zid, *mimoze* su napokon zapodjenule razgovor. Shvatile su da će, premda se nadmeću za istu gospodu, više profitirati budu li prijateljice, a ne protivnice. Ali, što je još važnije, otkrile su da se jedna drugoj sviđaju. Odlučile su se udružiti u potrazi za muževima, počevši od najstarije, Annabelle, dok redom ne stignu do najmlađe, Daisy.

Annabelle je neporecivo bila najljepša *mimoza*, ali bila je praktički švorc, zbog čega je bila u nezavidnome položaju. Premda se većina londonskih neženja nadala mladenki zgodnoga lica, obično bi se na koncu skrasili s onom koja donosi najveći miraz.

Evie je bila nekonvencionalno zgodna, jarkocrvene kose i lica gusto posutog pjegicama. Bilo je dobro poznato da će jednoga dana naslijediti očev imetak. Njezin je otac, međutim, bio pučanin, a još k tome i bivši boksač te vlasnik kockarnice, a tako neugledno podrijetlo za mladu je damu predstavljalo vrlo nezgodnu zapreku. Da stvar bude gora, Evie je mucala i bila nesavladivo sramežljiva. Svaki muškarac koji bi pokušao razgovarati s njome, to bi iskustvo poslije opisao kao pravo mučenje.

Lillian i Daisy bile su sestre iz New Yorka. Njihova obitelj, Bowman, bila je čudesno, neukusno, gotovo nezamislivo bogata, izgradivši imetak na proizvodnji sapuna. Nisu imali plave krvi, uglađenosti ni pokrovitelja u visokome društvu. Lillian je bila vatreno privržena prijateljica, ali istodobno tvrdoglava djevojka sklona šefovanju. A Daisy je, pak, bila sanjarka koja se često uzrujavala zbog toga što stvarni život nije zanimljiv kao romani koje je nezasično gutala.

Dok su *mimoze* pomagale jedna drugoj da plove izbjegavajući stupice londonskog visokog društva, tješeći i podržavajući jedna

drugu u vrlo stvarnim opasnostima, tugama i radostima, sve su pronašle muža i nitko ih više nije zvao *mimozama*.

Ali svake nove društvene sezone, nije manjkalo novih *mimoza*. (I tada je, baš kao i danas, uvijek bilo djevojaka koje su gospoda zanemarivala i ignorirala, premda su trebala biti pametnija.)

A onda je jednoga Božića u Englesku došao Rafe Bowman, najstariji brat Lillian i Daisy. Od toga dana, život jedne *mimoze* stubokom se promijenio...

PRVO POGLAVLJE

London 1845

Potvrđeno je – zadovoljno je rekla Lillian, ledi Westcliff, odlažući bratovo pismo na stranu. – Rafe će za točno dva tjedna pristati u Londonu. A stiže jedrenjakom zvanim *Vihor*, što je posve prikladno s obzirom na njegove predstojeće zaruke.

Spustila je pogled na Annabelle i Evie koje su sjedile na podu salona zaokupljene velikim krugom od crvena baršuna. Okupile su se u Lillianinoj londonskoj kući, Marsden Terrace, na poslijepodnevnome čaju i ćaskanju.

Annabelle i Evie trenutačno su izrađivale prekrivač za stalak drvca, odnosno nastojale spasiti tkaninu koju je Lillian upropastila prethodnim pokušajem. Evie je rezuckala komad brokatne vrpce koja je bila neravno zašivena uz jedan rub, a Annabelle marljivo izrezivala novi obrub i učvršćivala ga pribadačama.

Nedostajala je samo Lillianina mlađa sestra Daisy koja je živjela u Bristolu s novim mužem.

Annabelle je jedva čekala da vidi Daisy i čuje kako joj godi bračni život. Na svu sreću, uskoro će se sve zajedno okupiti na božićnim praznicima u Hampshireu.

– Misliš li da će tvojemu bratu biti teško nagovoriti ledi Natalie da se uda za njega? – upita Annabelle mrgodeći se jer je naišla na veliku, tamnu mrlju na tkanini.

– Nikako – prpošno odvrati Lillian. – Zgodan je, šarmantan i jako bogat. Što bi mu ledi Natalie mogla prigovoriti osim američkog podrijetla?

– Pa, Daisy ga je nazvala razvratnikom. A nekim mladim damama to nije...

– Koješta! – uzvikne Lillian. – Rafe nije nikakav razvratnik. Istina, petljao je s kojekakvim ženama, ali koji pravi mladić nije?

Annabelle je neuvjereno pogleda. Premda su Lillianinu mlađu sestru Daisy svi smatrali sanjarkom i romantičarkom, krasio ju je i

pronijeljiv pragmatizam zbog kojega su njezini sudovi redovito bili pouzdani. Ako je Daisy rekla da je njihov najstariji brat razvratnik, nije bilo sumnje da svoju tvrdnju temelji na čvrstim dokazima.

– Pije li i kocka? – upita Annabelle Lillian.

Lillian se oprezno namršti. – Povremeno.

– Ponaša li se nepristojno ili nedolično?

– On je Bowman. To nam je u krvi.

– Trči li za sukunjama?

– Naravno.

– Je li ikada bio vjeran jednoj ženi? Je li se ikada zaljubio?

Lillian se namrgodi.

– Nije, bar koliko ja znam.

Annabelle dobaci Evie pogled podignutih obrva. – Što ti misliš, Evie?

– Razvratnik – kratko odvrati Evie.

– O, dobro onda – progundā Lillian. – Valjda ga se može nazvati razvratnikom. Ali to možda ne bude zapreka u njegovu snubljenju ledi Natalie. Neke žene vole razvratnike. Pogledajte samo Evie.

Evie je nastavila uporno sjeckati brokatnu vrpcu, a usne su joj se izvile u smiješak. – Ja ne volim s-sve razvratnike – reče ne dižući pogled s posla. – Samo jednoga.

Reklo bi se da će Evie, najnježnija i najplahija među njima, najteže osvojiti srce zloglasnoga lorda St. Vincenta koji je bio dokazani razvratnik. Premda je Evie, krupnih plavih očiju i jarkocrvene kose, krasila izuzetna i nekonvencionalna ljepota, bila je nenasno sramežljiva. A ne treba zanemariti niti mucanje. No Evie je istodobno u sebi nosila nenametljivu snagu i udvoran duh koji su očito oborili njezinoga muža s nogu.

– I taj te bivši razvratnik bjelodano obožava preko svake mjere – reče Annabelle. Zastane, pažljivo motreći Evie, pa ispod glasa upita: – Je li St. Vincentu drago što je beba na putu?

– O, da, njemu je... – Evie se prekine i iznenađeno pogleda Annabelle razrogačenim očima. – Kako si znala?

Annabelle se široko osmjehne. – Primijetila sam da na svim novim haljinama imaš ušivke sprijeda i straga kako bi ih mogla otpuštati dok ti se tijelo širi. To te odalo na prvi pogled, mila.

– Trudna si? – upita Lillian i oduševljeno cikne kao pravi deran. Skoči s počivaljke i spusti se na pod do Evie pa je obgrli dugim rukama. – Pa to je *fantastična* novost! Kako se osjećaš? Je li te već uhvatila koja mučnina?

– Samo kad sam vidjela što si učinila prekrivaču za bor – reče Evie smijući se prijateljičnoj razigranosti. Često je bilo teško povjerovati da je Lillian grofica. Nov, istaknut društveni položaj nije niti najmanje prigušio spontanost njezine ćudi.

– O, *ne bi* smjela sjediti na podu – uzvikne Lillian. – Daj mi te škare, ja ću srediti tu vražju vrpcu...

– *Ne* – u isti glas uzviknu Evie i Annabelle.

– Lillian, mila – odlučno nastavi Annabelle – da se nisi usudila niti taknuti ovaj prekrivač. Ono što ti činiš iglom i koncem trebalo bi biti kažnjivo zakonom.

– Stvarno se trudim – pobuni se Lillian s obješenjačkim smiješkom sjedajući na pete. – Počnem u najboljoj namjeri, ali onda mi dojade svi ti silni sićušni šavovi pa pokušam požuriti. Ali moramo imati pokrivač za stalak, i to velik. U protivnom ništa neće spriječiti da po podu kapaju kapi voska kad upalimo svjećice na boru.

– Bi li mi mogla reći odakle ova mrlja? – Annabelle pokaza ružnu, tamnu mrlju na baršunu.

Lillianin smiješak postane sramežljiv. – Taj dio bismo možda mogle staviti otraga. Prolila sam po tkanini čašu vina.

– Pila si dok si šivala? – upita Annabelle misleći kako to štošta objašnjava.

– Nadala sam se da će mi to pomoći da se opustim. Šivanje mi predstavlja veliki stres.

Annabelle je upitno pogleda sa smiješkom na usnama. – Zašto?

– Podsjeća me na sve one prilike kada je majka stajala nada mnom dok sam vezla. Kad god bih pogriješila, lupnula bi me ravnalom po zglobovima prstiju. – Lillian se pokunjeno naceri, ali razdraganost joj nije ozarila i živahne, smeđe oči. – Bila sam grozno dijete.

– Bila si prekrasno dijete, u to sam sigurna – blago će Annabelle. Nikada joj nije bilo baš jasno kako su Lillian i Daisy Bowman tako dobro ispale s obzirom na odgoj. Thomas i Mercedes Bowman nekako su uspjeli biti zahtjevni, kritični / pritom zanemarivati djecu, što je poprilično teško.

Tri godine ranije, Bowmani su doveli svoje dvije kćeri u London otkrivši da čak ni veliko bogatstvo nikoga u višim slojevima newyorškoga društva ne može namamiti na ženidbu njihovim djevojkama.

Zahvaljujući spoju predanoga rada, sreće i neophodne bezobzirnosti, Thomas Bowman utemeljio je jednu od najvećih tvornica sapuna na svijetu, koja je usto i najbrže rasla. Sad kad su si široke narodne mase mogle priuštiti sapun, njihove tvornice u New Yorku i Bristolu jedva su držale korak s potražnjom.

Ali za ulazak u newyorško društvo novac nije bio dovoljan. Nasljednice bez slavnih rodoslovlja, kao Lillian i Daisy, nisu bile poželjne ženicama iz sličnih obitelji jer su se oni također željeli priženiti u više rangirane obitelji. Stoga je London, u kojemu je bilo sve više osiromašenih plemića, bio plodno lovište za američke *nouveaux riches*.

Ironično je što je najveći uspjeh obitelji Bowman bio udaja Lillian za Marcusa, lorda Westcliffa. Nitko nije mogao povjerovati da se taj povučeni i moćni grof poželio oženiti svojom djevojkom kao što je Lillian. Ali Westcliff je prozreo Lillianinu grubu vanjštinu i otkrio ranjivo i vatreno privrženo srce koje se toliko trudila sakriti.

– Bila sam pravi viračićak – iskreno će Lillian. – Baš kao Rafe. Naša druga braća, Ransom i Rhys, oduvijek su bila malo pristojnija premda to ne znači baš mnogo. Daisy bi mi se katkad pridružila u vragolijama, ali obično je sanjarila i živjela u svojim knjigama.

– Lillian – upitno će Annabelle oprezno namatajući vrpcu – zašto je tvoj brat pristao na susret s ledi Natalie i Blandfordima? Je li uistinu spreman na brak? Treba li mu novac ili možda želi ugoditi vašem ocu?

– Nisam sigurna – reče Lillian. – Mislim da nije novac posrijedi. Rafe se obogatio spekulacijama na Wall Streetu od kojih su neke bile pomalo beskrupulozne. Slutim da mu je možda dojadilo vječno biti s ocem na ratnoj nozi. A možda... – Oklijevala je i licem joj je preletjela sjena.

– Možda? – Evie je blago ponuka da nastavi.

– Pa, Rafe glumi bezbrižnost, ali nikada nije bio baš sretna osoba. Majka i otac bili su užasni prema njemu. Zapravo, prema svima nama. Nikada nam nisu dopuštali da se igramo i sa kim koga su

smatrali nedostojnim. A njima se *nitko* nije činio dostojnim. Blizanci su imali jedan drugoga, a Daisy i ja smo, naravno, stalno bile zajedno. Ali Rafe je uvijek bio sam. Otac je želio da bude ozbiljan i uman dječak pa je izolirao Rafea od ostale djece. Rafeu nikada nije bilo dopušteno činiti išta što je otac smatrao tričavim.

– I tako se naposljetku Rafe pobunio – reče Annabelle.

Lillian se kratko osmjehne. – O, da. – Njezina razdraganost iščezne. – Ali sada se pitam... što se dogodi kada mladiću dojadi ozbiljnost, ali mu dojadi i pobuna? Što mu preostaje?

– To ćemo, očito, doznati.

– Želim da bude sretan – reče Lillian. – Da pronade nekoga do koga mu može biti stalo.

Evie ih je obje zamišljeno motrila. – Je li ijedna od vas *upoznala* ledi Natalie? Znamo li uopće kakva je osoba?

– Ja je nisam srela – prizna Lillian – ali prati je sjajan glas. Živjela je pod staklenim zvonom i tek je lani izašla u društvo pa je prilično tražena. Čula sam da je ljupka i izuzetno dobro odgojena. – Zastane i iskrivi lice. – Rafe će je nasmrt isprepadati. Sam Bog zna zašto se Blandfordi zalažu za taj brak. Valjda im je potreban novac. Otac bi platio sva blaga svijeta samo da uštrca još plave krvi u obitelj.

– Kad bismo bar mogle porazgovarati s nekime tko ju je os-sobno upoznao – zamišljeno će Evie. – Nekoga tko bi mogao savjetovati tvojega brata, dati mu naputke o tome što ona voli, koje joj je najdraže c-cvijeće i slično.

– Ima pratilju – dosjeti se Lillian. – Siromašnu sestričnu po imenu Hannah, zaboravila sam joj prezime. Možda bismo nju mogli pozvati na čaj prije negoli Rafe upozna ledi Natalie?

– Mislim da je to sjajna ideja – uzvikne Annabelle.

– Bude li bila spremna govoriti o ledi Natalie, to bi Rafeu neizmjereno uvećalo izgled.

– Da, moraš ići – odlučno reče lord Blandford.

Hannah je stajala ispred njega u salonu doma obitelji Blandford u Mayfairu. Bila je to jedna od manjih, starijih kuća u otmjenoj

rezidencijalnoj četvrti, ugniježđena u maloj enklavi zapadno od Hyde Parka.

Mayfair je sa svojim lijepim trgovima i širokim ulicama bio dom mnogih povlaštenih plemićkih obitelji. Ali proteklog se desetljeća u blizini počelo naveliko graditi pa su goleme palače i visoke kuće u neogotskom stilu nicali na sjeveru gdje se počela naseljavati klasa novih bogataša.

– Učini sve u svojoj moći – nastavi Blandford – da olakšaš sklapanje braka između moje kćeri i gospodina Bowmana.

Hannah je u nevjerici zurila u njega. Lord Blandford oduvijek je bio profinjen i elegantan čovjek. Nije mogla vjerovati da želi oženiti Natalie, svoju kćer jedinicu, za nekog priprostog američkog tvorničareva sina. Natalie je bila lijepa, uglađena i zrelija no što bi se očekivalo od dvadesetogodišnjakinje. Mogla je birati ženika kojeg joj srce zaželi.

– Striče – oprezno će Hannah. – Ne bih niti u snu dovodila vaš sud u pitanje, ali...

– Ali zanima te jesam li skrenuo s uma? – upita i zahihota se kad je Hannah kimnula. Mahne joj da sjedne na tapeciranu stolicu s druge strane kamina. – Sjedni, draga.

Nije im se često pružala prilika da razgovaraju nasamo. Ali ledi Blandford i Natalie otišle su posjetiti rođakinju koja se razboljela, a odlučeno je da će Hannah ostati u Londonu da pripremi Natalienu odjeću i osobnu prtljagu za nadolazeće praznike u Hampshireu.

Zagledana u mudro, ljubazno lice čovjeka koji je prema njoj bio toliko velikodušan, Hannah upita: – Smijem li otvoreno govoriti, striče?

Oči mu se na to zacakle. – Nikada te nisam čuo govoriti nikako drukčije, Hannah.

– Da, pa... iz pristojnosti sam vam pokazala poziv na čaj koji sam primila od ledi Westcliff, ali zapravo ga nisam namjeravala prihvatiti.

– Zašto?

– Zato što me pozivaju isključivo zato da iščeprkaju iz mene podatke o Natalie i impresioniraju me tobožnjim vrlinama gospodina Bowmana. A, striče, očito je da brat ledi Westcliff nije ni izdaleka dostojan Natalie!

– Čini se da je već suđen i osuđen – blago će lord Blandford. – Zar tako strogo sudiš Amerikance, Hannah?

– Nije stvar u tome što je Amerikanac – usprotivi se Hannah. – Za to nije kriv. Ali njegova kultura, njegove vrijednosti, njegove strasti krajnje su strane osobi kao što je Natalie. S njim nikada ne bi mogla biti sretna.

– Strasti? – upita Blandford podižući obrve.

– Da, strast prema novcu i moći. I, premda je u New Yorku cijenjena osoba, na ovdašnjoj društvenoj ljestvici nema nikakav položaj. Natalie na to nije navikla. Nisu jedno za drugo.

– Imaš pravo, dakako – složi se lord Blandford, što je iznenadi. Zavali se na stolici i ispreplete prste. Blandford je bio ugodan čovjek spokojna lica, krupne i skladno oblikovane glave, kože čvrsto zategnute preko čele, ali ovješene u mekšim naborima oko očiju, obraza i vilice. Njegovo prilično krupno tijelo bilo je mršavo i koščato, kao da je priroda zaboravila ugraditi mišićnu masu neophodnu za pokretanje tolikoga kostura.

– Na neki način nisu jedno za drugo – nastavi Blandford. – Ali na drugi način, to je možda spas za buduće naraštaje naše obitelji. Draga moja, doživljam te gotovo kao kćer pa ću biti otvoren. Nemam sina da naslijedi moj naslov, a Natalie i ledi Blandford ne kanim prepustiti neizvjesnoj velikodušnosti budućeg lorda Blandforda. Moram ih osigurati. Na moje duboko žaljenje, neću im moći namrijeti dostatnu rentu jer većina novca i zemljišta obitelji Blandford odlazi baštiniku naslova.

– Ali postoje imućni Englezi koji bi se iz sveg srca oženili Natalie. Lord Travers, primjerice. On i Natalie srodne su duše, a njemu su na raspolaganju velika sredstva...

– *Prihvatljiva* sredstva – tiho je ispravi Blandford. – Ali ne velika. Ni izdaleka mjerljiva s onima kojima raspolaže Bowman sada, ne računajući ono što će jednoga dana naslijediti.

Hannah je bila zbunjena. Svih tih godina koliko je poznavala lorda Blandforda, nijednom nije otvoreno izrazio zabrinutost zbog novca. To jednostavno nije bilo uobičajeno među ljudima njegova staleža koji su prezirali razgovore o novcu kao plebejske i neprilične. Što ga je sada navelo da se zabrine?

Vidjevši izraz na njezinu licu, Blandford se tužno osmjehne.

– O, Hannah, kako da ti to dočaram? Svijet se kreće prebrzo za ljude kao što sam ja. Previše je novih navada. Prije negoli se stignem priviknuti na promjenu, dođe nova. Kažu da će željeznica uskoro premrežiti sve zelene površine u Engleskoj. Svi pučani imat će sapune, hranu u limenci i odjeću standardnoga kroja, a razlike između njih i nas drastično će se smanjiti.

Hannah ga je pažljivo slušala, svjesna da je ona, bez imutka i rodoslovlja, na samoj granici između Blandfordova staleža i onih koje on naziva »pukom«.

– Zar je to tako loše, striče?

– Ne posve – reče Blandford nakon duga oklijevanja. – Ali žao mi je što loze i plemstvo gube na važnosti. Budućnost nam je pred vratima i pripada hohštaplerima kakvi su ti Bowmani. I muškarcima kakav je lord Westcliff koji su spremni žrtvovati ono što imaju da bi održali korak s njima.

Grof od Westcliffa bio je šogor Raphaela Bowmana. Pripadao je vjerojatno najistaknutijoj engleskoj lozi kojoj u žilama kola krv plavija i od kraljičine. A opet je glasio kao progresivan čovjek, kako politički tako i financijski. Westcliff je, između ostaloga, zgrnuo bogatstvo ulaganjem u željezničku industriju i govorilo se da se gorljivo zanima za trgovinu. A sve to u vrijeme dok se većina plemića zadovoljavala time da ubire dobitak stoljetnom tradicijom davanja privatnog zemljišta u zakup.

– To znači da se želite povezati, ne samo se Bowmanima, nego i s lordom Westcliffom – reče Hannah.

– Naravno. Moja će kći biti u izuzetnom položaju bude li udana za bogatog Amerikanca i stekla šogora kao što je Westcliff. Kao Bowmanova supruga, sjedit će pri dnu stola... ali bit će to Westcliffov stol, a to nije mala stvar.

– Razumijem – zamišljeno reče.

– Ali se ne slažeš?

Ne. Hannah nije bila ni izdaleka uvjerena da bi se njezina ljubljena Natalie trebala zadovoljiti udajom za neuglađenog divljaka samo zato da bi joj lord Westcliff postao šogorom. Međutim, nije kanila pobijati sud lorda Blandforda. Bar ne naglas.

– Vjerujem u vašu mudrost, striče. Međutim, nadam se da će prednosti – ili nedostaci – toga braka brzo izaći na vidjelo.

Blandfordu se otme prigušen smijeh. – Kakav li si ti samo diplomat. Imaš pronicljiv um, draga. Vjerojatno pronicljiviji no što se priliči djevojci. Bolje biti zgodan i praznoglav kao moja kći nego neugledan i bistar.

Hannah se nije uvrijedila premda je mogla osporiti obje tvrdnje. Kao prvo, njezina sestrična Natalie nije ni izdaleka bila praznoglava. Međutim, Natalie je znala da joj je pametnije kriti inteligenciju jer to nije odlika koja privlači prosce.

A Hannah usto sebe nije smatrala neuglednom. Imala je smeđu kosu i zelene oči, ugodan osmijeh i pristojan stas. Hannah je vjerovala da bi je smatrali vrlo privlačnom kada bi to mogla istaknuti finom odjećom i nakitom. Sve je u oku promatrača.

– Pođi na čaj u Marsden Terrace – nasmiješeno joj reče lord Blandford. – Posij sjemenje romance. Taj brak mora biti sklopljen. I, kao što se Shakespeare vješto izrazio: »Svijet treba napući.« – Dobaci joj značajan pogled. – Kad uspijemo udati Natalie, ne sumnjam da ćeš i ti pronaći udvarača. Naslućujem nešto o tebi i gospodinu Clarku, znaš.

Hannah osjeti kako joj lice oblijeva rumenilo. Protekle je godine obavljala neke manje tajničke poslove za Samuela Clarka, bliskog prijatelja i dalekog rođaka lorda Blandforda. Hannah je doista gajila skrovite nade vezane uz tog zgodnog neženju, svjetlokosog, vitkog i ne mnogo starijeg od nje. Ali možda njezine nade nisu bile tako skrovite kako je vjerovala. – Stvarno ne znam na što mislite, striče.

– Stvarno mislim da znaš – otpovrne on i zahihota se. – Sve u svoje vrijeme, draga. Hajde da prvo osiguramo zadovoljavajuću budućnost za Natalie. Zatim će doći red na tebe.

Hannah mu se nasmiješi, ne odajući što misli. Ali u sebi je znala da se njegovo i njezino shvaćanje »zadovoljavajuće budućnosti« za Natalie zapravo ne podudaraju. Vjerovala je da Natalie zaslužuje muškarca koji će biti privržen, odgovoran, pouzdan suprug.

A ako je Rafe Bowman takav muškarac, to će morati dokazati.

DRUGO POGLAVLJE

Ne bih želio ispasti umišljen – reče Rafe – ali mislim da mi nisu potrebni savjeti o udvaranju ženama.

Rafe je prethodnoga dana stigao u London. Toga dana, kad je Westcliff otišao u obilazak tvornice lokomotiva u kojoj ima vlasnički udio, Rafe je shvatio kako se od njega očekuje da ostane na čaju s Lillian i njezinim prijateljicama.

Rafeu bi bilo draže da je smio u obilazak tvornice lokomotiva. Bio je tvorničarev sin pa su mu novi strojevi i naprvice bili neodoljivo zamamni. S druge strane, Lillian ga je zamolila da ostane s njima, a njoj nikada nije ništa mogao odbiti. Obožavao je obje sestre, smatrajući ih najvećim uspjehom svojih roditelja.

– Gospođica Appleton neće ti dati savjete – uzvratila Lillian privrženo mu kuštrajući kosu. – Pozvale smo je na čaj kako bi nam ispričala nešto više o ledi Natalie. Očekivala bih da želiš doznati što više o svojoj budućoj nevjesti.

– To je još neizvjesno – gorko je podsjeti Rafe. – Čak i ako se poželim oženiti njome, ledi Natalie još mora odlučiti hoće li me prihvatiti.

– Upravo ćeš zato sada biti *toliko* šarmantan da će gospođica Appleton otrčati kući i predati ledi Natalie blistavo izvješće. – Lillian zastane i uputi mu u šali prijeteći pogled. – Je li tako?

Rafe se nasmiješi sestri truckajući na koljenu njezinu osmomjesečnu kćerkicu Merritt. Beba je bila tamnokosa i smeđooka kao roditelji, rumenih obraza i živahnih ručica. Povukavši odlučno jedno dugme na Rafeovu prsluku, beba ga pokuša staviti u usta. – Ne, mila – reče Rafe čupajući dugme iz mokre, stegnute šake na što je Merritt počela nezadovoljno urlati. – Oprosti – pokajnički će Rafe.

– I ja bih vrištao da mi netko otme nešto što mi se sviđa. Ali mogla bi se ugušiti time, ljubavi, a onda bi me tvoja majka utrpala na kažnjenički brod za Kinu.

– Samo ako te se Westcliff ne bi prvi dohvatio – reče Lillian uzimajući mu bebu koja je još vrištala. – Mir, mila. Mamica neće dati starom ujaku Rafeu da te više gnjavi.

Tješeći kćer, široko se osmjeivala bratu i vragolasto mreškala nos.

Rafe pomisli kako brak i majčinstvo lijepo pristaju Lillian. Njegova sestra oduvijek je bila svojeglavo stvorenje, ali sada je djelovala mirnije i sretnije no ikada prije. Tu je zaslugu morao pripisati Westcliffu premda mu nije bilo jasno kako je toliko uštogljen i autoritaran muškarac uspio tako utjecati na Lillian. Čovjek bi pomislio da će se takvo dvoje pobiti u prvome mjesecu braka.

Kad se beba primirila pa ju je Lillian predala dadilji da je odnese na kat, stigle su Annabelle i Evie.

Ustavši, Rafe se nakloni damama dok su ih upoznavali.

Gospođa Annabelle Hunt, supruga željezničara Simona Hunta, glasila je za jednu od najvećih engleskih ljepotica. Bilo je teško zamisliti ženu koja bi je uspjela zasjeniti. Bila je savršena »engleska ruža«, kose boje meda, plavih očiju i čiste, svijetle puti. Njezino tijelo i sveca bi navelo na grijeh, ali izraz njezina lica bio je toliko razigran i ugodan da ga je smjesta opustio.

Evie, gospođa St. Vincent, nije bila ni izdaleka toliko pristupačna. No, Lillian je već upozorila Rafea da Eviena sramežljivost nije isto što i povučenost. Bila je nekonvencionalno ljupka, lica posutog svijetlim pjegicama i jarko-crvene kose. U njezinim očima čitala se oprezna srdačnost i ranjivost koja je Rafea duboko ganula.

– Dragi gospodine Bowman – rekla je Annabelle kroz ugodan smijeh – svugdje bih vas prepoznala, čak i da se nismo upoznali. Vi i Lillian strašno ste slični. Jesu li svi Bowmani tako visoki i tamnokosi?

– Svi osim Daisy – odvrati Rafe. – Bojim se da je prvo četvero djece potrošilo toliko visine da joj nije ništa preostalo kad je stigla.

– Visinu koja joj nedostaje – reče Lillian – Daisy nadomješta osobnošću.

Rafe se nasmija. – Istina. Želim na vlastite oči vidjeti tog malog vražićka da se uvjerim kako se udala za Matthewa Swifta svojevrijedno, a ne zato što ju je otac na to natjerao.

– Daisy iskreno voli g-ospodina Swifta – gorljivo će Evie.

Čuvši kako muca, na što ga je Lillian također upozorila, Rafe je umiri smiješkom. – Drago mi je što to čujem – blago reče. – Swifta

sam oduvijek smatrao pristojnim momkom.

– Nikada ti nije smetalo što ga je otac praktički usvojio kao sina? – zlobno ga upita Lillian sjedajući i dajući ostalima znak da se ugledaju u nju.

– Baš naprotiv – reče Rafe. – Bilo mi je drago što je netko odvratio očevu pozornost s mene. Nauživao sam se starčeva kratkog fitilja za cijeli život. Sada sam ga spreman trpjeti samo zato što želim postati suvlasnikom europske podružnice obiteljske tvrtke.

Annabelle je njihova iskrenost zabrinula. – Očito se danas nećemo zamarati diskrecijom.

Rafe se naceri. – Sumnjam da je preostalo mnogo toga o obitelji Bowman što već niste čuli od Lillian. Stoga se slobodno okanite diskrecije i prijedite na zanimljivije teme.

– Jesu li londonske dame zanimljiva tema? – upita Lillian.

– Svakako. Pričajte mi o njima.

– Razlikuju se od newyorških – upozori ga Lillian. – Pogotovo one mlađe. Kad te predstave pravoj Engleskinji, ona neće podizati pogled s poda niti će ushićeno brbljati kao Amerikanke. Engleskinje žive pod staklenim zvonom pa nisu navikle na muško društvo. Stoga niti ne pomišljaj na razgovor o trgovini, politici i sličnome.

– O čemu smijem razgovarati? – zabrinuto upita Rafe.

– O glazbi, umjetnosti i konjima – reče Annabelle. – I zapamtite da Engleskinje rijetko izražavaju vlastito mišljenje, nego radije ponavljaju stavove svojih roditelja.

– Ali nakon ud-daje – reče Evie – spremnije su pokazati pravo lice.

Rafe je kiselo pogleda. – A koliko je teško otkriti pravo djevojčino lice *prije* vjenčanja?

– Gotovo nem-moguće – ozbiljno će Evie, a Rafe se smiješio dok nije shvatio da to nije šala.

Počelo mu je svitati zašto su Lillian i njezine prijateljice pokušale doznati nešto više o ledi Natalie i njezinoj osobnosti. Očito će to biti nemoguće doznati od same ledi Natalie.

Prelazeći pogledom s Lillianina lica na Annabelle i Evie, Rafe polako reče: – Cijenim vašu pomoć, moje dame. Uviđam da će mi biti potrebija negoli sam mislio.

– A najkorisnija će ti biti gospođica Appleton – reče Lillian. – Bar se nadamo. – Rastvori čipkaste zavjese da baci pogled kroz prozor na

ulicu. – A ako ne griješim, upravo stiže.

Dok je gospođica Appleton ulazila u predvorje, Rafe je nezainteresirano stajao u salonu. Lillian joj je izašla ususret dok je služavka prihvaćala njezin ogrtač i šešir. Rafe je pretpostavljao da bi trebao biti zahvalan toj staroj babi na dolasku, ali najvažnije mu je bilo da što prije iskamče iz nje podatke i otarase je se.

Bez zanimanja gledao je kako ulazi u salon. Bila je odjevena u neupadljivu plavu opravu praktičnog i kvalitetnog kroja kakav se viđa u slugu višeg ranga.

Pogled mu je potom kliznuo preko tankoga struka i nježno zaobljenih grudi do njezina lica. Iznenadeno se trgnuo ugledavši djevojku ne mnogo stariju od Daisy. Po njezinu izrazu reklo bi se da se susretu ne raduje ništa više nego Rafe. Ali nježan obris usana dao je naslutiti nježnost i smisao za humor, a oblik nosa i brade nagoviještali su ženstvenu snagu.

Njezina ljepota nije bila hladna i besprijekorna nego topla i blago razbarušena. Smeđu kosu, sjajnu kao i svilene vrpce, očito je učvrstila u žurbi. Skidajući rukavice, spretno ih povlačeći za vrške prstiju, dobaci Rafeu pogled očiju zelenih poput oceana.

Taj pogled nedvojbeno mu je dao do znanja da mu je gospođica Appleton nesklona i nepovjerljiva. S pravom, razdragano pomisli Rafe. Nije baš bio poznat po časnim namjerama kad su žene u pitanju.

Prišla mu je sabrano, što je Rafeu iz nekog razloga zasmetalo. Budila je u njemu želju da je... no, nije bio siguran točno što, ali za početak bi je svakako podigao u naručaj i bacio na počivaljku.

– Gospođice Appleton – reče Lillian. – Upoznajte mojega brata, gospodina Bowmana.

– Gospođice Appleton – promrmlja Rafe pružajući ruku.

Djevojka je zastala, a blijedi prsti nakratko su joj zatreperili pokraj skuta.

– O, Rafe – brzo će Lillian – to se ovdje ne radi.

– Ispričavam se. – Rafe povuče ruku zagledan u prozirne zelene oči. – U američkim je salonima rukovanje uvriježeno.

Gospođica Appleton zamišljeno ga odmjeri. – U Londonu je jednostavan naklon najprihvatljiviji pozdrav – reče svijetlim, zvonkim glasom od kojeg Rafeovu šiju oblije val vrućine. – Premda se udana

žena u nekim prilikama smije rukovati, neudane to rijetko čine. To se smatra navikom nižeg staleža i izuzetno prisnom gestom, pogotovo bez rukavica. – Promotri ga, a kutovi usana izviju joj se u nagovještaj smiješka. – Međutim, nemam ništa protiv upoznavanja u američkome stilu. – Pruži mu vitku ruku. – Kako se to radi?

Ona neobjašnjiva vreline zadržala se na Rafeovoj šiji i proširila po ramenima. Prihvatio je vitku ruku svojom mnogo krupnijom šakom i iznenadio se osjetivši leptiriće u truhu, svojevrsnu izoštrenost svjesnosti. – Čvrst stisak – započne – obično se smatra... – Utihne jer nije bio u stanju govoriti dok je ona oprezno podešavala stisak prstima.

– Ovako? – upita ga podižući pogled prema njegovome licu. Obrazi su joj porumenjeli.

– Da. – Rafe se ošamućeno zapita što ga je to spopalo. Pritisak te male ruke pune povjerenja dojmio ga je više od najlascivnijih pokreta njegove zadnje ljubavnice.

Ispustivši njezinu ruku, odlijepi pogled od nje i potrudi se svim silama usporiti disanje.

Lillian i Annabelle zbunjeno se pogledaju u rječitoj tišini.

– E pa – vedro će Lillian kad su uneseni pladnjevi s čajem – hajde da se svi bolje upoznamo. Smijem li ja točiti?

Annabelle sjedne na počivaljku uz Lillian, a Rafe i gospođica Appleton zauzmu stolice s druge strane niskoga stolića. Idućih nekoliko minuta bilo je posvećeno obredu ispijanja čaja. Svi su se poslužili prepečencem i slatkim kruščićima.

Rafe bjelodano nije mogao odlijepiti pogleda od gospođice Appleton koja je sjedila na stolici ravnih leđa, pristojno pijuckajući čaj. Želio joj je istrgnuti ukosnice iz kose i uviti si je oko prstiju. Želio se valjati s njome po podu. Djelovala je tako smjerno, tako krjeposno sjedeći uredno zaglađenih skuta.

Pobudila je u njemu snažnu, snažnu žudnju.

TREĆE POGLAVLJE

Hanni nikada u životu nije bilo toliko neugodno. Muškarac koji je sjedio pokraj nje bio je pravi divljak. Zurio je u nju kao da je cirkuska atrakcija. I već je potvrdio mnogo onoga što je čula o Amerikancima. Sve na njemu razmetalo se onom prenaglašenom muževnošću koja joj je bila toliko odbojna. Način na koji je ležerno sjedio zavaljen na stolici izazivao ju je da ga šutne u cjevanicu.

Njegov newyorški naglasak, zatvoreni samoglasnici i traljavi suglasnici, bili su joj strani i iritantni. Međutim, morala je priznati da je sam glas... dubok bariton koji podsjeća na ulaštenu kožu, taman kao u rogu, a opet iskričav od neke drske vatre.

Imao je preplanulu put čovjeka koji mnogo vremena provodi na otvorenom, a na glatko obrijanoj vilici nazirali su se tragovi guste brade. Bio je prenaglašeno, beskompromisno muževan stvor. Nimalo prikladan za Natalie. Nije bio prikladan ni za primaću sobu ni za salon, ni za kakvo uljuđeno okruženje.

Gospodin Bowman obraćao joj se s izravnošću koju je doživjela kao napad.

– Recite mi, gospođice Appleton... što točno radi družbenica jedne dame? I primete li za to plaću?

O, kako li je samo podlo postaviti takvo pitanje! Progutavši uvrijeđenost, Hannah odvrati: – To je plaćeno mjesto. Ne primam plaću nego rentu.

On nagne glavu u stranu i pozorno se zagleda u nju. – U čemu je razlika?

– Plaća bi značila da sam služavka.

– Razumijem. A što činite u zamjenu za rentu?

Njegova ustrajnost ju je ogorčila. – Ledi Natalie služim kao društvo i sugovornica – reče – a povremeno i kao pratilja u društvu. Obavljam i lakše krojačke poslove te činim sitnice da joj život bude ugodniji, primjerice, donosim joj čaj ili obavljam sitne poslove u gradu.

U njegovim poganskim očima zatitra poruga. – Ali niste služavka.

Hannah ga hladno pogleda. – Nisam. – Odluči mu uzvratiti istom mjerom. – A što točno čini financijski spekulatant?

– Ulažem novac. I pronalazim ljude koji glupo ulažu. A onda ih potaknem na ulaganje punom parom dok ja ne zgrnem profit, a oni ostanu stajati na ruševinama koje se još puše.

– Kako noću spavate? – zgroženo ga upita.

Bowman joj dobaci drzak osmijeh. – Jako dobro, hvala na pitanju.

– Nisam mislila...

– Znam što ste mislili, gospođice Appleton. Spokojno počivam znajući da sam svojim žrtvama učinio uslugu.

– Kako?

– Poučio sam ih dragocjenu lekciju.

Prije negoli je Hannah stigla odgovoriti, Annabelle se brže-bolje umiješala: – Jao meni, pa ne smijemo dopustiti da razgovor skrene u poslovne vode. O tome se dovoljno naslušam kod kuće. Gospođice Appleton, čula sam toliko krasnih stvari o ledi Natalie. Koliko ste već njezina družbenica?

– Protekle tri godine – spremno odgovori Hannah. Bila je malo starija od svoje sestrične, točno dvije godine, i gledala je kako Natalie cvate u dostojanstvenu i krasnu djevojku. – Ledi Natalie je prava divota. Srdačne je i privržene ćudi i krase je sve vrline koje bi čovjek mogao poželjeti. Tako inteligentne i šarmantne djevojke nema na ovome svijetu.

Bowman se tiho nasmije u nevjerici. – Utjelovljenje vrline – reče. – Nažalost, čuo sam za mnoge djevojke koje se oglašavalo jednako oduševljenim izrazima. Ali kad ih upoznaš, uvijek izađe na vidjelo neka mana.

– Neki ljudi – uzvratila Hannah – uporno traže mane u drugima čak i kad ih nema.

– Svi imaju mana, gospođice Appleton.

Bio je nepodnošljivo drzak. Susrela je njegove prodorne, tamne oči i upitala: – A koje su vaše, gospodine Bowman?

– O, ja sam nitkov – vedro odvrati. – Iskorištavam druge ljude, ne hajem za doličnost i stekao sam nezgodnu naviku da uvijek kažem točno ono što mislim. A vaše? – Nasmiješi se jer je ona šutjela razrogačenih očiju. – Ili ste, igrom slučaja, jednako savršeni kao ledi Natalie?

Hannu je njegova smjelost ostavila bez teksta. Nikada joj se nijedan muškarac nije tako obratio. Neka druga žena na njezinom bi mjestu uvenula od podrugljivosti njegova tona. Ali nešto u njoj nije se dalo pokoriti.

Čula je kako Lillian upozorava brata ispod glasa: – Rafe. Uvjerena sam da *naša gošća* ne želi biti podvrgnuta inkviziciji čak i prije negoli smo poslužili kolače.

– Ne, gospođo – uspije protisnuti Hannah, – ništa ne zamjeram. – Pogleda Bowmana ravno u oči. – Imam prečvrsta stajališta – reče mu. – Vjerujem da mi je to najgora mana. I često sam impulzivna. I ćaskanje mi strašno loše ide. Razgovor me zna ponijeti pa se raspičam. – Strateški zastane prije nastavka: – I ne trpim drske ljude.

Usljedita je kratka, ali burna tišina dok su se strijeljali pogledima. Hannah kao da nije mogla otrgnuti pogled s njega. Osjećala je kako joj dlanovi postaju vlažni i usijani pa je znala da joj se i lice zarumenjelo.

– Bravo – tiho joj reče. – Ispričavam se, gospođice Appleton. Nisam želio ispasti drzak.

Ali bio je drzak. Iskušavao ju je, hotimice ju je bockao da vidi kako će postupiti. Kao mačka koja se igra mišem. Hannah osjeti kako joj kralježnicom prolaze vrući žmarci dok je piljila u poganske dubine njegovih očiju.

Čula je kako Lillian očajno uzvikuje: – Rafe! Ako je ovo primjer tvojega salonskog vladanja, čeka nas još mnogo posla prije negoli ti dopustim upoznati ledi Natalie.

– Ledi Natalie živjela je pod staklenim zvonom – reče Hannah. – Bojim se da nećete mnogo postići s njom, gospodine Bowman, ne budete li se vladali kao uzoran džentlmen.

– Primljeno na znanje. – Bowman iskreno pogleda Hannu. – Znam se ja i pristojnije vladati.

Žudjela je reći: *Sumnjam*, ali je pregrizla jezik. Bowman se nasmiješio kao da joj čita misli.

Razgovor se vratio na Natalie pa je Hannah odgovarala na pitanja o njezinom omiljenom cvijeću, knjigama i glazbi, sklonostima i zazorima. Hanni je pala na pamet mogućnost da im prešuti istinu kako Bowman ne bi stekao prednost u Natalienim očima. Ali laganje

je bilo protivno njezinoj prirodi, a i nije joj baš išlo. Pritom nije mogla zanemariti ni zahtjev lorda Blandforda. Ako on uistinu vjeruje da bi Natalie koristila udaja u obitelj Bowman, Hannah nije imala pravo tome stati na put. Blandfordi su bili ljubazni prema njoj i nisu zavrijedili medvjedu uslugu.

Bilo joj je čudno što Bowman postavlja vrlo malo pitanja o Natalie. Prepuštao je ispitivanje ženama, pijući čaj i odmjeravajući je hladnim pogledom.

Od tri žene, Hanni se najviše svidjela Annabelle. Zнала je održavati razgovor zanimljivim, a i sama je bila zabavna i upućena u kojekakve teme. Štoviše, Annabelle je utjelovljivala ženu u kakvu bi se Natalie mogla pretvoriti za nekoliko godina.

Da nije bilo neugodne nazočnosti gospodina Bowmana, Hanni bi bilo gotovo žao što je vrijeme za čaj isteklo. Ali ovako joj je laknulo kada joj je javljeno da je kočija lorda Blandforda stigla da je odveze natrag kući. Nije više mogla izdržati uznemirujući pogled gospodina Bowmana.

– Hvala vam na ugodnome druženju – reče Hanna Lillian ustajući i zaglađujući skute. – Neizmjerne mi je drago što smo se upoznale.

Lillian joj uputi smiješak obojen istom vragolastošću koju je maloprije pokazao Bowman. Vatrene smeđe oči i sjajna, crna kosa jasno su pokazivali da su brat i sestra. Samo što je Lillian bila mnogo simpatičnija. – Jako ste ljubazni što nas trpite, gospođice Appleton. Nadam se da nismo bili pretjerano nepristojni.

– Nimalo – odvrati Hannah. – Radujem se skorom susretu u Hampshireu.

Za nekoliko dana, Hannah će se zaputiti na seosko imanje Lillian i lorda Westcliffa gdje će s Natalie i obitelji Blandford provesti produžene božićne praznike. Trajat će više od dva tjedna kako bi gospodin Bowman i Natalie imali dovoljno vremena za upoznavanje i procjenjivanje jesu li prikladni jedno za drugo. Ili nisu.

– Da, bit će to sjajan, veličanstven Božić – uzvikne Lillian blistavih očiju. – Glazba, gozba, ples i kojekakve zabave. A lord Westcliff obećao nam je *golemo* božićno drvce.

Hannah se nasmiješila, ponesena njezinim ushitom. – Nikada nisam vidjela božićno drvce.

– Ne? O, čarobno je kad se upale svjećice. U New Yorku, gdje sam odrasla, božićna su drvca raširena moda. Sve je započelo kao njemački običaj, ali u Americi se brzo proširio premda u Engleskoj nije rasprostranjen. Još.

– Kraljevska obitelj već neko vrijeme kiti drvca – reče Annabelle. – A kraljica Charlotte postavila ga je i u Windsoru. Čuli smo da je princ Albert nastavio tradiciju svojih njemačkih predaka.

– Raduje me vidjeti božićno drvce – reče Hannah – i provesti praznike sa svima vama.

Nakloni se ženama i nesigurno zastane podižući pogled prema Bowmanu. Bio je vrlo visok i njegova je pojava bila toliko energična i živa da ga je bila neugodno svjesna kad joj se primakao. Podigavši pogled u Bowmanovo naočito, nadmeno lice, na umu joj je bilo samo to koliko joj je odbojan. Ali od odbojnosti joj se nikada prije nisu tako osušila usta. Od odbojnosti joj puls nikada nije poprimio brz, nepravilan ritam niti joj se želudac stegnuo u čvor.

Hannah mu kimne, simbolično se klanjajući.

Bowman joj se nasmiješi, upadljivo bijelih zuba na preplanulome licu. – Već smo se jednom rukovali – podsjeti je i pruži joj ruku.

Kakve li drskosti. Nije ga željela opet dodirnuti i on je to dobro znao. Stezalo ju je u grudima, kao da joj se pluća sabijaju, sve dok nije bila prisiljena ponovno udahnuti. Ali istodobno je osjetila kako joj se usne izvijaju u podrugljiv, nezaustavljiv smiješak. Stvarno je nitkov. A Natalie će to ubrzo otkriti.

– Ne poričem – reče Hannah i prihvati njegovu ruku. Kad je osjetila kako se njegovi prsti sklapaju oko njezinih, cijelo joj je tijelo potresao drhtaj. Bila je to snažna ruka koja je s lakoćom stezala njezine krhke kosti, ali njegov stisak bio je nježan. I vruć. Hannah mu dobaci smeten pogled i oslobodi ruku dok joj je srce snažno udaralo. Željela je da prestane piljiti u nju – doslovno je osjećala njegov pogled na svojoj pognutoj glavi. – Čeka me kočija – reče drhtavim glasom.

– Ispratit ću vas u predvorje – rekla je Lillian – pa ćemo pozvoniti da vam donesu vaš ogrtač i... – Prekinula se čuvši dječji plač. – Jao meni.

U salon je ušla dadilja noseći tamnokosu bebu u ružičastome pokrivaču. – Prostitute, milostiva, ali nikako da prestane plakat'.

– Moja kćer Merritt – objasni Lillian Hanni. Prihvati djetešce pa ga zagri i umiri. – Sirotice moja, danas si mi baš nemirna. Gospođice Appleton, ako biste bili tako dobri da samo na trenutak pričekate...

– Sama ću izaći – sa smiješkom će Hannah. – Ostanite ovdje s kćerkicom, gospođo.

– Ja ću vas ispratiti – opušteno ponudi Bowman.

– Hvala ti, Rafe – zahvalno odgovori Lillian prije negoli se Hannah stigla usprotiviti.

Osjećajući napetost u želucu, Hannah izađe iz salona s Rafeom Bowmanom. Prije negoli je posegnuo za zvoncem, Hannah reče ispod glasa: – Ako nemate ništa protiv, voljela bih s vama razmijeniti nasamo nekoliko riječi.

– Naravno.

Obuhvatio ju je pogledom s pokvarenjačkim sjajem u očima, kao muškarac koji je itekako navikao nasamo razgovarati sa ženama koje jedva poznaje. Sklopio je prste oko njezina lakta i povukao ju je u sjenu ispod stubišta.

– Gospodine Bowman – očajnički iskreno šapne Hannah – nemam ni prava ni želje ispravljati vaše vladanje, ali... pitanje rukovanja...

On pogne glavu nad njezinu. – Da?

– Molim vas, nikako nemojte pružiti ruku starijoj osobi, muškarcu na višem položaju i ponajmanje dami, ako vam ta osoba prva ne pruži ruku. To se ovdje jednostavno ne radi. A koliko god mi bili teški i iritantni, ne želim da vas prezru.

Iznenadila se primijetivši da je Bowman pažljivo sluša. Kad je odgovorio, glas mu je bio prožet mirnom ozbiljnošću. – Vrlo ste ljubazni, gospođice Appleton.

Svrnula je pogled s njega, prelijećući njime pod, zidove, donju stranu stubišta. Disala je kratkim, zabrinutim udasima. – Nisam ljubazna. Upravo sam vas nazvala napornim i iritantnim. Niste se trudili biti uljudni.

– Imate pravo – nježno reče. – Ali vjerujte mi da sam još iritantniji kad se trudim biti uljudan.

Stajali su preblizu jedno drugome pa joj je u nosnice dolebdio svjež miris njegova vunenog sakoa i uštirkane platnene košulje. I dublji, pozadinski miris muške kože, svjež i pikantan od bergamota iz

sapuna za brijanje. Bowman je nju motrio jednako pozorno, gotovo opčinjeno, kao u salonu. Takav pogled ispunjao ju je nelagodom.

Hannah poravna ramena. – Moram biti iskrena, gospodine Bowman. Ne vjerujem da ste vi i leđi Natalie prikladni jedno za drugo. Nemate ama baš ništa zajedničko. Nikakvih dodirnih točaka. Mislim da bi brak bio katastrofa. I dužnost mi je podijeliti to mišljenje s Natalie. Štoviše, učinit ću sve što mogu da onemogućim zaruke. I premda mi to možda nećete vjerovati, bit će to za vaše dobro, koliko i za Natalieno.

Bowmana njezino mišljenje, odnosno upozorenje, nimalo nije smelo. – I nikako ne mogu promijeniti vaše mišljenje o sebi?

– Ne, tvrdoglavo se držim svojih stajališta.

– Onda ću vam morati pokazati što snalazi žene koje mi stanu na put.

Njegove ruke kliznu joj oko struka takvom neupadljivom lakoćom da ju je zatekao nespremnu. Prije negoli je shvatila što se događa, jedna snažna ruka privla ju je uz životinjsku vrelinu njegova čvrsta, muževna tijela. Drugom rukom obujmio joj je šiju i nagnuo joj glavu unazad. Zatim su se njegove usne našle na njezinima.

Hannah mu se ukruti u zagrljaju pokušavajući se izviti unazad, ali on se pomicao s njom i sve je čvršće privijao uza se. Pustio je da osjeti koliko je krupniji od nje, koliko jači, a kad je dahнула i pokušala nešto reći, brzo je iskoristio njezine rastvorene usne.

Munja joj je potresla cijelo tijelo i Hannah je podigla ruke da odgurne njegovu glavu. Ali njegova usta bila su iskusna i neočekivano meka dok su savladavala njezina zamamnom vještinom. Nikada prije nije pomislila da bi poljubac mogao imati okus, prisnu slatkoću. Nikada nije niti sanjala da bi njezino tijelo moglo prigrliti nešto što njezin um temeljito odbacuje.

Ali dok ju je Bowman silio da prihvati taj dubok, omamljujući poljubac, osjetila je da joj je tijelo klonulo, svladano bujicom osjeta. Njezini izdajnički prsti stegnuli su guste, vrane uvojke, vlasi teških poput sirove svile. I, umjesto da ga prekori, zatekne se kako ga privija čvršće uza se. Usne su joj zadrhtale i rastvorile se pod njegovim iskusnim nagovorom dok joj je žilama kolala živa vatra.

Bowman polako odvoji usne od njezinih i položi joj glavu na svoje grudi koje su se pod njezinim obrazom nadimale snažnim,

nepravilnim udasima. Uto joj uho pošaklja vragolast šapat: – A ovako udvaramo djevojkama u Americi. Zgrabimo ih i poljubimo. A ako im se ne sviđa, ponovimo isto, samo jače i duže, dok se ne predaju. Tako si prištedimo mnogo sati dosjetljiva ćaskanja.

Oštro podigavši pogled prema njemu, Hannah ugleda smijeh kako pleše u tim zlobnim, tamnim očima i uvrijeđeno udahne: – Reći ću...

– Recite kome god želite. Poreći ću.

Hannah se namršti. – Niste vi samo nitkov. Vi ste *pokvarenjak*.

– Ako vam se nije svidjelo – reče ispod glasa – niste mi trebali uzvratiti poljubac.

– *Nisam* vam...

Njegove usne opet se silovito priljube uz njezine. Prigušeno je vrisnula udarajući mu grudi šakom. Ali bio je imun na udarce pa je samo podigao ruku i obujmio njome cijelu njezinu šaku. Proždirao ju je dubokim, strastvenim poljupcem, gladeći joj unutarnju stranu usta, čineći stvari koje Hannah nije niti slutila da se događaju tijekom poljupca. Bila je zatečena tim uzavrelim prodorom, a još više ugodom kojom ju je ispunio dok su joj se sva osjetila rastvarala čeznući za nastavkom. Željela mu je reći da prestane, ali mu je još više željela reći da nastavi zauvijek.

Hannah je osjećala kako joj njegov brz i vruć dah struji obrazom, a prsa mu se uzdižu i spuštaju od drhtave siline. Ispustio je njezinu ruku, a ona klonula na njega stežući mu ramena da se zadrži. Užurban pritisak njegovih usana natjerao ju je da nagne glavu unazad. Predala mu se tiho zaječavši, žudeći za nečim što nije znala imenovati, za načinom da umiri nemiran ritam svojega srca. Imala je dojam da bi ublažila čulnu uzbunjenost koja joj je ispunila svaki djelić tijela kad bi ga samo mogla priviti bliže, čvršće.

Nevoljko se odvojivši od nje, Bowman okonča poljubac zaigrano odgurnuvši usne od njezinih i položi joj dlan na obraz. Iščezlo je razdraganosti iz njegovih očiju i zamijenio ju je opasan žar.

– Kako ti je ime? – Njegov šapat zapahnuo joj je usne poput vala tople pare. Kad nije odgovorila, okrznuo je usnama njezine. – Reci mi jer ću te u protivnome opet poljubiti.

– Hannah – odgovori slabašnim glasom znajući da ne bi izdržala novi poljubac.

On pomiluje palcem grimiznu površinu njezina obraza. – Od sada, Hannah, što god budeš rekla ili učinila, pogledat ću tvoje usne i sjetiti se kako su slatke. – Autoironičan smiješak izvije mu usne kad je tiho dodao: – Dovraga.

Brižno je pustivši, priđe konopčiću za povlačenje zvonca i dozove sobaricu. Kad je donijela Hanni ogrtač i šešir, on ih preuzme od nje. – Dođite, gospođice Appleton. Hannah se nije mogla prisiliti da ga pogleda. Znala je da joj je lice strašno crveno. Nikada u životu nije bila toliko posramljena i zbunjena. U ošamućenoj je tišini čekala dok joj je vješto prebacivao ogrtač preko ramena i zakapčao joj ga na vratu.

Čula je kako govori: – Do ponovnog susreta u Hampshireu. – Vrškom prsta dodirne joj bradu. – Glavu gore, šećeru.

Hannah ga poslušala trzavim pokretom. Bowman joj stavi šešir na glavu i brižno podesi obod. – Jesam li te prestrašio? – šaptom upita.

Bijesno ga šibajući pogledom, Hannah još mrvicu više podigne bradu. Glas joj je posve blago drhtao. – Žao mi je što vas moram razočarati, gospodine Bowman. Ali nisam ni uplašena ni zastrašena.

U njegovim tamnim očima zatreperi tračak humora. – Trebao bih te upozoriti, Hannah: kad se ponovno susretnemo u Stony Cross Parku, svakako izbjegavaj imelu. Radi nas oboje.

Nakon odlaska neodoljive gospođice Appleton, Rafe se zadržao u predvorju, spustivši se na tešku klupu od hrastovine. Uzbuđen i zabrinut, zamislio se nad neočekivanim gubitkom kontrole. Toj je djevojci kanio dati običnu pusu, tek toliko da je uznemiri i zbuni. Ali taj poljubac razbuktao se u nešto tako panično, tako vatreno ugodno, da nije mogao obuzdati potrebu da ugrabi daleko više negoli je trebao.

Bilo bi mu najdraže satima ljubiti ta nevina ustašca. Želio je razoriti sve njezine inhibicije redom dok se ne ovije oko njega, gola, moleći ga da je uzme. Razmišljajući o tome kako bi je bilo divno zavesti i koliko bi prokleta zabavno bilo zavući se pod te skute, osjeti kako mu ud neugodno bubri. Licem mu preleti polagan, podrugljiv smiješak jer je pomislio kako će se trajno nastaniti u Londonu ako se takve stvari mogu očekivati od Engleskinja.

Začuvši korake, Rafe podigne pogled. U predvorje je ušla Lillian. Promatrala ga je s privrženim očajem.

- Kako je djetešce? – upita Rafe.
- Annabelle ga drži na rukama. Zašto si još ovdje vani?
- Trebao mi je trenutak da ohladim... ćud.

Prekriživši vitke ruke na prsima, Lillian polako odmahne glavom. Njezine smjele, čiste crta bile su lijepe i bila je vatrena i nesputana kao gusarica. Ona i Rafe oduvijek su se dobro razumijeli, možda zato što nijedno od njih nije moglo trpjeti stegu koju su nametali roditelji.

– Samo ti možeš pretvoriti pristojnu čajanku – posve mirno primijeti Lillian – u mačevalački dvoboj.

Rafe se nimalo pokajnički naceri i zamišljeno baci pogled na ulazna vrata. – Nešto u njoj budi u meni vraga.

– E pa, bolje ti je da ga obuzdaš, dragi. Jer, želiš li osvojiti ledi Natalie, morat ćeš pokazati više udvornosti i uglađenosti nego maločas u salonu. Što misliš da će gospođica Appleton reći svojim poslodavcima o tebi?

– Da sam raskalašen, neodgojen zlikovac? – Rafe slegne ramenima i reče kao da je to razumna tvrdnja: – Ali već znaju da radim na Wall Streetu.

Lillianine oči boje božićnih keksića zaškilje dok ga je zamišljeno mjerkala. – S obzirom na to da ne djeluješ nimalo zabrinuto, pretpostavit ću da znaš što činiš. Ali dopusti da te podsjetim kako ledi Natalie traži džentlmena za muža.

– U mojem iskustvu – dokono će Rafe – žene se nikada ne žale toliko kao kad dobiju što žele.

Lillian se zahihota. – O, ovo bi trebali biti zanimljivi blagdani. Hoćeš li se vratiti u salon?

– Za trenutak. Još se hladim.

Znatiželjno ga pogleda. – Tvoja se ćud dugo hladi jednom kad se razbukta, je li?

– Ne možeš niti zamisliti – ozbiljno joj odgovori Rafe.

Vraćajući se u salon, Lillian zastane na vratima i obuhvati pogledom prijateljice. Annabelle je sjedila s Merritt koja joj je spokojno počivala u naručju, a Evie točila posljednju šalicu čaja.

– Što kaže? – upita Annabelle.

Lillian zakoluta očima. – Mojeg idiotskog brata niti najmanje ne zabrinjava to što će ga gospođica Appleton sasjeći pred

Blandfordima i leđi Natalie. – Uzdahne. – Čajanka je stvarno loše prošla, zar ne? Jeste li ikada vidjeli da je naizgled bez ikakva povoda među dvoje ljudi tako trenutačno buknuo neprijateljstvo?

– Da – odgovori Evie.

– Vjerujem da jesam – složi se Annabelle.

Lillian se namršti. – Kada? Između koga? – Oštro upita i zbuni se vidjevši da su se njezine prijateljice jedna drugoj nasmiješile.

ČETVRTO POGLAVLJE

Na Hannino zaprepaštenje, Natalie ne samo što *nije* bila šokirana kada joj je prepričala susret s Rafeom Bowmanom nego ju je njezina priča neizmjerljivo zabavila. Kad je Hannah opisala poljubac pod stubištem, Natalie je pala na krevet nezaustavljivo se hihoćući.

– Natalie – namršteno će Hannah – očito ti nisam uspjela dočarati koliko je bio grozan. Koliko *jest* grozan. Pravi je barbarin. Divljak. *Seljačina*.

– Očito. – Još se gušeći od smijeha, Natalie se uspravi u sjedeći položaj. – Jedva čekam da ga upoznam.

– Molim?

– Naš gospodin Bowman pravi je manipulator. Znao je da ćeš mi prenijeti što je učinio i da će me to zaintrigirati. A kad se susretnemo u Hampshireu, vladat će se kao savršen džentlmen u nadi da će me tako smesti.

– Ne bi trebala biti zaintrigirana nego zgrožena! Natalie se nasmiješi i potapša je po ruci. – O, Hannah, ne znaš ti s muškarcima. Ne smiješ sve tako ozbiljno shvaćati.

– Ali udvaranje je ozbiljna stvar – usprotivi se Hannah. U takvim joj je trenucima upadala u oči razlika između nje i njezine mlađe sestrične. Natalie je bolje shvaćala društvene manevre, postupak lova i pecanja, no što će Hanni to ikada poći za rukom.

– O, nebesa, čim djevojka ozbiljno pristupi udvaranju izgubila je igru. Moramo brižno čuvati svoja srca i skrivati osjećaje, Hannah. Samo tako možemo pobijediti.

– Mislila sam da je udvaranje postupno razotkrivanje svojega srca – reče Hannah. – A ne nadmetanje.

Natalie se nasmiješi. – Ne znam odakle ti takve predodžbe. Ako želiš privesti muškarca pameti, nikada mu ne smiješ razotkriti srce. Bar ne odmah na početku. Muškarci cijene samo ono za što su se morali izboriti. – Kucne se prstom po bradi. – Hmmm... Morat ću smisliti dobar protunapad.

Ustavši s kreveta, Hannah pokupi rukavice, čarape i neke druge predmete koji su bili bezbrižno razbacani po podu. Nikada joj nije bilo teško pospremati za Natalie. Hannah je poznavala družbenice mladih dama kojima su te dame život pretvarale u pakao, ponašajući se prema njima prezrivo i podvaljujući im kojekakve sitne okrutnosti. Natalie je, naprotiv, bila dobra i privržena i, premda je povremeno znala biti mrvicu sebeljubiva, nije to bilo ništa što vrijeme i sazrijevanje ne bi mogli ispraviti.

Sprezivši te osobne predmete u ladicu komode, Hannah se okrene prema Natalie koja je još mozgala.

Natalie je bila ugodan prizor, izvaljena na bijeloj postelji punoj volana, zlatnih uvojaka rasutih oko glave. Njezina plavooka, sunčana pojava pokorila je već mnoga muška srca u prvoj sezoni otkako je izašla u društvo. A otmjeno žaljenje s kojim je odbijala njihove prošnje nimalo nije umanjila njihov žar. Dugo po završetku društvene sezone, u palaču Blandfordovih stizali su divovski cvjetni aranžmani, a na srebrnome pladnju u predvorju gomilale su se posjetnice onih koji su je željeli obići.

Natalie je odsutno uvijala uvojak blistave kose oko prsta. – Gospodin Bowman računa da su mi, budući da se cijele sezone nisam odlučila ni za jednog udvarača, već dojadila sva ta bezlična, dolična dokona gospoda. A budući da je od završetka sezone prošlo već nekoliko mjeseci, pretpostavlja da se dosađujem i jedva čekam izazov.

– Odsječno se nasmija. – I sve je točno pogodilo.

– Napastovanje tvoje družbenice nije prikladan način za privlačenje pozornosti – promrmlja Hannah.

– Nije te napastovao nego poljubio. – Nataliene oči vragolasto su zablistale kada je upitala: – Hajde, Hannah, priznaj – dobro se ljubi?

Sjetivši se toplog, čulnog doživljaja Bowmanovih usana, Hannah osjeti kako je opet oblijeva ono vražje rumenilo. – Ne znam – kratko odvratila. – Nemam ga s čime usporediti.

Natalie razrogači oči. – Zar želiš reći da ti je to bio prvi poljubac?

Hannah kimne.

– Ali valjda te gospodin Clark...

– Nije. – Hannah podigne prste na zažarene obraze.

– Ali sigurno je bar pokušao – ustraje Natalie. – Toliko ste vremena proveli zajedno.

– Radila sam za njega – pobuni se Hannah. – Pomagala sam mu s rukopisima i papirima.

– Želiš reći da si stvarno pisala ono što ti je diktirao?

Hannah je zatečeno pogleda. – A što bih drugo radila?

– Oduvijek sam pretpostavljala da kada kažeš da ti je »diktirao« to zapravo znači da te ljubio.

Hannah ostane otvorenih usta. – Kad sam rekla da mi je »diktirao« to je značilo da mi je diktirao!

Natalie je bila vidno razočarana. – Tako mi svega. Ako si provela *toliko* vremena s njim, a još te nije nijednom poljubio, rekla bih kako to dokazuje da će njegova strast prema poslu zasjeniti sve ostalo. Čak i suprugu. Moramo ti pronaći nekog drugog.

– Ne bi mi bilo teško živjeti u sjeni posla gospodina Clarka – iskreno će Hannah. – Jednoga će dana biti velik čovjek. Učinit će mnogo za dobro drugih...

– Veliki ljudi nisu nužno dobri muževi. A ti si previše mila i ljupka da bismo te potratili na njega. – Natalie zgađeno odmahne glavom. – Ta bilo koji mladić kojeg sam ja protekle sezone odbacila bio bi ti bolji od tog šašavog gospodina Clarka.

Hanni proleti glavom uznemirujuća pomisao, ali se gotovo bojala izgovoriti svoju bojazan: – Natalie, jesi li ti ikada dopustila kojem od svojih udvarača da te poljubi?

– Nisam – umiri je Natalie.

Hannah odahne.

– Dopustila sam gotovo svima da me poljube – vedro nastavi Natalie. – U različitim prigodama, naravno.

Hannah se zgroženo svom težinom osloni o komodu. – Ali... pazila sam na tebe...

– Grozna si gardedama, Hannah. Često se toliko udubiš u razgovor da me zaboraviš držati na oku. To je jedan od razloga iz kojih te obožavam.

Hannah nije niti sanjala da bi njezina ljupka, vrckava sestrična ijednom mladiću dopustila toliku drskost. A kamoli *nekolicini*. – Znaš da nikada ne smiješ dopuštati toliku slobodu – slabašno reče. – To će pokrenuti govorkanja, obilježiti će te kao laku ženu a onda...

– Nitko se neće željeti zaručiti mnome? – Natalie se gorko osmjehne. – U prošloj sezoni primila sam četiri prosidbe, a da sam i druge željela poticati, mogla sam ih nakupiti još pola tuceta. Vjeruj mi, Hannah, znam kako treba s muškarcima. Dodaj mi četku za kosu, molim te.

Ispunjavajući nalog, Hannah je morala priznati da Natalie ima razloga za samouvjerenost. Bila je, odnosno bit će, idealna nevjesta za svakog muškarca. Pružila je srebrnu četku Natalie i gledala je kako je provlači kroz slap raskošnih, plavih uvojaka. – Natalie, zašto nisi prihvatila nijednu prošnju protekle sezone?

– Čekam nekog posebnog – zamišljeno joj odgovori Natalie. – Ne bih se željela zadovoljiti običnim muškarcem. – Natalie se nasmiješi i lakomisleno doda: – Kad se ja ljubim s muškarcem, želim čuti anđeoske zborove.

– A što je s lordom Traversom?

Među svim muškarcima koji su pokazali zanimanje za Natalie, Hannah je najviše cijenila Edwarda, lorda Traversa. Bio je trezven, miran gospodin, polirane vanjštine i vladanja. Premda mu se lice na prvi pogled ne bi moglo nazvati lijepim, krasile su ga snažne i pravilne crte. Nije djelovao kao da je slijepo opčinjen Natalie, ali kad god bi bila u blizini, posvećivao joj je mnogo udvorne pozornosti. Usto se dičio bogatstvom i naslovom, što ga je u spoju s ostalim vrlinama činilo izvrsnom partijom.

Na spomen Traversa, Natalie se namršti. – On je jedini muškarac u mojem društvu koji mi nije pristupio čak niti kada sam mu za to pružila savršenu priliku. Pripisat ću to njegovim godinama.

Hannah se nije mogla prestati smijati. – Njegovim godinama?

– Pa ipak je prešao tridesetu.

– Zreo je – dopusti Hannah. – Ali usto je samopouzdan, inteligentan i, reklo bi se, poletan.

– Zašto me onda nije poljubio?

– Zato što te poštuje! – nagađala je Hannah.

– Radije bih da mi pristupa sa strašću nego s poštovanjem.

– Onda bih rekla da je gospodin Bowman pravi čovjek za tebe – kiselo će Hannah.

Na spomen gospodina Bowmana, Natalie se opet oraspoloži.

– Moguće. A sada, Hannah, reci mami i tati da se gospodin Bowman besprijeckorno vladao. Ne, to neće povjerovati jer je ipak Amerikanac. Reci im da je bio posve pristojan. I da se nisi usudila spomenuti poljubac ispod stubišta.

PETO POGLAVLJE

Hampshire

Stony Cross Park

Hannah nije očekivala da će ikada imati priliku da vidi Stony Cross Park. Nije se bilo lako domoći pozivnice na slavno ladanjsko imanje lorda Westcliffa. Bilo je smješteno u južnom okrugu Hampshirea i glasilo kao jedno od najboljih imanja u zemlji. Obuhvaćalo je cvjetne livade, plodne, vlažne ledine te močvare i drevne šume, zbog čega je bilo lijepo i traženo odredište. Stoljećima su iste obitelji pozivane na ista godišnja okupljanja i svetkovine. Kada bi tko bio isključen s popisa uzvanika, neutješno bi se uvrijedio.

– Zamisli samo – zamišljeno je rekla Natalie za duge vožnje kočijom iz Londona. – Ako se udam za šogora lorda Westcliffa, moći ću dolaziti u Stony Cross Park kad god zaželim!

– Po cijenu braka s gospodinom Bowmanom – kiselo će Hannah. Premda lordu i ledi Blandford nije spomenula ukradeni poljubac, jasno im je dala do znanja kako ne vjeruje da je Bowman prikladan muž za Natalie. Blandfordi su joj, međutim, savjetovali da se suzdrži od suda dok se svi ne upoznaju s njime.

Ledi Blandford, jednako plavokosa, ljupka i vrckava kao kći, ostala je bez daha kada se u daljini pojavio Stony Cross Park. Kuća je bila izgrađena u europskome stilu, od kamena boje meda s četiri otmjene kule koje su bile tako visoke kao da probijaju ranovečernje nebo, koje su oblile narančaste i ljubičaste nijanse sutona.

Stony Cross Park bio je smješten na litici iznad rijeke Itchen i okružen fantastično uređenim perivojima i voćnjacima, čudesnim stazama za jahanje i šetnju koje su vodile kroz goleme šume i parkove. Zahvaljujući pogodnom smještaju na jugu, podneblje je u Hampshireu blaže nego u ostatku Engleske.

– O, Natalie – uzvikne ledi Blandford – kad samo pomislim da bismo se mogli povezati s takvom obitelji! Kao gospođa Bowman mogla bi imati vlastitu ladanjsku kuću, vilu u Europi, da ne spominjemo vlastiti četveropreg, najdivnije oprave i dragulje...

– Nebesa, zar su Bowmani tako bogati? – pomalo iznenađeno upita Natalie. – I hoće li gospodin Bowman naslijediti veći dio obiteljske tvrtke?

– Pristojan udio u njoj, nedvojbeno – odvrati lord Blandford smiješeći se oduševljenome zanimanju svoje kćeri. – Raspolože vlastitim imutkom i ima razloga očekivati nasljedstvo. Gospodin Bowman stariji dao je naslutiti da će vam oboma dati bogat dar čim se zaručite.

– Razumljivo – pragmatično će Natalie – s obzirom na to da bih se srozala udajom za pučanina kada se lako mogu udati za plemića.

U toj tvrdnji nije bilo ni omalovažavanja ni oholosti. Bila je činjenica da bi se neka vrata otvorila plemićevoj supruzi koja će supruzi američkog tvorničara ostati zauvijek zatvorena.

Kad se kočija zaustavila pred ulazom u palaču, Hannah je primijetila da je imanje uređeno u francuskome stilu, s konjušnicama smještenima ispred kuće umjesto da su skrivene s bočne ili stražnje strane. Konjušnice su bile u zgradi s golemim vratima nadsvođenim lukovima, tvoreći jednu stranicu kamenom popločana prilaza.

Lakaj im pomogne da izađu iz kočije, a Westcliffovi konjušari priđu pomoći s konjima. Drugi sluge pritrčali su ponijeti kovčege i torbe. Postariji batler uveo ih je u golemo predvorje u kojima su prave vojske slugu brzale amo-tamo: sobarice s košarama punim rublja, lakaji s kutijama i kašetama, sluge koje su čistile, laštile, mele.

– Lorde i ledi Blandford! – Priđe im Lillian, blistava u tamnocrvenoj opravi, vrane kose uredno obuzdane mrežicom ukrašenom draguljima. S blistavim osmijehom i opuštenom srdačnošću bila je toliko simpatična da je Hanni postalo jasno zašto se grof od Westcliffa, poznat po svojoj dostojanstvenosti, oženio baš njome. Lillian im se svima nakloni, a oni odzdrave na isti način.

– Dobrodošli u Stony Cross Park – reče Lillian. – Nadam se da ste ugodno putovali? Molim vas, oprostite na strci i žamoru, ali očajnički se trudimo sve pripremiti za horde gostiju koje će nagnuti sutra. Kad se osvježite, dođite u glavni salon. Ondje su moji roditelji i moj brat, naravno, i... – Prekine se ugledavši Natalie. – Draga moja ledi Natalie. – Nastavi mekšim glasom. – Toliko sam se radovala našem susretu. Učinit ćemo sve u svojoj moći da vam blagdani s nama budu krasni.

– Hvala vam, gospođo – učtivo odvrati Natalie. – Ne sumnjam da će biti veličanstveni. – Nasmiješi se. – Moja prijateljica kaže mi da ćete imati i božićno drvce.

– Visoko četiri metra – oduševljeno uzvikne Lillian. – Vraški se... odnosno, izuzetno se mučimo da ga okitimo jer je najviše grane gotovo nemoguće doseći. Ali imamo ljestve na razvlačenje i vrlo visoke lakaje pa ćemo na koncu izvojevati pobjedu. – Obrati se Hanni. – Gospođice Appleton. Drago mi je što vas opet vidim.

– Hvala vam, moja... – Hannah zastane shvativši da joj je Lillian pružila ruku. Hannah je smeteno prihvati i upitno je pogleda.

Grofica joj namigne pa Hannah shvati da je zafrkava. Nasmijala se toj njihovoj privatnoj šali i uzvratila topli stisak Hanninih prstiju.

– Budući da tako dobro podnosite Bowmane – reče joj Lillian – i vi morate svakako doći u salon.

– Da, gospo.

Došla je domaćica da ih povede u njihove sobe, vodeći ih preko naizgled neizmernih podova.

– Hannah, zašto se ledi Westcliff rukovala s tobom? – šaptom upita Natalie. – I zašto vam je objema to bilo toliko duhovito?

Natalie i Hannah imale su dijeliti sobu, s time da će Natalie spavati u glavnome krevetu, a Hannah u ugodnom predsoblju. Odaja je bila lijepo ukrašena cvjetastim tapetama i pokućstvom od mahagonija, a nad krevetom je bila čipkasta nebica.

Dok je Natalie prala lice i ruke, Hannah je pronašla za nju čistu dnevnu haljinu i rastresla je. Haljina je bila ugodne plave nijanse s niskim naramenicama obrubljenim čipkom i dugim, uskim rukavima. Smiješeći se u iščekivanju susreta s Bowmanima, Natalie je sjedila pred zrcalom psihe dok joj je Hannah četkala kosu i namještala ukosnice. Pobrinuvi se da je Natalie besprijekorno dotjerana, nosa lagano napudrana, usana omekšanih pomadom od ružine vodice, Hannah priđe vlastitoj putnoj torbi i počne kopati po njoj.

Na vratima se pojavi ledi Blandford, osvježena i sabrana. – Dođite, djevojke – mirno reče. – Vrijeme je da se pridružimo društvu u prizemlju.

– Još nekoliko minuta, mama – reče Natalie. – Hannah se još nije presvukla niti počestljala.

– Ne smijemo dopustiti da nas svi čekaju – ustraje ledi Blandford. – Hannah, dođi ovakva kakva si. Nitko neće primijetiti.

– Da, gospo – poslušno će Hannah prikivši očaj. Putna odjeća bila joj je prašna, a kosa samo što nije spala s ukosnica. Nije se željela u

takvom stanju pojaviti pred Bowmanima i Westcliffima. – Radije bih ostala ovdje i pomogla služavkama da raspakiraju kovčege...

– Ne – odvrati leđi Blandford s nestrpljivim uzdahom. – Inače bih se složila, ali grofica izvolijeva tvoju nazočnost. Moraš doći kakva jesi, Hannah, i nastojati ne upadati u oči.

– Da, gospo. – Hannah skloni vitice neposlušne kose s lica i pritrči laboru umiti lice. Od vode su joj ostale tamne mrljice na putnoj opravi. Zaječavši u sebi, pođe za Natalie i leđi Blandford iz sobe.

– Žao mi je – namršteno joj šapne Natalie. – Nismo trebale potrošiti toliko vremena na dotjerivanje *mene*.

– Koješta – promrmlja Hannah tapšajući je po podlaktici. – Ti si ona koju svi žele vidjeti. Leđi Blandford ima pravo – mene nitko neće niti primijetiti.

Kuća je bila krasno ukrašena, prozori su bili prekriveni raskošnim zavjesama od zlatne svile obrubljene visećim kuglicama od svjetlacava papira, a vrata uokvirena bujnim girlandama od zimzelenih grana, božikovine i imele vezanim vrpčama. Stolovi su bili pretrpani svijećama i aranžmanima od zimskog cvijeća kao što su krizanteme, božićne ruže i kamelije. Netko je nad nekoliko dovrataka dosjetljivo objesio kugle od imele obješene o zimzelene grane koje obvezuju one što se pod njima nađu da se poljube.

Ugledavši toliko stručaka imele, Hannah se uznemiri pri pomisli na Rafea Bowmana. *Smiri se*, pomisli podrugljivo spustivši pogled na svoju zgužvanu haljinu. *Sada te sigurno neće poželjeti poljubiti, pa makar se našli pod brdom imele.*

Ušle su u glavni salon, veliku i udobno namještenu sobu sa stolom za kartanje, hrpama knjiga i časopisa, pijaninom, samostojećim okvirom za vezenje i malim sekreterom.

Hanni je prvi upao u oči Marcus, lord Westcliff, muškarac dojmljiva i moćna držanja, netipičnog za mladiće u tridesetim godinama. Kad je ustao da ih pozdravi, Hannah je primijetila da je grof tek srednje visine, premda samouvjeren i stasit. Westcliff se držao kao čovjek navikao na svoj autoritet.

Dok ih je Lillian upoznavala, Hannah se povukla u kut sobe promatrajući prizor. Nenametljivo je gledala Bowmana dok su se upoznavali s Blandfordima.

Thomas Bowman bio je zdepast, nizak i zajapuren, s morževskim brčinama. A sjajna ćela bila je prekrivena tupeom koji kao da će mu skočiti s glave i pobjeći iz prostorije.

Njegova supruga Mercedes bila je, pak, posve sitna i krhka, hladnih očiju i smiješka koji bi joj se protegnuo licem poput pukotine na zaleđenu jezeru. Činilo se da je tom paru zajedničko samo nezadovoljstvo životom i jedno drugim, kao da je to pokrivač pod kojim su se oboje sklopčali.

Djeca Bowmanovih daleko su više sličila jedno drugome nego svojim roditeljima, jer su oboje bili visoki, drski i opušteni. Činilo se da su nekom čarolijom naslijedili najbolje crte svojih roditelja.

Hannah je krišom motrila dok je Lillian upoznavala Rafea Bowmana i Natalie. Nije vidjela Natalien izraz lica, ali joj zato ništa nije zaklanjalo pogled na Bowmana. Njegova stasita pojava bila je odjevena u savršeno krojen tamni sako i sive hlače te čistu, bijelu košulju s uredno zavezanom crnom kravatom. Naklonio se Natalie i rekao joj ispod glasa nešto što je izmamilo zadihani smijeh. Nije se to moglo poreći: s tom svojom neuglađenom muževnošću i smjelim, tamnim očima, Rafe Bowman bio je, šatrovački rečeno, komad.

Hannah se zapita kako ga se dojmila njezina sestrična. Na Bowmanovu se licu ništa nije moglo pročitati, ali bila je uvjerena da na Natalie neće pronaći nijedan nedostatak.

Dok su svi u prostoriji ćaskali, Hannah se šuljala prema vratima. Bude li moguće, neprimijećena će se iskrasti iz prostorije. Otvorena vrata su je mamila, obećavajući slobodu. O, kako bi samo divno bilo pobjeći iz te sobe, presvući se u čistu odjeću i u samoći iščetkati kosu. Ali baš kad se domogla praga, začuje dubok glas Rafea Bowmana.

– Gospođice Appleton. Ta nećete nam valjda uskratiti svoje šarmantno društvo.

Hannah stane kao ukopana i okrene se pa ustanovi da su svi pogledi uprti u nju, baš u trenutku kad joj je najmanje bilo do pozornosti. Čeznula je ošinuti Bowmana pogledom. Ne, čeznula ga je *ubiti*. Ali se ipak odlučila za neutralan izraz i promrmljan pozdrav: – Dobar dan, gospodine Bowman.

Lillian je smjesta dozove. – Gospođice Appleton, pridružite nam se, svakako. Želim vas upoznati sa svojim suprugom.

Suspregnuvši dubok uzdah, Hannah odgurne uvojke koji su joj pali na lice i priđe im.

– Westcliffe – reče Lillian suprugu. – Ovo je družbenica ledi Natalie, gospođica Hannah Appleton.

Hannah se nakloni i zabrinuto pogleda grofa. Crte lica bile su mu mrke i stroge, možda čak pomalo prijekne. Ali dok mu je pogled počivao na njezinome licu, primijetila je da su mu oči blage. Govorio je blago hrapavim, baršunastim glasom koji joj je ugodno bruja u ušima. – Dobro došli, gospođice Appleton.

– Hvala vam, milorde – odvrtila je. – I velika vam hvala što ste mi dopustili ovdje proslaviti Božić.

– Grofici je godilo vaše društvo na čajanci prošloga tjedna – odvrati Westcliff kratko se osmjehnuvši Lillian. – A tko god se njoj sviđa, sviđa se i meni. – Smiješak ga je cijeloga preobrazio, zagrijavši mu lice.

Lillian se mužu obraćala s prpošnom ležernošću, kao da je običan smrtnik, a ne jedan od najistaknutijih plemića u Engleskoj. – Westcliffe, mislim da bi s gospođicom Appleton želio porazgovarati o njezinoj suradnji s gospodinom Samuelom Clarkom. – Dobacivši pogled Hanni, doda: – Grof je čitao neka njegova djela i svidjela su mu se.

– O, ne radim ja sa gospodinom Clarkom – brzo će Hannah – nego za njega, kao tajnica. – Uputi grofu oprezan smiješak. – Pomalo sam iznenađena što se čitali zapise gospodina Clarka.

– Upoznat sam s radom mnogih londonskih progresivnih teoretičara – reče Westcliffe. – Na čemu gospodin Clark trenutačno radi?

– Trenutačno piše filozofsko djelo o prirodnim zakonima koji upravljaju razvojem ljudskoga uma.

– Rado bih za večerom čuo više o tome.

– Da, milorde.

Lillian je zatim upoznala Hannu sa svojim roditeljima, koji su srdačno kimnuli. No, bilo je očito da su Hannu već otpisali kao nevažnu.

– Rafe, možda bi prije večere mogao povesti ledi Blandford i ledi Natalie u šetnju oko kuće? – predloži grofica bratu.

– O, da – smjesta će Natalie. – Bismo li mogle, mama?

– Zvuči krasno – reče ledi Blandford.

Bowman im se objema nasmiješi. – Bit će mi zadovoljstvo. – Obrati se Hanni: – Hoćete li nam se i vi pridružiti, gospođice Appleton?

– Ne – izlaze ona pa shvati da je njezino odbijanje zazvučalo malo suviše naglo. Ublaži ton. – Običi ću imanje poslije, hvala vam.

Bowman je odmjeri od glave do pete pa vrati pogled na njezino lice. – Tada vam možda neću biti na usluzi.

Hannah se ukruti osjetivši perolak tračak podrugljivosti u njegovome glasu, ali nije mogla otrgnuti očiju od njegovih. Pod toplim svjetlom u salonu, oči su mu bile boje cimeta s primjesom zlata. – Nekako ću se morati snaći bez vas, gospodine Bowman – kiselo mu odvrati, a on se naceri.

– Nisi mi rekla da je gospodin Bowman tako zgodan – reče Natalie nakon večere. Bilo je kasno, a usto je obje djevojke iscrpilo dugo putovanje iz Londona za kojim je još slijedio dug objed. Povukle su se u svoju sobu dok se ostatak društva zadržao u prizemlju uz čaj i porto.

Premda je jelovnik bio izuzetan, uključujući jela kao što je pečeni kopun punjen tartufima i goveđa rebra zapečena u začinima, Hanni je za večerom bilo nelagodno. Bila je bolno svjesna svojeg neurednog izgleda, jer je prije poziva na večeru jedva imala vremena da se umije i presvuče u čistu opravu. Na njezin užas, lord Westcliff uporno ju je ispitivao o radu Samuela Clarka, privlačeći tako na nju dodatnu neželjenu pozornost. A usto ju je Rafe Bowman cijelo to vrijeme pogledavao s nekakvim drskim, uznemirujućim zanimanjem koje je mogla protumačiti samo kao porugu.

Natjeravši se da se usredotoči na sadašnji trenutak, Hannah je gledala kako Natalie sjedi za psihom vadeći iz kose češljice i ukosnice. – Pretpostavljam da bi se gospodina Bowmana moglo nazvati privlačnim – nevoljko će Hannah. – Ako ti se sviđa taj tip muškarca.

– Misliš, visok, tamnokos, zamaman?

– Nije *zamaman* – usprotivi se Hannah.

Natalie se nasmija. – Gospodin Bowman je jedan od najčudesnije građenih muškaraca koje sam ikada vidjela. Što bi, zaboga, mogla zamjeriti njegovoj vanjštini?

– Njegovo držanje – promrmlja Hannah.

– Što s njim?

– Drži se pogrbljeno.

– Amerikanac je. Svi se tako drže. Pritišće ih težina novčanika.

Hannah nije mogla suspregnuti smijeh. – Natalie, privlači li te više sam muškarac ili debljina njegova novčanika?

– Njega osobno krase mnoge vrline, svakako. Bujna kosa... krasne, tamne oči... da ne spominjemo dojmljiv stas. – Natalie podigne četku i polako si prođe njome kroz kosu. – Ali ne bih ga željela da je siromašan.

– Bi li ijednog muškarca željela da je siromašan? – upita Hannah.

– Pa, ako već *mora* biti siromašan, radije bih da je plemić. To je ipak bolje nego biti nitko i ništa.

– Sumnjam da će gospodin Bowman ikada biti siromašan – reče Hannah. – Čini se da se dobro potkožio financijskim spekulacijama. Uspješan je čovjek, premda ne i častan, bojim se.

– Ma, pokvarenjak je, naravno – složi se Natalie opušteno se smijući.

Ukočivši se, Hannine oči susretnu se s Natalienim u zrcalu. – Zašto to kažeš? Je li rekao ili učinio nešto nedolično?

– Nije, niti očekujem da se će tako ponijeti dok zaruke još vise u zraku. Ali ni prema čemu ne pokaže poštovanje... čovjek se zapita je li ičemu u stanju iskreno pristupiti.

– Možda je to samo fasada – nagađala je Hannah, ali bez mnogo nade. – Možda je iznutra drukčiji.

– Većina ljudi ne krije se iza fasade – gorko će Natalie. – Ma, svi misle da se iza fasade nešto krije, ali kad prokopaš malo dublje, naiđeš samo na još fasade.

– Ima i iskrenih ljudi.

– *Takvi* su najdosadniji.

– *Ja* sam iskrena – pobuni se Hannah.

– Jesi. Na tome ćeš morati poraditi, draga. Kad si iskrena, nema tajne. A muškarci više od svega vole ženu s tajnom.

Hannah sa smiješkom odmahne glavom. – Primljeno na znanje. Idem sad u krevet.

Presvukavši se u bijelu spavaćicu s volanima, povuče se u malo predsoblje i uvuče u čistu, meku postelju. Nakon nekoliko trenutaka ugasi se svjetlo, a Natalie promrmlja: – Laku noć, draga.

Gurnuvši jednu ruku pod jastuk, Hannah je ležala na boku razmišljajući o Natalienim riječima.

Nije bilo sumnje da je Natalie u pravu – Hannah nikako nije odavala dojam žene s tajnom.

A nedostajalo joj je i plave krvi, miraza, velike ljepote, vještina i darova kojima bi se istaknula. A izuzev Blandforda, nije imala cijenjenih rođaka. Ali imala je toplo srce, bistar um i pristojan izgled. I imala je snove, ostvarive snove, o tome da će jednoga dana imati vlastiti dom i obitelj.

Hanni nije promaklo da u Natalienu povlaštenu svijetu ljudi očekuju pronaći sreću i ljubav izvan braka. Ali ona je iz sveg srca željela Natalie da završi s mužem koji će joj biti srodan umom i srcem.

A u tom je trenutku još bilo upitno ima li Rafe Bowman uopće srce.

ŠESTO POGLAVLJE

Dok je Westcliff pušio cigaru s lordom Blandfordom, Rafe je otišao na privatni razgovor sa svojim ocem. Povukli su se u knjižnicu, veliku i lijepu sobu visoku dva kata, s policama od mahagonija na kojima je stajalo više od deset tisuća svezaka. U jednu nišu ugrađen je bife u ravnini s policama.

Rafeu je bilo drago vidjeti zbirku boca i dekantera poslaganu na mramornu površinu bifea. Osjetivši potrebu za nečim žešćim od porta, posegne za dekanterom s viskijem. – Dupli – predloži ocu koji kimne i potvrdno zagunđa.

Rafe je oduvijek mrzio razgovore s ocem. Thomas Bowman bio je od onih ljudi koji žele odlučivati umjesto drugih, uvjereni da ih poznaju bolje od njih samih. Rafe je od ranoga djetinjstva morao trpjeti da mu se govori što misli i želi, a zatim ga se zbog toga kažnjava. Kao da je posve svejedno postupa li pohvalno ili pokudno. Važan je bio samo očev doživljaj njegovih postupaka.

Thomas je, kao uvijek, na raspolaganju imao prijetnju razbaštinjenja. Rafe mu je naposljetku rekao neka ga posve razbaštini i nosi se dođavola. Stekao je vlastito bogatstvo, počevši praktički od nule.

Sada je, stoga, mogao ravnopravno razgovarati s ocem. Ma, jasno da je Rafe još priželjkivao vlasništvo nad europskom podružnicom poduzeća, ali za to nije kanio prodati dušu.

Pruživši ocu viski, otpije velik gutljaj puštajući da mu se kremast, sladak okus razlije jezikom.

Thomas sjedne u kožnati naslonjač ispred kamina. Namrštivši se, podigne ruku da provjeri stoji li mu tupe još ravno na glavi. Cijelu je večer klizio u stranu.

– Mogao bi ga zavezati vrpcom ispod brade – prostodušno predloži Rafe, a otac mu se razjareno namršti.

– Tvojoj se majci sviđa.

– Oče, teško mi je vjerovati da bi se taj čup mogao svidjeti ikome osim pohotljivoj vjeverici. – Rafe mu skine tupe s glave i baci ga na obližnji stolić. – Okani ga se i raskomoti, za Boga miloga.

Thomas je gundao, ali se nije usprotivio nego se opustio u naslonjaču.

Oslonivši se laktom o okvir kamina, Rafe je promatrao oca s blagim smiješkom na usnama.

– Onda? – oštro upita Thomas u iščekivanju podižući teške obrve. – Kako te se dojmila ledi Natalie?

Rafe lijeno slegne ramenima. – Može proći.

Obrve se naglo spuste. – Može proći? To je sve što imaš reći?

– Ledi Natalie nije ni više ni manje od onoga što sam očekivao. – Otpivši još jedan gutljaj viskija, Rafe bezizražajno doda: – Ne bih imao ništa protiv ženidbe s njom. Premda me ni najmanje ne zanima.

– Supruga ne treba biti zanimljiva.

Rafe se tužno zapita ima li u toj tvrdnji neke skrivene mudrosti. Uz suprugu kao što je ledi Natalie, neće biti nikakvih iznenađenja. Bio bi to miran brak bez sukoba, koji bi mu ostavio dovoljno vremena za rad i osobne interese. Morao bi joj samo osigurati dovoljan iznos na bankovnom računu, a ona bi upravljala domaćinstvom i rađala djecu.

Ledi Natalie bila je ugodna i lijepa, plave i glatke kose, izuzetno samouvjerena držanja. Kad bi je Rafe poveo u New York, sjajno bi se uklopila u manhattansko visoko društvo. Njezino držanje, podrijetlo i samopouzdanje osigurali bi joj divljenje.

Ali nakon jednoga sata druženja s njom, znaš o njoj apsolutno sve.

Hannah Appleton je, naprotiv, bila svježja i fascinantna pa za večerom nije mogao otrgnuti pogleda s nje. Nije imala brižno manikiranu Natalienu ljepotu. Ali je zato zračila nekim neusiljenim, vedrim šarmom, poput stručka poljskog cvijeća. Izluđivali su ga neposlušni mali uvojci oko njezina lica jer je umirao od želje da se poigra tim odbjeglim vlasima. Krasila ju je neka neodoljiva živost na kakvu nikada prije nije naišao pa ju je nagoni želio prigrliti, kao i samu Hannu.

Taj dojam pojačao se dok je Rafe gledao kako Hannah gorljivo raspravlja s Westcliffom. Bila je strastvena i dražesna dok je opisivala nagađanja Samuela Clarka o radu ljudskoga uma. Štoviše,

toliko se udubila u temu da je zaboravila jesti pa je čeznutljivo pogledala za još punim tanjurom s juhom kad ga je sluga odnio.

– Ali zaprosit ćeš je, ne? – upita ga otac vrativši mu misli na leđi Natalie.

Rafe se bezizražajno zagledao u njega. – Naposljetku. Trebam li nabaviti prsten ili si mi ga ti već izabrao?

– Zapravo, tvoja je majka kupila prsten koji joj se čini primjerenim...

– O, za Boga miloga. Biste li je možda i isprosili u moje ime pa me pozvali kad odgovori?

– Usudio bih se reći da bih to izveo s više žara od tebe – otpovrne Thomas.

– Reći ću ti čemu bih pristupio sa žarom, oče: pokrenuo bih opsežnu proizvodnju sapuna po cijeloj Europi. I za to mi ne bi bio potreban brak s leđi Natalie.

– Zašto ne? Zašto bi ti bio pošteđen? Zašto mi ne bi pokušao udovoljiti?

– Doista, zašto? – Rafe ga hladno pogleda. – Možda zato što sam godinama nabijao glavom u taj zid i nikada ga nisam niti uleknuo.

Thomasova put, sklona rumenjenju, poprimila je boju šljive kad se razjario. – U svakom svom životnom razdoblju priuštio si mi pravu kalvariju. Tebi i tvojoj braći i sestrama sve je oduvijek bilo servirano – zato ste razmažena, lijena stvorenja koja nikada ništa ne žele učiniti.

– *Lijena?* – Rafe se trudio obuzdati, ali ta riječ raspalila mu je ćud kao šibica kresnuta o kutiju. – Jedino ti, oče, možeš imati djecu koja samo što ne dube na glavi da ti ugode, a svejedno tvrditi da se ne trude dovoljno. Znaš li što se dogodi kada pametnu osobu nazoveš glupanom ili marljivu osobu lijenčinom? Shvate da ti se nema smisla dodvoravati.

– Ti si oduvijek smatrao da si zaslužio moje odobravanje već samim time što ti je prezime Bowman.

– Više mi ne treba – protisne Rafe kroza stisnute zube, odsutno iznenađen što po raspaljivosti ne zaostaje mnogo za ocem. – Želim... – Obuzda se i iskapi ostatak viskija, snažno progutavši baršunastu vatru koja ga je opržila. Kad mu je vatra u grlu zgasnula, uputio je ocu hladan, miran pogled. – Oženit ću leđi Natalie jer mi je svejedno. Ionako bih prije ili poslije završio s nekom takvom. Ali

svoje odobravanje slobodno si zadrži. Od tebe želim samo udio u Bowman'su.

Ujutro su počeli pristizati gosti uz elegantan žamor dobro potkoženih obitelji i njihovih slugu. Kovčezi, putne torbe i paketi unosili su se u palaču u beskrajnoj koloni. Druge obitelji odsjest će na susjednim imanjima ili u seoskom svratištu pa dolaziti na susrete koji će se održavati u palači.

Jednom kad su je prenuli prigušeni, užurbani zvukovi iz susjednih prostorija, Hannah više nije mogla zaspati. Pazeći da ne probudi Natalie, ustala je i obavila jutarnju toaletu, na koncu isplevši pletenicu i vezavši je u čvor na šiji. Odjenula je sivo-zelenu vunenu haljinu obrubljenu kariranim uzorkom koja se naprijed zatvarala blistavom crnom dugmadi. Kaneći izaći u šetnju, nazula je čizme niskih potpetica i ponijela debeo, karirani rubac.

Stony Cross Manor bio je labirint hodnika i međusobno spojenih odaja. Hannah je oprezno prolazila užurbanim zdanjem, povremeno zastajući da upita slugu za smjer. Naposljetku je pronašla jutarnji salon koji je bio zagušljiv i prepun njoj nepoznatih ljudi. Raskošan doručak poslužen je na švedskome stolu s ribom, prženom slaninom, kruhovima, poširanim jajima, salatama, mafinima i nekoliko vrsta sira. Natočila si je šalicu čaja, presavila nešto šunke u komad kruha i klisnula kroz ostakljena vrata koja vode na terasu. Vrijeme je bilo vedro i suho, a hladan zrak pretvarao joj je dah u maglicu.

Pred njom su se prostirali vrtovi i voćnjaci, čisti i elegantno posuti mrazom. Na terasi su se igrala djeca, hihoćući se dok su trčala amo-tamo. Hannah se vedro nasmije gledajući ih kako jurcaju po kamenim pločama poput jata gušćića. Igrali su se igru u kojoj su dvije momčadi naizmjenice pokušavale zadržati pero u zraku.

Stojeći postrani, Hannah je pila čaj i jela svoj komad kruha. Djeca su sve razuzdanije jurcala skakućući i tjerajući pero dahom glasno pušući i izdišući. Pero dolebdilo do nje i počelo se dokono spuštati.

Djevojčice je počnu ohrabrivati ciklom: – Puhnite, teta, puhnite! Igramo cure protiv dečki!

Tada joj više nije bilo druge. Susprežući smiješak, Hannah napući usne i oštro puhne tako da je pero odlebdjelo uvis na drhtavom vrtlogu. Odigrala bi svoju ulogu kad god bi pero doletjelo do nje,

trčeći po nekoliko koraka amo i tamo, slušajući oduševljene povike svojih suigračica.

Pero joj preleti preko glave tako da je brzo uzmaknula natraške lica podignuta prema nebu. Ali iznenadila se osjetivši da se zaletjela u nešto iza sebe, ali ne u kameni zid nego u nešto čvrsto i podatno. Oko nadlaktica joj se sklope muške ruke i zadrže je da ne padne.

Muškarac preko njezine glave otpuhne pero tako da je odletjelo preko pola terase.

Kličući i cikćući, djeca potrče za njim.

Hannah se ukipi, ošamućena sudarom, ali još više spoznajom da prepoznaje Rafe Bowmana na neviđeno. Stisak njegovih ruku, njegov mišićav trup priljubljen uz njezina leđa. Čist, prodoran miris njegove pjene za brijanje.

Usta joj se osuše – vjerojatno od silnog puhanja u igri – pa pokuša jezikom ovlažiti unutrašnju stranu obraza. – Kako li se samo znate naduti, gospodine Bowman.

On se nasmiješi i vedro je okrene prema sebi. Bio je krupan i zamaman s tim svojim opuštenim držanjem koje joj je toliko smetalo. – I vama dobro jutro. – Odmjeri je drsko pedantnim pogledom. – Zašto više niste u krevetu?

– Ranoranioc sam. – Hannah mu odluči uzvratiti jednako smjelim pitanjem: – A vi?

Njemu u očima zapleše zaigrana iskra. – Nema se smisla zadržavati u krevetu kad sam u njemu sam.

Hannah se ogleda kako bi bila sigurna da ih djeca ne mogu čuti. Vražićcima je dojadila igra pa su ulazila u kuću kroz vrata što vode u glavno predvorje. – Pretpostavljam da je to za vas rijetka pojava, gospodine Bowman.

Bezizražajnim glasom odvrati: – Rijetka, da. U pravilu je u mojem krevetu veća gužva nego u toru u vrijeme proljetne striže ovaca.

Hannah ga odmjeri s neprikrivenim gađenjem. – To ne govori dobro o ženama s kojima se družite. A ni o vama jer očito niste izbirljivi.

– Izbirljiv sam. Samo igrom slučaja vješto pronalazim žene u skladu sa svojim visokim mjerilima. A još sam vještiji kada ih treba nagovoriti da mi se pridruže u krevetu.

– Gdje ih ostrižete.

Usne mu okrzne tužan smiješak. – Ako nemate ništa protiv, gospođice Appleton, želio bih podvući ovčarsku metaforu. Neukusna je čak i meni. Biste li voljeli sa mnom poći u jutarnju šetnju?

Zbunjeno je odmahнула glavom. – S vama?... Zašto?

– Odjeveni ste u haljinu za šetnju i čizme. I pretpostavljam da bi vas zanimalo moje mišljenje o leđi Natalie. Znaete koliko je važno upoznati neprijatelja.

– Već znam vaše mišljenje o leđi Natalie.

Bowmanu se podignu obrve. – Znaete? Onda mi ne smijete uskratiti šetnju. Obožavam slušati vlastita mišljenja.

Hannah ga strogo odmjeri. – Neka vam bude – reče. – Prvo ću odnijeti šalicu unutra pa...

– Ostavite je.

– Na stolu na terasi? Ne, netko bi je morao unijeti umjesto mene.

– Tako je. A taj netko je sluga. Koji, za razliku od vas, za to dobiva plaću.

Prije negoli je stigla dohvatiti šalicu, Bowman ju je već pokupio. – Ja ću se pobrinuti za nju.

Hannah je razrogačenim očima gledala kako nonšalantno šeće do kamene balustrade. Ostala je bez daha kada je podigao šalicu preko ograde i ispustio je. Odozdo je odjeknula lomljava.

– Eto – opušteno reče. – Problem riješen.

Hannah je tek iz trećeg pokušaja došla do riječi. – Zašto se to učinili? Pa nije mi je bilo teško unijeti u kuću!

Njega je njezina zatečenost očito razdragala. – Mislio sam da će vam se svidjeti moja neopterećenost materijalnim dobrima.

Hannah se zagleda u njega kao da su mu upravo izbili roščići na glavi. – Ne bih to nazvala neopterećenošću materijalnim dobrima nego nepoštovanjem prema njima. A to je jednako loša navika kao njihovo precjenjivanje.

Bowmanu nestane smiješka s usana kada je shvatio razmjere njezine srdžbe. – Gospođice Appleton, Stony Cross Manor ima najmanje deset porculanskih servisa za čaj, a u svakome je dovoljno šalica za snabdijevanje kafeinom cijeloga Hampshirea. Ovdje neće uzmanjkati šalica.

– Nema veze. Niste je trebali razbiti.

Bowman se podrugljivo podsmjehne. – Jeste li oduvijek bili tako oduševljena obožavateljica porculana, gospođice Appleton?

Stvarno je bio najnepodnošljiviji muškarac kojeg je ikada susrela. – Ne sumnjam da moje neodobravanje bespotrebnog razaranja smatrate manom.

– A ja ne sumnjam – glatko joj uzvрати – da ćete se time poslužiti kao izgovorom za izbjegavanje šetnje sa mnom.

Hannah kratko porazmisli. Znala je da se ljuti na nju zbog toga što toliku pozornost pridaje uništenju malenog porculanskog predmeta koji nikome neće nedostajati. Ali bila je to neotesana gesta bogatuna, hotimično i bezrazložno uništavanje.

Bowman je imao pravo – Hannah je uistinu bila u velikome iskušenju da otkaže dogovorenu šetnju. S druge strane, hladan prkos u njegovim očima zapravo ju je dirnuo. Na trenutak je djelovao kao tvrdoglav školarac uhvaćen u vragoliji koji čeka kaznu.

– Nikako – reče mu. – Još sam spremna prošetati s vama. Ali molim da se putem suzdržite od daljnjeg razbijanja.

Bila je zadovoljna vidjevši da ga je iznenadila. Nešto se u njegovome licu smekšalo pa ju je pogledao s rasplamsanim zanimanjem koje je u njoj izazvalo neko neobično treperenje.

– Nema više razbijanja – obeća joj.

– Onda dobro. – Hannah podigne kukuljicu kratkoga ogrtača i zaputi se prema stubama koje vode prema terasastom perivoju.

Bowman je dostigne u nekoliko dugih koraka. – Primite me pod ruku – savjetuje joj. – Stube bi mogle biti kliske.

Hannah je pristala nakon kratkog oklijevanja pa provukla голу ruku oko njegova rukava i lagano je položila na mišicu ispod tkanine. Trudeći se toga jutra da ne probudi Natalie, zaboravila je ponijeti rukavice.

– Bi li se leđi Natalie uzrujala? – upita je Bowman.

– Zbog razbijene šalice? – Hannah kratko razmisli. – Ne bih rekla. Vjerojatno bi se nasmijala da vam polaska.

Nasmiješi joj se kutom usana. – Meni nije naodmet laskati, gospođice Appleton. Postajem sretan i pokoran.

– Nemam vas želje pokoriti, gospodine Bowman. Nisam sigurna da bi mi se trud isplatio.

Njegov smiješak izbljedi, a vilica mu se stegne kao da je pogodila bolnu točku. – Onda ćemo to prepustiti leđi Natalie.

Prošli su kroz otvor u prastaraj živici od tise i zaputili se dugim, šljunčanim puteljkom. Brižno ošišano grmlje i humci obrasli raslinjem podsjećali su na divovske kolačice prelivene glazurom. Iz obližnje šume dopirali su prodorni krici brgljeza. Ptica lunja proleti tik uz tlo, krila napetih u široki V dok je tražila plijen.

Premda je bilo prilično ugodno držati se za Bowmanovu snažnu, mirnu podlakticu, Hannah nevoljko povuče ruku.

– A sada – tiho će Bowman – recite mi kakvo pretpostavljate da sam mišljenje stekao o leđi Natalie.

– Ne sumnjam da vam se svidjela. Mislim da ste se spremni oženiti njome jer ispunjava vaše potrebe. Jasno je da će vam otvoriti vrata u društvo i roditi vam svjetlokosu djecu te da je dovoljno dobro odgojena da vam progleda kroz prste kad zabludite od nje.

– Zašto ste toliko uvjereni da ću zabludjeti? – upita Bowman, zvučeći više znatiželjno nego uvrijeđeno.

– Sve o čemu sam se do sada osvjedočila o vama govori da niste sposobni za vjernost.

– Možda bih bio, da pronađem pravu ženu.

– Ne, ne biste – odvrati mu s hladnom sigurnošću. – Vjernost i nevjera ni najmanje ne ovise o ženi. Nego isključivo o vašem karakteru.

– Bože, kako li samo čvrste stavove imate. Sigurno svi muškarci koje upoznate premiru od straha.

– Ne upoznajem baš mnogo muškaraca.

– To je onda objašnjenje.

– Čega?

– Toga da se nikada prije niste poljubili.

Hannah stane kao ukopana i silovito se okrene prema njemu. – Zašto ste... kako ste...

– Što je muškarac iskusniji – reče – to lakše prepoznaje tuđe neiskustvo.

Stigli su na malenu čistinu. Na sredini je stajao vodoskok sa sirenom, okružen niskim, kamenim klupama. Hannah se uspne na jednu klupu, polako je prehoda pa preskoči malen razmak do iduće klupe.

Bowman ju je spremno slijedio, hodajući uz klupe dok je ona kružila po njima. – Znači, vaš gospodin Clark nikada vam nije pokušao prići?

Hannah odmahne glavom nadajući se da će rumenilo u njezinim obrazima pripisati hladnoći. – Nije on moj gospodin Clark. A što se prilaženja tiče... nisam posve sigurna. Jednom je... – Shvativši što je zamalo priznala, pregrize jezik.

– O, ne. Ne možete *tu* rečenicu samo tako ostaviti u zraku. Recite što ste započeli. – Bowmanovi prsti zavuku se pod platneni pojas njezine haljine i čvrsto ga povuku, tjerajući je da se zaustavi.

– Nemojte – zadihano će Hannah mršteći se s višega položaja na klupi.

Bowman joj položi ruke na struk i spusti je na tlo. Zadrži je pred sobom, blago joj stežući struk. – Što je učinio? Je li rekao nešto pohotljivo? Je li vam pokušao zaviriti u dekolte?

– Gospodine Bowman – prekori ga Hannah bespomoćno se mrgodeći. – Prije otprilike mjesec dana, gospodin Clark proučavao je knjigu o frenologiji pa me pitao bi li mi mogao opipati...

Bowman se sav ukipi, a oči boje cimeta mrvicu se rašire. – Što?

– Lubanju. – Kad ju je blijedo pogledao, Hannah objasni: – Frenologija je znanost o analizi oblika lubanje i...

– Da, znam. Svaka mjera i obris trebao bi nešto značiti.

– Da. I tako sam mu dopustila da ispita moju glavu i zabilježi oblike koji ukazuju na karakterne osobine.

Bowmana je priča očito silno zabavljala. – I, što je Clark ustanovio?

– Navodno imam velik mozak, privrženu i odanu narav, sklonost preuranjenim zaključcima i sposobnost za snažno vezanje uz druge. Nažalost, blago suženje na potiljku lubanje upućuje i na sklonost zločinu.

Oduševljeno se nasmijao. – Mogao sam si misliti. Uvijek su oni prividno najnedužniji sposobni za najgora nedjela. Dajte da ja opipam. Zanima me kakvog je oblika zločinački um.

Hannah se izmakne jednakom brzinom kojom je on pružio ruku.

– Ne dirajte me!

– Već ste dopustili jednome muškarcu da vam pogladi lubanju – reče slijedeći je dok je uzimala. – Sada je svejedno dopustite li to još jednome.

Hannah shvati da se Bowman poigrava njome. Premda je to bilo krajnje neprilično, osjećala je kako joj kroz slojeve opreza i strepnje prodire hihot. – Pregledajte sebi glavu – poviče i pobjegne iza vodoskoka. – Sigurna sam da ćete pronaći brdo zločinačkih ispupčenja.

– Rezultati bi bili neprecizni – reče joj. – U djetinjstvu su me previše puta zveknuli po glavi. Otac je mojim učiteljima tvrdio da je to dobro za mene.

Premda je te riječi izgovorio nehajno, Hannah je zastala i uputila mu pogled u kojem se nazirao tračak suosjećanja. – Siroti dječak.

Bowman se opet zaustavi pred njom. – Ni najmanje. Sve sam to zaslužio. Rođen sam nevaljao.

– Nijedno dijete nije nevaljalo bez razloga.

– Ma, imao sam ja razloga. Budući da nisam imao izgleda da postanem utjelovljenje vrline kakvo su moji roditelji očekivali, odlučio sam se za drugi smjer. Uvjeren sam da samo majčinom utjecaju mogu zahvaliti to što me otac nije zavezao za stablo pokraj ceste s natpisom: »Otpremite u sirotište.«

Hannah se blago nasmiješi. – Je li vaš otac zadovoljan *ijednim* potomkom?

– Ne baš. Ali mnogo nade polaže u mojem šogora Mathewa Swifta. Čak i prije negoli se oženio Daisy, moj ga je otac doživljavao kao sina. Radio je za njega u New Yorku. Taj gospodin Swift neobično je strpljiv čovjek. U protivnome ne bi ovako dugo izdržao.

– Vaš je otac raspaljive ćudi?

– Moj je otac od onih ljudi koji bi navabili psa sa kosti pa ga umlatili njome kad im dođe nadohvat ruke. A kad pas idući put ne potrči prema njima, izbezume se od bijesa.

Opet ponudi Hanni ruku, a ona je prihvati dok su se približavali dvorcu.

– Je li otac dogovorio brak između vaše sestre i gospodina Swifta?
– upita.

– Jest. Ali to je na koncu nekim čudom ispao brak iz ljubavi.

– To se zna dogoditi – mudro će Hannah.

– Samo zato što se neki ljudi, suočeni s neizbježnim, uvjere da im se to sviđa, samo da si situaciju učine iole probavljivom.

Hannah prijekorno cokne jezikom. – Cinik ste, gospodine Bowman.

– Realist.

Znatiželjno ga pogleda. – Mislite li da ćete se ikada zaljubiti u Natalie?

– Mogla bi mi prirasti srcu – oprezno odvrati Bowman.

– Mislim na pravu ljubav, onu od koje vas ispuni razuzdanost, radost i očaj, sve u isti mah. Ljubav koja bi vas mogla nadahnuti na žrtvovanje za drugoga.

Usne mu se izviju u podrugljiv smiješak. – Zašto bih želio gajiti takav osjećaj prema supruzi? Ta to bi upropastilo posve dobar brak.

Šutke su šetali zimom okovanim perivojem dok se Hannah hrvala sa spoznajom da je Bowman još opasniji, još neprikladniji za Natalie negoli je isprva pretpostavila. Natalie će naposljetku ostati povrijeđena i razočarana, uz muža kojemu nikada neće moći vjerovati.

Čula je samu sebe kako tužno govori: – Vi nikako niste prikladni za Natalie. Što vas bolje upoznajem, to sam sigurnija u tu činjenicu. Najradije bih da je se okanite. Najradije bih da pronađete neku drugu plemkinju za lovinu.

Bowman zastane uz nju pred živicom. – Baš ste ohola djevojčica – tiho joj reče. – Nisam si sam izabrao lovinu. Samo nastojim izvući ono najbolje iz zadanih okolnosti. A ako me ledi Natalie prihvati, nije na vama da se bunite.

– Moja ljubav prema njoj da je mi pravo da nešto kažem...

– Možda to nije ljubav. Jeste li sigurni da ne zborite iz zavisti?

– Iz zavisti? Prema Natalie? Ludi ste što uopće spominjete išta slično...

– Ma, nisam baš siguran – reče nemilosrdno tihim glasom. – Moguće je da vam je dojadilo stajati u njezinoj sjeni. Gledati sestričnu u raskošnome ruhu kojoj joj se dive i udvaraju dok vi stojite uza zid sa udovicama i *mimozama*.

Hannah se sva zapjeni, a jedna pesnica joj se stegne i podigne kao da će ga udariti.

Bowman je s lakoćom ščepa za zapešće i opušteno joj prijeđe prstom po pobijeljelim zglobovima prstiju. Njegov tih, podrugljiv smijeh žario joj je uši. – Gledajte – reče joj na silu joj svijajući palac i spuštajući ga duž ostalih prstiju. – Nikada ne pokušavajte nikoga udariti pruženim palcem – slomit ćete ga.

– *Pustite me* – vrisne i snažno povuče zarobljeno zapešće.
– Ne bi se toliko naljutila da te nisam pogodio u živac – dražio ju je.
– Sirota Hannah, vječno u zapećku, čeka na red. Ali reći ću ti nešto – ravna si Natalie, bez obzira na plavu krv. Stvorena si za daleko bolju sudbinu od ove...

– Dosta!

– Supruga radi koristi, ljubavnica radi zadovoljstva. Zar to nije uobičajeno među plemstvom?

Hannah se sva ukruti, daščući, kad ju je Bowman privio uz svoje krupno, snažno tijelo. Prestala se opirati shvativši da je prejak pa da bi njezin napor bio uzaludan. Okrenula je lice od njega i trgnula se osjetivši da su joj njegova topla usta okrznula ušnu školjku.

– Trebao bih te uzeti za ljubavnicu – šapne joj Bowman. – Prelijepa Hannah. Da si moja, polegao bih te na svilene plahte i svu umotao u niske bisera pa te hranio medom sa srebrne žlice. Naravno, kada bi posrnula, ne bi više mogla suditi sa tog svojeg pijedestala... ali bilo bi ti svejedno. Jer bih ti pružao zadovoljstvo, Hannah, svake noći, cijele noći, dok ne bi zaboravila kako se zoveš. Dok ne bi bila spremna činiti stvari koje bi te na danjem svjetlu šokirale. Pokvario bih te od glave do te nevine, male pete...

– O, kako li vas prezirem – poviče Hannah bespomoćno mu se otimajući. Obuzeo ju je stvaran strah, ne samo od njegova stiska i podrugljivih riječi nego i od valova vrućine koji su je zapljuskivali.

Nakon ovoga nikada ga više neće moći pogledati u oči. A to mu je vjerojatno i bila namjera. Iz grla joj dopre molećiv cvilež kad je osjetila nježan, ispitivački poljubac u udubini iza uha.

– *Želiš me* – promrmlja Bowman. Strelovitom brzinom promijenivši raspoloženje, postane nježan i pusti da mu usne polako lutaju duž bočne strane njezina vrata. – Priznaj, Hannah – obraćam se tvojim zločinačkim sklonostima. A ti u meni, bogme, budiš sve najgore. – Klizne joj usnama po vratu kao da uživa u njezinim kratkim, nesigurnim udasima. – Poljubi me – šapne joj. – Samo jednom i pustit ću te.

– Vi ste odvratan razvratnik i...

– Znam. Sramim se. – Ali nije zvučao nimalo posramljeno. Niti je popustio stisak. – Samo jedan poljubac, Hannah.

Osjećala je kako joj puls tutnji po cijelome tijelu, a krv bubnja snažnim, dubokim ritmom u grlu i najdubljim zakucima tijela. Čak i u usnama čija je meka površina postala toliko osjetljiva da joj je dodir vlastitoga daha predstavljao muku.

Bilo je hladno gdje god bi pale, kao i u prostoru između njihovih usana gdje se mješala izmaglica njihova daha. Hannah je podigla pogled u njegovo zasjenjeno lice i ošamućeno pomislila: *Nemoj, Hannah, ne čini to*, ali onda je to svejedno učinila: podigla se na prste i prinijela drhtave usne njegovima.

Svu ju je obujmio, stežući je rukama i ustima, dugo joj i gladno kušajući usne. Privukao ju je još bliže dok mu se jedno stopalo nije našlo među njezinima, ispod suknje, a grudi joj se nadimale, čvrste i pune uz njegova prsa. Nije to bio samo jedan poljubac... bio je to niz neprekinutih poljubaca, vrućih, slatkih slogova koje su tvorile usne i jezici, opijajući je osjetima. Jedna njegova ruka podigne joj se na obraz, milujući ga takvom blagošću da su joj se ramenima i leđima proširili sitni žmarci. Vršci njegovih prstiju istraživali su joj obris vilice, ušnu resicu, zarumenjelu jagodicu njezina obraza.

Uto Bowman podigne drugu ruku i zarobi joj lice među prstima dok su mu usne lepršale njezinim licem... nježno su joj dodirnule kapke, pogladile nos i naposljetku se zadržale na usnama. Progutala je velik gutljaj oštrog, zimskog zraka, uživajući u tome kako joj pucketa u grudima.

Kad se napokon natjerala da podigne pogled prema njemu, očekivala je nadmen ili samodopadan izraz. Ali na njezino iznenađenje, lice mu je bilo napeto, a u očima mu se čitao zamišljen nemir.

– Želite li da se ispričam? – upita je.

Hannah se odvoji od njega i protrlja naježene nadlaktice preko rukava. Posramila ju je snaga poriva da se privije uz njegovo toplo, čvrsto tijelo.

– Ne vidim svrhe u tome – odgovori mu ispod glasa. – Ne biste to iskreno mislili. – Okrenuvši se od njega, vrati se prema dvorcu žustrim koracima, u sebi se moleći da Bowman ne pođe za njom.

I znajući da svaka žena dovoljno nesmotrena da se spetlja s njime ne bi završila ništa bolje od one razbijene šalice na terasi.

SEDMO POGLAVLJE

Kad je Hannah ušla u predvorje, od toplog su je zraka zapekli hladni obrazi. Držala se zidova, izbjegavajući vrevu novopristiglih gostiju i slugu. Bilo je to bogato, raskošno odjeveno društvo, s damama blistavim u finome ruhu i ogrnutim kukuljicama i plaštevima obrubljenim krznom.

Natalie će se uskoro probuditi, a obično započinje dan čajem u krevetu. S obzirom na strku koja je vladala, Hannah je sumnjala da će uspjeti dozvati sobaricu. Razmišljala je o tome da ode u blagovaonicu po šalicu čaja za Natalie pa da je sama odnese na kat. A možda i jednu za ledi Blandford...

– Gospođice Appleton – oslovi je odnekud poznat glas iz mnoštva i priđe joj jedan gospodin da je pozdravi.

Bio je to lord Edward Travers. Hannah nije očekivala da će i on provesti blagdane u Stony Cross Parku. Toplo mu se nasmiješila, a uznemiren pritisak u grudima joj popusti. Travers je bio ugodno zakopčan čovjek pun pouzdanja u sebe i svoje mjesto u svijetu, uljudan do zadnje čestice. Tako se konzervativno vladao i izgledao da se gotovo iznenadila primijetivši izbliza da mu je lice još nenaborano i da u kratko ošišanoj smeđoj kosi nema sjedina. Travers je bio snažan i častan muškarac koji se Hanni oduvijek neizmjereno sviđao.

– Milorde, kako li mi je samo drago što vas vidim.

Nasmiješio joj se. – A vi blistate kao uvijek. Nadam se da vas zdravlje služi? I Blandforde i ledi Natalie?

– Da, svi smo posve dobro. Ne vjerujem da je ledi Natalie znala da dolazite jer bi mi to u protivnome spomenula.

– Ne – prizna Travers. – Nisam planirao doći. Očekivali su me rođaci u Shropshireu. Ali bojim se da sam uspio nagovoriti lorda Westcliffa da me pozove u Hampshire. – Zastane i uozbilji se. – Vidite, doznao sam za planove lorda Blandforda u vezi njegove kćeri i... Amerikanca.

– Tako je. Gospodina Bowmana.

– Želim da ledi Natalie pronađe sreću i dobar položaj – tiho će Travers. – Nije mi jasno kako Blandford može vjerovati da je Amerikanac najbolja partija za nju.

Budući da se nije mogla složiti, a da pritom ne izrazi neslaganje sa stricem, Hannah oprezno promrmlja: – I mene to brine, milorde.

– Ledi Natalie jamačno vam se povjerila. Što ona kaže o tome? Sviđa li joj se taj Amerikanac?

– Spremna je razmotriti njegovu prosidbu kako bi udovoljila lordu Blandfordu – prizna Hannah. – A usto... gospodin Bowman nije posve lišen draži. – Zastane i trepne ugledavši Rafea Bowmana na drugome kraju predvorja, u razgovoru s ocem. – Štoviše, gospodin Bowman stoji ondje.

– Je li on onaj niski i zdepasti? – s nadom upita Travers.

– Nije, milorde. To je gospodin Bowman stariji. Lord Blandford želi zaručiti ledi Natalie za njegova sina, onog višeg muškarca.

Traversu je jedan pogled bio dovoljan da sve shvati. Rafe Bowman bio je bajno naočit, a snagu njegova vitka, dojmljiva tijela nije moglo prikriti ležerno držanje. Vrana kosa bila mu je gusta i raskuštrana vjetrom, a put zdravo rumena od boravka na zraku. Oči tamne poput ugljena ogledavale su se po prostoriji hladno odmjeravajući nazočne, a usne su mu bile svijene u lagan, okrutan smiješak. Djelovao je toliko grabežljivo da se Hannah dodatno zaprepastila sjetivši se njegove kratke maloprijašnje nježnosti.

Za osobu kao što je lord Travers, suparnik kao što je Bowman bio je najgora noćna mora.

Hannah je čula kako mrmlja ispod glasa: – Jao mene.

– Upravo tako.

Evie je ušla u balsku dvoranu noseći tešku košaru s dvije ručke. – Ovi su z-zadnji – reče upravo došavši iz kuhinje gdje su dvije služavke punile papirnate tuljce orasima i sušenim voćem pa ih zatvarale crvenim vrpcama. – Nadam se da će ovo biti dovoljno s obzirom na veličinu drr... – Zaustavi se i zbunjeno pogleda Annabelle. – Gdje je Lillian?

– Ovdje sam. – Lillianin prigušen glas dopro je od ispod drvca. – Aranžiram prekrivač za stalak. Nije da je to baš važno budući da ga ionako nitko ne vidi.

Annabelle se nasmiješi, stojeći na prstima da zaveže krpenu lutkicu na najvišu granu koju je mogla doseći. Izgledala je kao božićni anđeo odjevena u snježnobijelo, s podignutim uvojcima boje meda, obraza rumenih od napora. – Misliš li da smo trebali izabrati tako veliko drvce, draga? Bojim se da nećemo završiti s kićenjem do Sveta tri kralja.

– Moralo je biti visoko – odgovori Lillian pužući od ispod drvca. Nimalo nije nalikovala na groficu s borovim iglicama u vranjoj kosi i mucicama od vate koje su joj se uhvatile za haljinu. A po širokome osmijehu na njezinome licu vidjelo se da joj za to puca prsluk. – Prostorija je toliko golema da bi bilo smiješno imati nisko drvce.

Tijekom iduća dva tjedna, u toj će se balskoj dvorani održati niz okupljanja, među njima i ples, nešto nadmetanja i amaterskih kazališnih predstava te veliki bal na Badnjak. Lillian je čvrsto odlučila da će drvce biti najraskošnije što može biti kako bi uvećala blagdansko ozračje. Međutim, pokazalo se da ga je mnogo teže okтити negoli je očekivala. Sluge su bile toliko zauzete drugim kućanskim poslovima da nitko nije mogao odvojiti vremena za dodatno zaduženje. A budući da je Westcliff zabranio ženi i njezinim prijateljicama da se penju na ljestve i visoke stolce, gornja polovica bora za sada je još bila posve gola.

Da stvar bude gora, najnovija moda nalagala je da haljine imaju pripijene rukave koji otkrivaju ramena pa dama nije mogla doseći ništa iznad razine ramena. Dok je Lillian puzala ispod bora, sve su začule zvuk paranja tkanine.

– O, dođavola – uzvikne Lillian okrećući se da prouči golemu rupu ispod desnog rukava. – Ovo je već treća haljina koju sam poderala ovoga tjedna.

– Ne sviđa mi se ovaj novi stil rukava – tužno se složi Annabelle razgibavajući otmjene ruke koliko je to tkanina dopuštala. – Prava je muka kada ne možeš posegnuti uvis. A i neudobno mi je držati Isabellu dok mi tkanina tako zateže ramena.

– Idem po iglu i k-konac – reče Evie pa počne kopati po kutiji s priborom na podu.

– Ne, izvadi škare – odlučno će Lillian.

Upitno se smiješeći, Evie je poslušala. – Što da učinim s njima?

Lillian podigne ruke najviše što je mogla. – Razreži drugu stranu da bude ista kao ova poderana.

Niti ne trepnuvši, Evie oprezno razreže otvor ispod rukava duž nekoliko centimetara šava, razotkrivajući bijelu put.

– Napokon, sloboda! – Lillian podigne obje ruke prema stropu poput neke drevne poklonice sunca, a tkanina joj se ispod pazuha rastvarala. – Pitam se bih li mogla započeti novi modni trend?

– Haljine s rupama? – upita Annabelle. – Čisto sumnjam, draga.

– Krasno je kada možeš doseći stvari. – Lillian preuzme škare. – Želiš li da sredim i tvoju haljinu, Annabelle?

– Da mi se nisi primakla s tim – odlučno će Annabelle. Nasmiješeno odmahne glavom gledajući kako Evie svečano podiže ruke kako bi joj Lillian mogla razrezati rupe ispod rukava. Bila je to jedna od stvari koje je najviše obožavala na Evie: bila je tako sramežljiva i uljudna, ali često spremna na sudjelovanje u krajnje nepraktičnim naumima ili pustolovinama. – Zar ste obje pošandrcale? – kroza smijeh upita Annabelle. – O, kako li Lillian samo loše utječe na tebe, Evie.

– Udana je za St. Vincenta koji je najgori mogući utjecaj – usprotivi se Lillian. – Koliko još štete možeš napraviti nakon toga? – Rastegnuvši i razgibavši ruke, protrlja dlanove. – A sada, natrag na posao. Gdje je kutija sa svijećama?... Učvrstit ću ih žicom s ove strane gdje ih nedostaje.

– Da zapjevamo kako bi nam vrijeme brže prošlo? – predloži Annabelle vežući anđelčića od vate i čipkastog rupčića na vrh jedne grane.

Sve tri kretale su se kao marljive pčelice pjevajući »Dvanaest božićnih dana«. Pjesma i posao sasvim su dobro napredovali dok nisu stigle do stiha o devetome danu.

– Sigurna sam da glasi: »Devetog dana Božića moja mi je ljubav poslala devet rasplesanih dama« – reče Annabelle.

– Ne, ne – uvjerala ju je Lillian – nego »skakutave gospode«.

– *Dama*, draga. Evie, nije li tako?

Vječna miriteljica, Evie promrmlja: – N-nije valjda važno. Izaberimo jedan i...

– Gospoda dolaze između dama i djeva – ustraje Lillian.

Počele su se prepirati dok je Evie uzalud predlagala da odustanu od te pjesme i zapjevaju »Bog s vama, vesela gospodo« ili »Prvi

Božić«.

Toliko su se udubile u raspravu, štoviše, da nijedna nije bila svjesna da je itko ušao u sobu dok nisu začule nasmijan ženski glas: – Lillian, šašavice, uvijek pogriješiš na tome stihu. Skakutave gospode je *deset*.

– Daisy! – poviče Lillian i mahnito potrči ususret mlađoj sestri. Bile su neuobičajeno bliske jer su otkako pamte stalno bile jedna uz drugu. Kad god bi se dogodilo išta zabavno, zastrašujuće, divno ili grozno, Daisy je oduvijek bila prva kojoj je to Lillian željela prenijeti.

Daisy je obožavala čitati i napunila je maštu s tolikim brojem knjiga da bi se, kad bi ih se poredalo, vjerojatno protezale od jednoga kraja Engleske do drugog. Bila je šarmantna, vrckava i voljela se zabavljati, ali – i to je na Daisy bilo najneobičnije – uza sve to bila je i posve razborita osoba čija su opažanja gotovo uvijek bila točna.

Nepuna tri mjeseca ranije, Daisy se udala za Matthewa Swifta koji je bez konkurencije Thomasu Bowmanu bio najdraži čovjek na svijetu. Lillian se isprva uvjerenom opirala tom vjenčanju znajući da ga je nametnuo njihov napastan otac. Bojala se da će Daisy natjerati u hladan brak s ambicioznim mladićem koji je neće znati cijeniti. Međutim, postupno je postalo jasno da Matthew iskreno voli Daisy. U međuvremenu su se Lilliani osjećaji prema njemu znatno smekšali. Sklopili su primirje jer su oboje voljeli Daisy.

Obujmivši Daisyno vitko, sitno tijelo, Lillian je čvrsto privije uza se pa se odmakne da je bolje pogleda. Daisy nikada nije izgledala tako dobro, tamnosmeđe kose upletene u zamršene pletenice smotane oko glave i očiju boje božićnih keksića blistavih od sreće. – Sada blagdani doista mogu početi – zadovoljno će Lillian i podigne pogled prema Matthewu Swiftu koji im je prišao pozdravivši Annabelle i Evie. – Sretan Božić, Matthew.

– Sretan Božić, mileđi – uzvratit će on i spremno se sagne da poljubi ponuđen obraz. Bio je visok, lijepo građen mladić, a irsko podrijetlo očitovale su u njegovim bojama: svijetla put, tamna kosa i nebeskoplave oči. Matthew je imao savršenu prirodu za baktanje s raspaljivim Bowmanima jer je bio pouzdan i taktičan, s uvijek spremnim smislom za šalu.

– Zar *stvarno* devet dama pleše? – upita ga Lillian, a Swift se naceri.

– Miledi, nikada nisam uspio zapamtiti nijedan jedini stih te pjesme.
– Znete – zamišljeno će Annabelle – oduvijek mi je bilo jasno zašto u toj pjesmi labudovi plivaju, a guske nose jaja. Ali zašto, zaboga, gospoda skakuću?

– Love dame – razložno će Swift.

– Zapravo vjerujem da pjesma govori o izvođačima narodnih plesova koji su nekoć zabavljali velikaše u stankama između slijedova na srednjovjekovnim gozbama – pouči ih Daisy.

– A skakanje je bilo dio plesa? – zainteresirano upita Lillian.

– Da, plesalo se s dugim mačevima, što je zaostatak drevnih obreda plodnosti.

– Načitana žena opasan je stvor – nasmijano primijeti Swift i sagne se da priljubi usne uz Daisynu tamnu kosu.

Zadovoljna tim znakom privrženosti njezinoj sestri, Lillian dirnuto reče: – Bogu hvala što si ovdje, Matthew. Otac se ponaša kao zadnji tiranin, a ti si jedini koji ga može smiriti. On i Rafe opet su se dohvatili, po običaju. A po tom kako se strijeljaju pogledima, ne bi me čudilo da obojica buknu u plamen.

Swift se namršti. – Porazgovarat ću s vašim ocem o tom smiješnom pokušaju dogovaranja braka.

– Čini se da mu je to prešlo u naviku – primijeti Daisy. – Nakon što je lani spojio nas dvoje, sada želi natjerati Rafea na brak. Što majka kaže na sve to?

– Vrlo malo – odvrati Lillian. – Teško je govoriti kad ti tako sline cure. Majka bi više od svega voljela dobiti plemenitu snahu da se njome razmeće.

– A što mislimo o ledi Natalie? – upita Daisy.

– Vrlo je draga djevojka – reče Lillian. – Svidjet će ti se, Daisy. Ali drage bih volje ubila oca zbog toga što tim brakom uvjetuje Rafu udio u poduzeću Bowmans.

– Ne bi ga trebalo tjerati na brak – primijeti Swift namrštena čela. – Potreban nam je netko tko će utemeljivati nove tvornice – a ne znam nikoga osim vašeg brata tko bi poznavao tu branšu dovoljno dobro da postigne uspjeh. Sam Bog zna da ja to ne bih bio u stanju – imam pune ruke posla u Bristolu.

– Da, pa, otac je brak s ledi Natalie nametnuo kao uvjet o kojem nema pregovora – mrgodno će Lillian. – Uglavnom zato što otac živi

za priliku da natjera svoju djecu na nešto što ne žele, taj napasni stari...

– Ako će ikoga poslušati – prekine je Daisy – onda je to Matthew.

– Idem ga smjesta potražiti – reče Matthew. – Nisam ga još vidio. – Nasmiješio se grupici bivših *mimoza* i dodao napola u šali: – Bojim se vas četiri ostaviti same. Ne kujete valjda neke sumanute planove, je li?

– Naravno da ne! – Daisy ga blago gurne prema vratima balske dvorane. – Obećavam da ćemo biti savršeno krotke. Idi potraži oca, a ako je buknuo u plamen, brzo ga ugasi.

– Naravno. – Ali prije odlaska, Matthew povuče suprugu na stranu i šapne: – Zašto imaju rupe na haljinama?

– Uvjerena sam da za to postoji savršeno razumno objašnjenje – odvrti mu šaptom i okrzne mu vilicu poljupcem.

Vrativši se ostalima, Daisy zagrlj Evie i Annabelle. – Donijela sam brdo darova za sve – reče. – Bristol je savršeno mjesto za kupnju. Ali bilo mi je prilično teško pronaći darove za muževe. Čini mi se da svi imaju sve što bi mogli poželjeti.

– Uključujući divne supruge – nasmiješeno će Annabelle.

– Ima li gospodin Hunt kutijicu za čačkalice? – upita je Daisy. – Kupila sam mu srebrnu, graviranu. Ali za slučaj da je već ima, donijela sam rezervni dar.

– Mislim da nema – reče Annabelle. – Ali pitat ću ga kad dođe.

– Nije doputovao s tobom?

Annabelle se sjetno nasmiješi. – Ne i strašno mi je što smo razdvojeni. Ali potražnja za lokomotivama toliko je porasla da je gospodin Hunt vječno pretrpan poslom. Traži zaposlenike koji bi preuzeli dio tereta, ali dok ne pronađe nekoga... – Annabelle uzdahne i bespomoćno slegne ramenima. – Pretpostavljam da će doći nakon vikenda, ako se uspije izvući.

– A St. Vincent? – upita Daisy Evie. – Je li on stigao?

Evie odmahne glavom, a svjetlo joj klizne preko crvene kose i obasja naušnice s rubinima. – Otac mu je bolestan, a St. Vincent je smatrao kako ga mora obići. Premda vojvodini liječnici kažu da stanje nije ozbiljno, u njegovim se godinama nikad ne zna. St. Vincent planira ostati uz njega najmanje tri ili četiri dana nakon čega će doći ravno u Hampshire.

Premda se trudila zvučati trezveno, u glasu joj se osjetio tračak sjete. Evien brak sa St. Vincentom bio je najnevjerojatniji i najneshvatljiviji od svih koje su sklopile *mimoze*. Nisu javno pretjerali s iskazima bliskosti, ali odavali su dojam da su iza zatvorenih vrata prisniji od većine ljudi.

– Ma, kome trebaju muževi? – vedro će Annabelle prebacujući ruku preko Evienih ramena. – Bjelodano je da imamo dovoljno posla da nas zaokupi do njihova dolaska.

OSMO POGLAVLJE

Hannu je te večeri čekalo posebno mučenje jer joj je dodijeljena uloga gardedame tako da je bila prisiljena sjediti na glazbenoj večeri s jedne strane Natalie, dok je Rafe Bowman sjedio s Nataliene druge strane. Skladan pjev dva soprana, jednog baritona i jednog tenora pratili su glasovir, flauta i violine. Nekoliko starije djece bilo je dopušteno sjediti u redovima u dnu prostorije. Bila su odjevena u najbolju odjeću, sjedila ravnih leđa i nastojala se ne vrpolti, došaptavati i meškoltiti.

Hannah je ogorčeno pomislila kako se djeca vladaju bolje od svojih roditelja. Odrasli su, naime, tračali na sva usta, pogotovo u stankama između skladbi.

Primijetila je da Rafe Bowman pristupa Natalie s besprijeornom udvornošću. Djelovali su kao opčinjeni jedno drugim. Raspravljali su o razlikama između New Yorka i Londona, otkrili da dijele ukus u glazbi i knjigama te da oboje strastveno obožavaju jahanje. Bowman se prema Natalie ophodio tako lijepo da bi ga Hannah, da ga nije prethodno susrela, ocijenila savršenim džentlmenom.

Ali ovako je znala da je to varka.

Hannah je usto zamijetila da je tek jedna od mnogih koji se zanimaju za susret Bowmana i Natalie. To su bili Blandfordi, dakako, i roditelji Bowmanovih, a čak je i lord Westcliff povremeno bacao pogled na par, nenametljivo nagađajući sa smiješkom na usnama. Ali osoba koja ih je najpoznatije motrila bio je lord Travers, stoičkog izraza lica, ali zabrinutih plavih očiju. Hannu zaboli srce pri pomisli na to da postoji muškarac kojemu je iskreno stalo do Natalie i koji bi je, uz malo ohrabrenja, mogao strastveno zavoljeti. Ali sve je upućivalo na to da će umjesto njega izabrati Bowmana.

Natalie, nisi ni izdaleka toliko mudra koliko vjeruješ, tužno pomisli Hannah. Prihvati muža koji se spreman žrtvovati za tebe, koji će te voljeti radi tebe a ne radi onoga što će privrijediti brakom.

Najgori dio Hannine večeri uslijedio je nakon glazbenog programa kada se mnoštvo počelo razilaziti, a manja društva su dogovarala susrete na ovome ili onome mjestu. Natalie je povukla Hannu u stranu, plavih očiju blistavih od uzbuđenja. – Za nekoliko minuta iskrast ću se s gospodinom Bowmanom – šapne. – Naći ćemo se nasamo na donjoj terasi. Stoga briši, a bude li tko pitao za mene, smisli neki izgovor...

– Ne – tiho će Hannah razrogačenih očiju. – Vidi li te tko s njim, nastat će sablazan.

Natalie se nasmija. – Je li to važno? Vjerojatno ću se ionako udati za njega.

Hannah tvrdoglavo odmahne glavom. Iz iskustva je naučila da će Bowman iskoristiti Natalie do krajnje granice. A ako to dopusti, Hannah će biti odgovorna. – Susretni se s njime na donjoj terasi, ali ja idem s tobom.

Natalien smiješak izblijedi. – *Sada* si odlučila postati pozorna gardedama? Ne. Moram lupiti šakom o stol, Hannah. Oduvijek sam bila dobra prema tebi pa si mi dužnica. Nosi se nekamo i *ne* pravi strku.

– Zaštitit ću te od njega – mrko će Hannah. – Jer ako te gospodin Bowman kompromitira, nećeš više imati izbora. Bit ćeš se prisiljena udati za njega.

– Pa, sigurno je da neću razmatrati zaruke dok prvo ne ustanovim kako se ljubi. – Natalie zaškilji. – Nemoj me ljutiti, Hannah. Ostavi nas nasamo.

No Hannah je ustrajala. Naposljetku se našla gdje nesretno stoji na jednoj strani donje terase dok su Natalie i Rafe Bowman razgovarali na drugoj. Bowmana Hannina nazočnost naizgled ni najmanje nije smela. Ali zato je Natalie kiptjela od bijesa i povremeno bi blago podrugljivim glasom dobacila: – Nemoguće je razgovarati i o čemu zanimljivom u nazočnosti gardedame.

Ili: – *Nekih* se ljudi stvarno teško riješiti.

Budući da nikada prije nije doživjela tako razmaženo ponašanje od Natalie, Hannah je bila zbunjena i povrijeđena. Ako je Hannah bila Nataliena dužnica zato što je ona oduvijek bila dobra prema njoj, isto je vrijedilo i za drugu stranu: Hannah je također mogla Natalie zagorčati život da je htjela.

– Zar vam ne ide na živce – naglašeno upita Natalie Bowmana – što neki ljudi uporno idu onamo gdje ih ne žele?

Hannah se ukoči. Što je previše, previše je. Premda joj je bila dužnost da bude uz Natalie kao pomoćnica i gardedama, neće dopustiti da je zlostavljaju.

Prije negoli je Bowman stigao išta reći, Hannah se hladno oglasi: – Dat ću ti privatnost za kojom toliko čezneš, Natalie. Ne sumnjam da će gospodin Bowman to znati iskoristiti. Laku noć.

Otišla je s donje terase, rumena od bijesa i tuge. Budući da se nije mogla pridružiti nijednome društvu na katu a da time ne prizove pitanja o tome gdje je Natalie, preostalo joj je samo da ode u krevet ili pronade mjesto na kojem bi mogla sjediti sama. Ali nije joj se ni najmanje spavalo jer joj je u venama još ključao bijes. Možda bi mogla pronaći knjigu da je zaokupi.

Otišla je u knjižnicu i diskretno provirila kroz pritvorena vrata da vidi ima li koga unutra. Ondje su se okupila djeca, sjedeći na podu oko postarijeg muškarca s brkovima na tapeciranoj stolici. U rukama je držao mali svezak sa zlatnim reljefom na koricama, škiljeći kroz naočale.

– Čitaj, djede – povikalo je jedno dijete, a drugo dometnulo: – Nastavi! Ne možeš baš sad stati.

Starac duboko uzdahne. – Kad su počeli tiskati tako mala slova? I zašto je svjetlo tako slabo?

Hannah se suosjećajno nasmiješi i uđe. – Dopuštate li da pomognem, gospodine?

– O, da. – Dobacivši joj zahvalan pogled, ustane i pruži joj knjigu. Bilo je to djelo gospodina Charlesa Dickensa naslovljeno *Božićna pjesma*. Ta pripovijest o iskupljenju objavljena je dvije godine ranije i smjesta postigla senzacionalan uspjeh tako da se govorilo da je u ciničnoj javnosti nanovo probudila radovanje Božiću i božićnim običajima. – Biste li mogli malo čitati? – upita starac. – Meni to strašno umara oči. A rado bih sjedio uz vatru da popijem dokraja grog.

– Bilo bi mi zadovoljstvo, gospodine. – Uzevši knjigu, Hannah iskosa pogleda djecu. – Dopuštate?

Sve troje uglas povika: – O, da!

– Nemojte preskočiti nijednu stranicu, gospođice!

– Upravo je stigao prvi od tri duha – izvijesti je jedan od dječaka.
Smjestivši se u stolicu, Hannah pronade pravu stranicu i počne čitati:

»*Jesi li ti duh čiji mi je dolazak pretkazan?*«, upita Scrooge.

»*Jesam*«.

Glas je bio tih i blag. Neobično prigušen, kao da dopire iz daljine, a ne tik do njega.

»*Tko, odnosno što si ti?*«, oštro će Scrooge.

»*Ja sam Duh minulih Božića.*«

Ogledavši se, Hannah suspregne smiješak ugledavši opčinjena dječja lica i žmarce oduševljenja koji su ih prolazili dok je oponašala sablastan glas.

Nastavila je čitati i čarolija riječi gospodina Dickensa sve ih je obuzela, a iz Hannina srca potjerala sumnju i srdžbu. I sjetila se nečega što je zaboravila: Božić nije tek jedan dan u godini. Božić je osjećaj.

Ledi Natalie svakako ne bi bilo teško poljubiti. No Rafe se suzdržao od takve smjelosti, uglavnom zato što se činilo da ga ona svim silama želi na to namamiti.

Kad je Hannah otišla s donje terase, Natalie se držala obrambeno i postidjeno, objašnjavajući mu da su muškarci sretni što ih ne moraju posvuda pratiti gardedame jer to povremeno stvarno zna biti neizdrživo. Rafe se ozbiljno složio potvrdivši da razumije kako to može biti nezgodno, ali da mu se gospođica Appleton istodobno čini razmjerno ugodnim društvom.

– Ma, Hannah je uglavnom stvarno draga – reče Natalie. – Ali zna se držati jako malograđanski, što je posve očekivano. Dolazi iz siromašne grane naše obitelji i jedna je od četiri neudane sestre, a nemaju braće. Majka je pokojna. Ne želim si previše laskati, ali da ja nisam rekla ocu kako želim Hannu za družbenicu, *godinama* bi još rintala za svoje sestre. A budući da nikada ni šiling ne potroši za sebe – naknadu šalje ocu – dajem joj svoje stare haljine i dijelim s njom gotovo sve što imam.

– Vrlo velikodušno od vas.

– Ni najmanje – nehajno će Natalie. – Rado je gledam sretnu. Možda sam maloprije bila malo gruba prema njoj, ali bila je nerazumna.

– Bojim se da se ne slažem – reče Rafe. – Gospođica Appleton pronicljivo sudi o karakterima.

Natalie mu se upitno nasmiješi. – Zar želite reći da vas je dobro ocijenila? – Primakne mu se bliže, nudeći mu meke usne. – Kada je rekla da ćete iskoristiti samoću?

– Mrzim biti predvidljiv – sa žaljenjem joj odvratila Rafe, razdragano primijetivši kako se namršteno nadurila. – Stoga... neću. Trebali bismo se vratiti na kat prije negoli pokrenemo govorkanja.

– Ne bojim se govorkanja – reče Natalie i položi ruku na njegovu podlakticu.

– Onda sigurno do sada nikada niste učinili ništa vrijedno govorkanja.

– Možda samo nikada nisam ulovljena na djelu – čedno će Natalie, a Rafe se nasmija.

Ledi Natalie bilo je lako zavoljeti jer je bila pametna i zgodna. A i ne bi je bila muka odvesti u krevet. Brak s njom ne bi bio strašna cijena za poslovnu pogodbu s ocem. O, bila je razmažena i uskogrudna, istina, ali ne više od većine djevojaka na njezinome položaju. Usto, ljepota, društvene veze i dobar odgoj činili su je suprugom na kakvoj bi mu većina muškaraca zavidjela.

Dok ju je pratio prema ulazu u središnje predvorje, prošli su pokraj otvorenih vrata knjižnice u kojoj je nedavno razgovarao s ocem. Sada ga je unutra dočekao posve drukčiji prizor.

Topla svjetlost iz kamina treperila je i tjerala sjene u kutove, šireći po sobi topao sjaj. Hannah Appleton sjedila je na velikoj stolici čitajući naglas, okružena grupom pozornih malih slušatelja.

Pred kaminom je kunjao neki starac, brade spuštene na široka prsa. Sada je frktao nosom jer mu je zločesti dječak pošakljao bradu perom. Ali dječak ga je uskoro pustio na miru, ponovno uvučen u priču o Ebenezeru Scroogeu kojega je posjetio duh Božića.

Rafe nije još pročitao tu popularnu knjigu, ali već je nakon nekoliko redaka prepoznao radnju. *Božićnu pjesmu* toliko se citiralo i raščlanjivalo da je njezina sve veća slava Rafeu postala zazorna. Odbacio ju je kao ljigavu sentimentalnu izmišljotinu, nedostojnu njegova vremena.

Ali dok je gledao Hannu, lica meka i živa, slušajući krasnu melodiju njezina glasa, nije se mogao oteti čarima priče.

U društvu s Duhom minulih Božića, Scrooge je gledao sebe kao školarca, osamljenog i izoliranog na školskim praznicima dok mlađa sestra nije došla po njega.

»Da!«, uzvikne dijete pršteći radošću. »Kući, i to zauvijek... Otac je toliko blaži nego prije pa je kod kuće kao u raju! Jedne večeri prije mogega odlaska na počinak obratio mi se tako nježno da ga se nisam bojala ponovno priupitati bi li se ti mogao vratiti kući, a on je rekao da, možeš, i poslao me u kolima po tebe...«

Postavši svjesna da netko stoji na vratima, Hannah na trenutak podigne pogled. Natalie dobaci kratak smiješak. Ali Rafea suzdržanije pogleda. Vrativši pogled na knjigu, nastavi čitati.

Rafe je postao svjestan iste neobične, tople privlačnosti koja bi ga vukla k njoj kad god bi se našao u Hanninoj blizini. Djelovala je neodoljivo zaigrano sjedeći na velikoj stolici, jedne noge u cipelici podvučene poda se. Poželio se igrati s njom, poljubiti je, rasuti joj tu blistavu kosu i pročešljati je prstima.

– Hajdemo – šapne mu Natalie.

Rafea to malo naljuti. Natalie je željela ići nekamo drugamo nastaviti prethodni razgovor i očijukati, možda okusiti odrasla zadovoljstva koja su njoj još bila toliko nova, a njemu tako proketo potrošena.

– Poslušajmo ih još na trenutak – promrmlja i uvede je u sobu.

Natalie je bila prepametna da bi pokazala nestrpljenje. – Dakako – uzvratila je i otmjeno se smjestila na slobodnu stolicu ispred vatre. Rafe je ostao stajati uz kamin, oslanjajući se ramenom o ogradu, pogleda priljubljena uz Hannu koja je nastavila priču.

Scrooge je svjedočio novim prizorima iz svoje prošlosti, među njima i plesu kod Fezziwigovih. Uslijedio je tužan prizor u kojem se sukobio s mladom ženom koja ga je voljela, ali je shvatila da njegova ljubav prema bogatstvu nadmašuje sve ostalo.

»...kad bi bio slobodan danas, sutra, jučer, zar bih mogla povjerovati da bi izabrao djevojku bez miraza... a ako bi je i izabrao, na trenutak dovoljno neiskren da izdaš jedino načelo za kojim se povodiš, zar ne znam da bi te jamačno poslije dostigli žaljenje i nezadovoljstvo? Znam to i stoga se oslobađam obveze. Ali srca ispunjena ljubavlju prema čovjeku kakav si nekoć bio...«

»Duše!«, reče Scrooge napuklim glasom, »vodi me odavde.«

Rafe je bio nesklon sentimentalnosti. Vidio je i iskusio dovoljno svijeta da bi se mogao oprijeti dražima plačljivih priča. Ali dok je stajao slušajući Hannu, osjećao je kako ga prožima neobjašnjiva toplina koja nije imala veze s pucketavom vatrom. Hannah je čitala tu božićnu pripovijest s prostodušnim uvjerenjem i zadovoljstvom koje je bilo suviše iskreno da bi mu se Rafe mogao othrvati. Želio je biti sam s njom i satima slušati njezin dubok, šarmantan glas. Želio joj je položiti glavu u krilo tako da osjeti oblinu njezina bedra pod obrazom.

Dok je Rafe piljio u nju, osjećao je buđenje uzbuđenja, rast tople nježnosti, bol čežnje. Padne mu na pamet strašna pomisao, želja da je ona Blandfordova kći umjesto Natalie. Blagi Bože, oženio bi se njome istoga trena. Ali to je bilo nemoguće, a usto i nepošteno prema Natalie. A zbog same te pomisli osjetio se kao pokvarenjak kakvim ga je Hannah nazvala.

Kad je Hannah dočitala drugo poglavlje i kroza smijeh djeci željnoj nastavka obećala sutra ostatak priče, Rafe prvi put u životu zaželi nešto nesebično... da Hannah jednoga dana pronađe muškarca koji će je voljeti.

Pohvalivši pjevače i glazbenike na divnoj izvedbi te povevši skupinu dama u salon na čaj, Lillian se vrati u dnevnu sobu. Ondje su još bili okupljeni neki gosti, a među njima njezin muž koji je stajao u kutu, u prisnom razgovoru s leđi Eleanor Kittridge.

Nastojeći suspregnuti hladne žmarce u želucu, Lillian priđe Daisy koja je upravo završila razgovor s nekom djecom. – Zdravo, draga – reče joj Lillian s usiljenim smiješkom. – Je li ti se svidjela glazba?

– Da, jako. – Zagledavši joj se u lice, Daisy otvoreno upita: – Što se dogodilo?

– Ništa. Ama baš ništa. Zašto pitaš?

– Kad god se tako nasmiješiš, zabrinuta si ili si se upravo u nešto uvalila.

– Nisam se ni u što uvalila.

Daisy je zabrinuto pogleda. – Što je onda bilo?

– Vidiš li ženu s kojom Westcliff razgovara?

– Prelijepu plavušu fantastičnoga tijela?

– Da – kiselo odvratila Lillian.

Daisy je strpljivo čekala.

– Slutim... – zausti Lillian, ali se iznenadi osjetivši kako joj se grlo stegnulo, a u očima joj porastao usijan pritisak. Njezina slutnja bila je suviše strašna da bi je izgovorila.

Njezinog muža zanimala je druga žena.

To, dakako, ničime neće uroditi jer je Westcliff bio besprimjerno častan čovjek. Bilo bi nezamislivo da prevari suprugu, koliko god iskušenje bilo jako. Lillian je znala da će joj uvijek biti vjeran, bar tjelesno. Ali željela je njegovo srce, i to cijelo, pa je poželjela umrijeti zamijetivši u njemu znakove da ga privlači druga.

Svi su od početka govorili da su grof od Westcliffa i neotesana američka nasljednica nezamisliv par. Ali Lillian je ubrzo otkrila da se ispod Marcusove površinske suzdržanosti krije strastven, nježan i duhovit muškarac. A Marcus je, pak, uživao u njezinoj drskosti i živahnoj ćudi. Protekle dvije godine braka bile su divnije no što je Lillian mogla i sanjati.

No Westcliff je u zadnje vrijeme počeo posvećivati upadljivo mnogo pozornosti ledi Kittridge, prelijepoj mladoj udovici koja je s njime imala sve zajedničko. Bila je elegantna, plave krvi, inteligentna i, uza sve to, još i izuzetna jahačica koja je preuzela muževljevu strast za uzgojem konja. Konji u konjušnicama Kittsbridgeovih bili su divni potomci najljepših arapskih konja privržene i blage ćudi i čudesne građe. Ledi Kittsbridge bila je savršena žena za Westcliffa.

Lillian isprva njihov odnos nije brinuo. Žene su se oduvijek bacale na Westcliffa jer je bio jedan od najmoćnijih ljudi u Engleskoj. Ali onda su se počeli dopisivati. A ubrzo zatim otišao ju je posjetiti, tobože da je savjetuje o nekim novčarskim poslovima. Lillian je tada naposljetku ipak spopala ljubomora i nesigurnost.

– Ja... ja nikada nisam mogla stvarno vjerovati da je Marcus uistinu moj – Lillian skromno prizna Daisy. – On je jedina osoba, osim tebe, koja me iskreno voljela. Još mi se čini da je pravo čudo što se poželio oženiti mnome. Ali sada mislim... bojim se... da sam mu dojadila.

Daisy razrogači oči. – Zar želiš reći da misliš kako on... i ledi Kittsbridge...

Lillianine oči zažare se i zamute od suza. – Čini se da se dobro slažu – reče.

– Lillian, pa to je *ludilo* – šapne Daisy. – Westcliff te obožava. Ti si majka njegova djeteta.

– Ne kažem da je nevjeran – šaptom odvraća Lillian. – Prečastan je za to. Ali ne želim da želi biti nevjeran.

– Jesu li se prorijedile njegove... bračne dužnosti?

Lillian porumeni razmišljajući o tom pitanju.

– Ne, ni najmanje.

– To je dobro. U nekim romanima koje sam čitala, nevjerni muž počne posvećivati manje pozornosti supruzi kad se uplete u preljub.

– Što još piše u tim romanima?

– Pa, prijetvoran muž katkad nabavi novi parfem ili počne drukčije vezati kravatu.

Lillian se zabrinuto namršti. – Nikada ne zamjećujem njegovu kravatu. Morat ću je početi pobliže motriti.

– I počne zabadati nos u ženin raspored.

– To mi baš ne koristi – Westcliff zabada nos u svačiji raspored.

– A neki novi štosovi?

– Kakvi štosovi?

Daisy spusti glas. – U krevetu.

– O, Bože. To je znak nevjere? – Lillian je užasnuto pogleda. – Odakle ti prokleti romanopisci doznaju te stvari?

– Razgovaraj s njime – tiho je ponuka Daisy. – Otkrij mu svoje strahove. Westcliff nikada ne bi učinio ništa da te povrijedi.

– Ne, hotimice ne bi – složi se Lillian, a smiješak joj postane kiseo. Baci pogled kroz najbliži prozor u hladnu, mračnu noć. – Postaje sve hladnije. Nadam se da će za Božić sniježiti, a ti?

DEVETO POGLAVLJE

Premda su Hannah i Natalie prešutno odlučile sinoćnju prepirku ostaviti iza sebe, sutradan su se jedna prema drugoj držale hladno. Hanni je stoga laknulo kada nije pozvana s Natalie i ledi Blandford na blagdansku vožnju kočijom po seoskome krajoliku s većom skupinom dama. Ostale žene odlučile su ostati u Stony Cross Parku uz čaj i ručni rad dok je glavnina muških gostiju otišla provesti dan na sajmu piva u Altonu.

Prepuštena sama sebi, Hannah je istraživala palaču po volji i zadržala se u galeriji s umjetninama da razgleda tucete neprocjenjivih slika. Obišla je i zimski vrt s tropskim voćem uživajući u zraku teškom od miomirisa citrusa i lovora. Bila je to ugodno topla prostorija s cijevima zatvorenim željeznim rešetkama kroz koje je dopirala toplina iz peći na donjem katu. Baš se zaputila prema balskoj dvorani kadli joj je prišao dječčić u kojemu je prepoznala jedno od djece kojoj je čitala.

Dječak se držao zabrinuto i nesigurno, brzajući hodnikom u cik-cak. Stezao je u ruci nekakvu drvenu igračku.

– Zdravo. Izgubio si se? – upita ga Hannah i čučne da bi se gledali u oči.

– Nisam, teta.

– Kako ti je ime?

– Arthur, teta.

– Ne djeluješ mi baš sretno, Arthure. Nešto nije u redu?

On kimne. – Igrao sam se s nečime s čim nisam smio, a sada je zapelo pa ću dobiti batina.

– A što to? – suosjećajno upita Hannah. – Gdje si se igrao?

– Pokazat ću vam. – Gorljivo je primi za ruku i povuče je za sobom.

Hannah rado pođe za njim. – Kamo idemo?

– Do božićnog drvca.

– O, dobro. Baš sam se i ja zaputila onamo.

Arthur ju je uveo u balsku dvoranu koja je, na sreću za oboje, bila prazna. Božićno drvce bilo je prilično veliko. Donja polovica blistala je od ukrasa i poslastica, ali gornja je još bila neokićena.

– Nešto se uhvatilo za bor? – zbunjeno upita Hannah.

– Da, teta, točno tamo. – Dječak pokaza granu daleko iznad njihovih glava.

– Ne vidim ništ... O, blagi Bože, pa što je to?

S jedne grane visjelo je nešto tamno i dlakavo što je nalikovalo na gnijezdo. Ili mrtvog glodavca.

– To je kosa stričeka Bowmana.

Hannah razrogači oči. – Njegov tupe? Ali zašto... kako...

– Pa – razumno objasni Arthur – vidio sam da drijema na divanu u knjižnici a kosa mu je visjela na stranu pa mi se učinilo da bi se bilo zabavno poigrati njome. Ispaljivao sam je iz malog katapulta, ali onda je odletjela previsoko, točno na božićno drvce, i sad ne mogu do nje. Kanio sam je vratiti gospodinu Bowmanu prije nego što se probudi, stvarno jesam! – S nadom podigne pogled prema njoj. – Možete li je vi dohvatiti?

Hannah se u međuvremenu okrenula od njega i prekrila lice rukama jer se smijala toliko silovito da nije mogla do daha. – Ne bih se smjela smijati – dahtala je. – Stvarno ne bih...

Ali što je jače susprezala razdraganost, to je stanje bilo gore dok na koncu nije bila prisiljena obrisati oči rukavom. Kad se donekle smirila, bacila je pogled na Arthura koji ju je namršteno gledao, na što je zamalo opet prasnula u smijeh. Njemu su prijetile batine pa mu situacija nije bila ni izdaleka toliko smiješna kao njoj. – Oprosti – protisne Hannah. – Siroti Arthur. Siroti gospodin Bowman! Da, dohvatit ću ti ga, po svaku cijenu.

Taj je tupe trebala dohvatiti ne samo radi Arthura, nego i da poštedi gospodina Bowmana neugodnosti.

– Već sam pokušao s ljestvama – reče Arthur. – Ali nisam ga mogao doseći ni s najviše prečke.

Hannah odmjeri pogledom ljestve. Bile su to dvostrane samostojeće ljestve s trećim krakom koji se mogao izvući. Taj teleskopski krak mogao se pomicati gore-dolje da se podesi ukupna visina. Već je bio razvučen do kraja.

– Niste baš visoki – sumnjičavo će Arthur. – Mislim da ga ni vi nećete moći doseći.

Hannah mu se nasmiješi. – Mogu bar pokušati.

Zajedno su ponovno privukli ljestve jednoj od niša za sjedenje. Hannah se izuje. Pazeći da si ne stane na rub suknje, vješto se uspne u čarapama, tek na trenutak zastavši prije negoli se odvažila prijeći na dodatni krak. Penjala se sve više i više dok nije stigla do vrha ljestvi. Posegnula je za tupeom, ali očajno utvrdila da joj je dvadesetak centimetara izvan dohvata.

– Ajoj – promrmlja. – Tako mi malo fali.

– Nemojte pasti, teta – dovikne joj Arthur odozdo. – Možda biste se sada trebali spustiti.

– Još ne odustajem. – Hannah pogleda s ljestvi izbojak iznad niše u zidu. Bio je tridesetak centimetara viši od najviše prečke. – Znaš – zamišljeno reče – mislim da bih mogla dohvatiti tupe gospodina Bowmana kad bih stala na onaj izbojak. – Oprezno je zakoračila i otpuzala duž izbojka vukući za sobom slojevite skute.

– Nisam znao da se tete stare kao vi znaju tako dobro penjati – impresionirano primijeti Arthur.

Hannah mu se tužno osmijehne. Pazeći gdje staje, ustane i posegne za ovješanim uvojcima nesretnog tupea. Na njezino razočaranje, još je bio previsoko. – E pa, Arthure, loša vijest je da još ne mogu do njega. Ali dobra je vijest da imaš *jako* dalekometan katapult.

Dječak duboko uzdahne. – Dobit ću batina.

– Ne nužno. Smislit ću kako da ga se domognemo. U međuvremenu...

– Arthure! – Na ulazu u balsku dvoranu pojavi se drugi dječak. – Svi te traže – zadihano reče. – Tvoj učitelj kaže da kasniš na sat i iz sekunde u sekundu sve je ljući!

– O, sto mu gromova – progundā Arthur. – Moram ići, teta. Možete li se spustiti odande?

– Da, bit će sve u redu – dovikne mu Hannah. – Samo ti idi, Arthure. Nemoj zakasniti na sat.

– Hvala vam – dovikne joj i žurno izađe. Glas njegova prijatelja dopro je s hodnika: – Što radi tamo gore...?

Hannah se mic po mic primicala ljestvama. Ali prije negoli je stigla prijeći na njih, teleskopski krak se uvukao, a dvoranom je odjeknuo glasni: *klak klak klak*. Hannah je zaprepašteno zurila u samostojeće ljestve koje su sada bile daleko, daleko ispod nje.

– Arthure? – dovikne, ali nije bilo odgovora.

Sine joj da je u škripcu.

Kako je došlo do toga da usred tako spokojnoga jutra završi na pola puta do stropa balske dvorane bez načina da se spusti dok je palača gotovo prazna? Želeći poštediti gospodina Bowmana neugodnosti, sama se uvalila preko glave. Jer, tko god je zatekao u tom položaju, neće šutjeti o tome. Anegdota će se zatim beskrajno prepričavati dok Hannah ne postane metom poruge svih blagdanskih uzvanika.

Hannah duboko uzdahne. – Ej? – zazove s puno nade. – Čuje li me tko?

Nema odgovora.

– *Dođavola* – strastveno reče. Bila je to najgora riječ koju je znala.

Budući da se činilo da će dugo čekati spas, razmišljala je o tome da nekako sjedne na izbojak. Ali bio je prilično uzak. Izgubi li ravnotežu, sigurno će nešto slomiti.

Dosađivala se, postićena i zabrinuta, čekajući i čekajući dok nije bila sigurna da je prošlo najmanje četvrt sata. Svakih nekoliko minuta zazvala bi upomoć, ali u palači je vladao grobni muk.

Baš kad je osjetila kako je počinje gristi samosažaljenje i bespomoćan bijes, netko prođe kroz vrata. Isprva je pomislila da je to sluga. Bio je odjeven šokantno neformalno u crne hlače i košulju s rukavima podvrnutim tako da su otkrivali snažne podlaktice. Ali kad je ušetao u prostoriju ležernim korakom, prepoznala je njegov način kretanja i očajno zatvorila oči.

– Mogla sam si misliti da ćeš naići baš ti – promrmlja.

Začuvši kako netko upitno izgovara njezino ime, otvori oči i ugleda ispod sebe Rafea Bowmana. Na licu mu je bio neobičan izraz, spoj razdraganosti, zbunjenosti i nečega što je podsjećalo na zabrinutost.

– Hannah, pa koga vruga radiš tamo gore?

Bila je suviše uznemirena da bi ga prekorila što joj se obraća s »ti«.

– Pokušavala sam nešto doseći – kratko reče. – Ljestve su se sklopile. Što vi radite ovdje?

– *Mimoze* su me unovačile da im pomognem okriti drvce. Budući da su svi lakaji zauzeti, trebaju im visoki ljudi koji se znaju popeti na ljestve. – Kratka stanka. – I i ne udovoljavaš nijednome od ta dva uvjeta, srce.

– Posve sam se dobro popela. – Hannah je bila crvena po cijelome tijelu, od kose do peta. – Samo mi silazak predstavlja problem. I ne zovi me »srce« i... kako to misliš, *mimoze*?

Bowman je prišao ljestvama i počeo izvlačiti dodatan krak. – To je šašav naziv koji su moje sestre i njihove prijateljice nadjenule svojemu društvancu. Što si željela dohvatiti?

– Ništa važno.

Bowman se naceri. – Bojim se da ti ne mogu pomoći da siđeš dok mi ne kažeš.

Hannah bi mu najradije rekla neka se nosi i da će prije danima čekati nego prihvatiti njegovu pomoć. Ali dojadilo joj je stajati na tom vrazjem izbojku.

Zamijetivši njezinu neodlučnost, Bowman opušteno reče: – Uskoro će stići i ostali. A vjerojatno bih trebao napomenuti i da mi odavde puca savršen pogled pod tvoju suknju.

Oštro udahnuvši, Hannah pokuša oviti skute oko nogu, ali pritom zatetura.

Bowman prokune, a zaigranosti iščezne. – Hannah, *dosta*. Ne gledam. Ne miči se, prokletstvo. Dolazim gore po tebe.

– Mogu sama. Samo dogurajte ljestve do mene.

– Vraga možeš. Neću riskirati da slomiš vrat.

Raspruživši ljestve u punoj visini, Bowman se čudesnom brzinom uspne na njih.

– Možda se opet same sklope – prestrašeno će Hannah.

– Neće. Na obje strane trećeg kraka postoji željezni zaponac. Vjerojatno nisu bili zakočeni kad si se uspela. Prije uspona na ovakve ljestve, uvijek trebaš provjeriti jesu li oba zaponca zakočena.

– Ne kanim se ikada više penjati na išta slično – odvratila Hannah s gorljivom iskrenošću.

Bowman se nasmiješi. Sada je stajao navrh ljestvi, pružajući joj ruku. – Sada samo polako. Primi me za ruku i oprezno se kreći. Staviti ćeš nogu na ovu prečku i okrenuti se prema zidu. Ja ću ti pomoći.

Hannah ga poslušala, shvativši da je spuštanje logistički daleko zahtjevniji pothvat od uspona. Preplavi je zahvalnost, pogotovo zato što je bio daleko simpatičniji negoli je očekivala.

Njegova ruka koja se sklopila oko njezine bila je snažna, a njegov ju je duboki glas umirivao: – Sve je u redu. Držim te. Sada zakorači prema meni i položi stopalo – ne, ne tamo, više – da. Evo ga.

Hannah je s obje noge prešla na ljestve, a on ju je spuštao dok se nije našla između njegovih ruku i tijela kao u čvrstom, toplom kavezu. Bila mu je okrenuta leđima, zureći između prečki, a on je bio cijelim tijelom priljubljen uz nju straga. Dok je govorio, osjećala je toplinu njegova daha na obrazu.

– Na sigurnom si. Odmori se na trenutak. – Očito je osjetio da je zadrhtala. – Opusti se. Neću dopustiti da padneš.

Željela mu je reći da se nimalo ne boji visine. Samo joj je bilo neobično lebdjeti, a istodobno mu biti na rukama, osjećajući njegov divan miris, tako čist i muževan, i stegnute mišice ispod tanke tkanine njegove košulje. U njoj se ražarila neobična toplina i počela se polako širiti.

– Hoće li nas ljestve oboje izdržati? – uspije upitati.

– Hoće, s lakoćom bi izdržale pola tuceta ljudi. – Glas mu je bio tih i utješan, a riječi su joj padale na uho poput nježnih zagrljaja. – Spustit ćemo se korak po korak.

– Osjećam miris metvice – začuđeno će Hannah okrećući se da ga bolje vidi.

Bila je to pogreška.

Lice mu je bilo u ravnini s njezinim, a oči tako uzavrele i tamne s trepavicama nalik na crnu svilu. Bilo je to lice izražajnih crta, možda mrvicu suviše uglato, kao umjetnička skica kojoj bridovi još nisu umekšani i zamućeni. Nije se mogla ne zapitati što se krije iza te grube, neranjive fasade, kakav je u nježnim trenucima.

– U kuhinji prave tvrde bombone. – Zapahnuo joj je usne toplim, slatkim valom metvice. – Pojeo sam nekoliko komadića koji su se odlomili.

– Volite slatkiše? – nesigurno ga upita.

– Inače ne. Ali volim metvicu. – Zakoračio je na donju prečku i pozvao je da ga slijedi.

– Tupe – usprotivi se Hannah silazeći za njim.

– Molim? – Rafe pogleda gdje i ona pa ugleda očev tupe kako visi s grane i ispusti neki grčevit glas. Zastavši na ljestvama, spusti glavu na Hannino rame susprežući napadaj smijeha koji ih je prijetio oboje oboriti s ljestvi. – To je ono što si pokušavala doseći? Blagi Bože. – Pridržao ju je jednom rukom dok je tražila oslonac za nogu. – Ako ostavimo za sada po strani pitanje kako se ondje uopće našao, zašto riskiraš svoj lijepi vrat za čup mrtve kose?

– Željela sam poštediti vašeg oca neugodnosti.

– Prava si dušica – tiho će Bowman.

Bojeći se da joj se ruga, Hannah se zaustavi i okrene. Ali smiješio joj se, milujući je pogledom, a od njegova izraza u trbuhu joj zaplešu uzavreli leptirići. – Hannah, mog ćeš oca poštediti neugodnosti samo ako mu onemogućiš da ikada više pronađe taj tupe.

– Ne pristaje mu baš najbolje – prizna Hannah. – Je li mu to itko ikada rekao?

– Jest, ali odbija prihvatiti činjenicu da postoje dvije stvari koje ne možeš kupiti novcem. Sreću i pravu kosu.

– To jest prava kosa – reče Hannah. – Samo što nije izrasla na njegovoj glavi.

Bowman se zahihota i spusti je još jednu prečku.

– Zašto nije sretan? – odvaži se upitati Hannah.

Bowman je tako dugo razmatrao pitanje da je odgovorio tek kad su se spustili na pod.

– To se svi pitaju. Moj otac cijeli je život ganjao uspjeh. A sad kad je bogatiji od Kreza, još nije zadovoljan. Ima desetke konja, spremišta puna kočija, cijele ulice sa svim zgradama... i više ženskoga društva no što bi ijedan muškarac trebao imati. A sve me to navodi na zaključak da mu nikada neće biti dovoljna jedna stvar ili jedna osoba. I da nikada neće biti sretan.

Našavši se na podu, Hannah se okrene i pogleda ga ravno u lice, stojeći samo u čarapama. – Je li to i vaša sudbina, gospodine Bowman? – upita ga. – Da nikada ne pronađete sreću.

Zagledao se u nju, teško protumačiva lica. – Vjerojatno.

– Žao mi je – blago će Hannah.

Prvi put otkako je upoznala Bowmana, činilo se da je ostao bez riječi. Pogled mu je bio dubok, mračan i vatren pa je Hannah osjetila kako joj se grče nožni prsti na golome parketu. Osjetila se kao

katkad kad bi nakon boravka vani na hladnoći i vlazi ušla u kuću na šalicu zašećerenoga čaja... čaj je bio toliko vruć da ga je bilo gotovo bolno piti, a svejedno je bilo nemoguće odoljeti spoju slatkoće i neizdržive vrućine.

– Djed mi je jednom rekao da sreću pronađeš kada se prestaneš truditi da je nađeš – predloži Hannah.

Bowman je nastavio piljiti u nju kao da nešto pokušava zapamtiti, upiti. Osjećala je neku izuzetnu silu među njima, kao da ih sam zrak gura jedno prema drugome.

– Je li kod tebe to urodilo plodom? – muklo je upita. – Ne traženje sreće?

– Da, mislim.

– Ne bih rekao da sam u stanju odustati od potrage. – Zvučao je zamišljeno. – Amerikancima to nalaže vjera, znaš. Potragu za srećom. Štoviše, to piše i čak u Deklaraciji neovisnosti.

– Onda se vjerojatno morate pokoriti. Premda bih rekla da je to šašav zakon.

Licem mu preleti smiješak. – Nije to zakon nego pravo.

– Što god bilo, ne možete tražiti sreću kao da je cipela izgubljena ispod kreveta. Već je imate, vidite? Samo se morate *prihvatiti*. – Hannah se namršti i zastane. – Zašto tako odmahujete glavom?

– Zato što me razgovor s tobom podsjeća na poslovice kakve vječno vezu na jastuke u salonima.

Opet joj se rugao. Da je imala na nogama čvrste čizme, vjerojatno bi ga šutnula u cjevanicu. Namrštivši mu se, okrene se da potraži odbačene cipele.

Shvativši što traži, Bowman se sagne i podigne njezine cipelice. Gipko klekne na pod raširenih bedara. – Dopusti da ti pomognem.

Hannah ispruži nogu, a on joj brižno natakne cipelicu. Osjetila je kako su joj gležanj lagano okrznuli njegovi prsti, a tekuća vatra prostruji joj od živca do živca dok joj se nije učinilo da joj cijelo tijelo gori. Usta joj se osuše. Spustila je pogled na njegova široka ramena i guste uvojke, na oblik glave.

Položio joj je stopalo na pod i posegnuo za drugim. Iznenadila se osjetivši kako mu je dodir nježan. Nije vjerovala da krupan muškarac može biti tako nježan. Nataknuo joj je drugu cipelicu, otkrio da se savio kožnati rub na peti pa ga ispravio palcem.

U tom trenutku nekoliko je ljudi ušlo u prostoriju. Čulo se žensko čavrljanje koje je naglo utihnulo.

Hannah očajno primijeti da je stigla leđi Westcliff. Kako li će se samo novopridošlica dojmiti taj prizor?

– Oprostite nam – vedro će grofica dobacivši bratu pogled ispod oka. – Prekidamo li nešto?

– Ne – odvrti Bowman ustajući. – Baš smo se igrali Pepeljuge. Jeste li donijele ostatak ukrasa?

– Brdo – odgovori drugi glas, a u sobu uđu lord Westcliff i gospodin Swift noseći goleme košare.

Hannah shvati da se našla usred privatnog okupljanja... došla je i druga Bowmanova sestra, gospođa Swift te leđi St. Vincent, Annabelle.

– Sve sam ih unovačila da nam pomognu s kićenjem – reče Lillian široko se osmjevujući. – Šteta što gospodin Hunt još nije stigao... ljestve nam gotovo i ne bi trebale.

– Ja sam visok gotovo kao on – pobuni se Bowman.

– Da, ali ne slušaš tako dobro naredbe.

– To ovisi o naredbodavcu – uzvrti on.

Hannah se nelagodno ubaci: – Trebala bi ići. Ispričajte me...

Ali u žurbi je posve zaboravila na ljestve točno iza sebe. Dok se okretala, stopalo joj je zapelo o njih.

Bowman je munjevito zgrabi prije negoli je pala i povuče natrag na svoja čvrsta prsa. Osjećala je kako mu se ispod košulje napinju snažni mišići. – Ako si željela da te zagrlim – bockao ju je ispod glasa, – mogla si samo reći.

– Rafe Bowman – u šali ga prekori Daisy Swift – zar sad još i podmećeš ženama nogu da privučeš pozornost?

– Kada podbace suptilniji pokušaji, da. – Bowman pažljivo pusti Hannu. – Ne morate ići, gospođice Appleton. Štoviše, dobro bi nam došao joj jedan par ruku.

– Ne bih smjela...

– Ma, ostanite! – oduševljeno će Lillian, a onda joj se pridruži i Annabelle pa bi Hannah ispala prgava da ih je odbila.

– Hvala vam, onda ću ostati – reče stidljivo se smiješeći. – A ja, za razliku od gospodina Bowmana, posve dobro znam primati naredbe.

– Savršeno – uzvikne Daisy pružajući Hanni košaru s anđelima od rupčića. – Jer ovdje svi osim nas dvije obožavaju naređivati.

Rafe dugo nije proveo tako lijepo poslijepodne. Možda nikad. Doneseno je još dvoje ljestava. Muškarci su žičicama vezali svjećice za grane i vješali ukrase gdje im je rečeno dok su si žene međusobno dodavale ukrase. Prijateljske uvrede letjele su amotamo, a usto je i na sva usta prštao smijeh dok su se razmjenjivale uspomene na prošle blagdane.

Uspevši se na najviše ljestve, Rafe uspije dohvatiti tupe prije negoli ga je itko drugi opazio. Bacio je pogled na Hannu koja je stajala ispod njega. Krišom joj dobaci tupe. Ulovila ga je i sakrila duboko u košaru.

– Što je to bilo? – upita Lillian.

– Ptičje gnijezdo – nonšalantno odvrati Rafe i začuje Hannu kako suspreže hihot.

Westcliff je točio sjajno crno vino i dijelio čaše, tutnuvši jednu i Hanni u ruku premda je pokušala odbiti.

– Možda da ga malo razvodnim – reče grofu.

Westcliff se zgrozi. – Razvodniti Cossart Gordon iz '28! Svetogrđe!
– Široko joj se osmjehne. – Prvo ga kušajte ovakvog, gospođice Appleton. I recite mi prepoznajete li okuse javora, voća i krijesa. Kao što je rimski pjesnik Horacije jednom rekao: »Vino rasvjetljava skrivene tajne duše.«

Hannah mu se nasmiješi i otpije gutljaj vina. Od njegova raskošna, izuzetna okusa, licem joj se proširi blažen izraz. – Predivno je – složi se. – Ali prilično jako. A neke tajne u mojoj duši možda bi trebale ostati skrivene.

Rafe ispod glasa dobaci Hanni: – Na moje veliko žaljenje, jedna čaša neće vas lišiti kreposti. Slobodno je popijte.

Nasmiješio joj se tako da se blago zarumenjela. Rafe pomisli kako je sva sreća što Hannah nema pojma koliko on čezne kušati to vino s njezinih usana. A na svu sreću nije bila svjesna ni koliko čezne za njom.

Zbunjivalo ga je što se Hannah ne služi nijednim od uobičajenih ženskih trikova... nije dobacivala koketne poglede, nije ga neupadljivo gladila ili dodirivala, nije dobacivala sugestivne

komentare. Odijevala se kao opatica na praznicima i nije se za sada nijednom pretvarala da je impresionirana njime.

Sam vrag onda zna čime je u njemu pobudila toliku žudnju.

I nije to bila obična žudnja nego... začinjena nečim. Nekom ravnomjernom, nezaustavljivom toplinom nalik na sunčevu svjetlost, koja ga je svog ispunila. Od nje mu se gotovo zavrtjelo u glavi.

Kad bolje razmisli, sve ga je to pomalo podsjećalo na bolest.

Dok su pili vino i kitili bor, velika odaja odjekivala je smijehom, pogotovo kada su Lillian i Daisy pokušale uglas otpjevati nekoliko stihova jedne omiljene božićne pjesme.

– Da dvije ptice pjevice proizvedu takvu dreku – reče Rafe sestrama – smjesta bi ih upucao da im prikratim muke.

– E pa, ti pjevaš kao ranjeni slon – uzvratu mu Daisy.

– Laže – reče Rafe Hanni koja je vješala ispod njega svjetlucave vrpce.

– Ne pjevate loše? – upita.

– Uopće ne pjevam.

– Zašto?

– Ako u nečemu nisi dobar, bolje da se toga okaniš.

– Ne slažem se – usprotivi se Hannah. – Katkad treba uložiti napor premda rezultat možda nije savršen.

Rafe se sa smiješkom spusti s ljestvi da dohvati još svjećica pa zastane da se zagleda ravno u njezine oči zelene poput oceana. – Iskreno u to vjerujete?

– Da.

– Onda vas izazivam.

– Na što?

– Da nam nešto otpjevate.

– Baš sada? – Hannah se nelagodno nasmije. – Sama?

Svjestan da i ostali sa zanimanjem prate njihov razgovor, Rafe kimne. Pitao se hoće li Hannah prihvatiti izazov i zapjevati s društvom koje jedva poznaje. Vjerovao je da neće.

Hannah se, sva rumena, usprotivi: – Ne mogu dok me gledate.

Rafe se nasmija. Uzme naramak žice i svjećica koje su mu pružili i poslušno se uspne ljestvama. Ovio je žicu oko svjećice i počeo je učvršćivati za granu.

Ruke mu se ukipe kada je začuo njezin sladak, mek glas. Nije bio nimalo izuzetan ni operan. Samo ugodan, umilan ženski glas, savršen za uspavanke, dječje pjesmice i božićne napjeve.

Bio je to glas koji bi mogao slušati cijeli život.

*Evo gdje pjevamo
Zelene grane noseći svete
Evo gdje lutamo
Kićeni svi od glave do pete.
Želimo vam ljubavi, sreće,
I slatko vince koje nek' bogato teče,
I blagoslov Božji,
I sretno ljeto novo,
Dao vam Bog sretno ljeto novo.*

Rafe ju je slušao, jedva osjetivši da su mu dvije-tri svjećice puknule u šaci. Razjareno pomisli kako je to prevršilo svaku mjeru. Ako postane još malo dražesnija, neodoljivija i slađa, nešto će biti slomljeno.

Najvjerojatnije njegovo srce.

Lice je zadržao mirnim čak i dok se hrvao s dvije nepomirljive istine – ona nikada ne može biti njegova i ona ne može *ne* biti njegova. Usredotočio se na obuzdavanje disanja, sređivanje misli, odgurivanje hrpe neželjenih osjećaja koji su ga uporno zapljuskivali poput oceanskih valova.

Završivši stih, Hannah podigne pogled prema Rafeu sa širokim, samozadovoljnim smiješkom dok su ostali pljeskali i hvalili je. – Evo, prihvatila sam vaš izazov, gospodine Bowman. A sada ste vi meni dužnik.

Kakav li je samo smiješak imala. Odašiljao mu je tople iskrice po cijelome tijelu. Morao je prizvati svu vlast nad sobom da ne bleji u nju kao zateleban jarac. – Biste li voljeli da ja nešto otpjevam? – pristojno ponudi.

– Ne, *molim* vas – zavapi Lillian, a Daisy doda: – *Preklinjem* vas, ne tražite to od njega!

Spustivši se s ljestvi, Rafe stane pred Hannu: – Navedite što tražite – reče. – Ja uvijek vraćam svoje dugove.

– Neka pozira kao grčki kip – predloži Annabelle.

– Zahtijevajte da vam uputi neki lijepi k-kompliment – reče Evie.

– Hmmm... – Hannah ga je zamišljeno gledala i navela kaznu popularnu u salonskim igricama. – Uzet ću nešto vaše. Nešto što sada nosite sa sobom. Rupčić, ili možda novčić.

– Novčanik – oduševljeno predloži Daisy.

Rafe posegne u džep hlača gdje je zveckao džepni nožić i nekoliko kovanica. I još jedan predmet, sićušna metalna figurica koja nije dosegala ni pet centimetara visine. Opušteno je položi na Hannin dlan.

Ona se pažljivo zagleda u dar. – Kositreni vojnik? – Glavnina boje se ogulila pa je samo nekoliko zaostalih mrljica ukazivalo na njegove nekadašnje boje. Sićušni vojnik-pješak nosio je mač o boku. Hannah podigne bistro i zelene oči prema njegovima. Kao da je shvatila kako taj mali vojnik nosi neko posebno značenje. Prsti joj se sklope oko njega kao da ga želi zaštititi. – Donosi li sreću? – upita.

Rafe lagano odmahne glavom, jedva dišući jer se osjećao razapetim između neobično ugodnog odricanja i bolnog žaljenja. Želio ga je uzeti natrag. I želio ga je zauvijek ostaviti kod nje, sigurnog u njezinome vlasništvu.

Začuje Lillian kako govori s neobičnim prizvukom u glasu: – Rafe, zar to još nosiš sa sobom? I nakon toliko godina?

– Stara navika. Ništa ne znači. – Odmaknuvši se od Hanne, Rafe odsječe: – Dosta tih koještarija. Hajde da dovršimo to vražje drvo.

Za još četvrt sata svi su ukrasi bili na boru koji je postao blistav i veličanstven.

– Zamislite kako će izgledati kad se upale sve svijeće – uzvikne Annabelle odmičući se da ga pogleda. – Bit će to velebn prizor.

– Da – kiselo dometne Westcliff. – A usto i najveći čimbenik rizika od požara u cijelome Hampshireu.

– Imala si pravo kad si izabrala ovako veliko stablo – reče Annabelle Lillian.

– Da, mislim... – Lillian zastane samo na sekundu primijetivši da je još netko ušao u sobu. Taj visok muškarac koji je podsjećao na gusara mogao je biti samo Simon Hunt, Annabellin muž. Premda je Hunt započeo karijeru radeći u očevoj mesnici, postupno je postao jedan od najbogatijih muškaraca u Engleskoj kao vlasnik postrojenja za proizvodnju lokomotiva i velikog dijela željeznice. Bio je najbliži

prijatelj lorda Westcliffa, čovjek koji cijeni dobru kapljicu, fine konje i zahtjevne sportove. Ali nije bila tajna da Simon Hunt najviše na svijetu voli Annabelle.

– Mislim – nastavi Lillian dok se Hunt šuljao Annabelle s leđa – da je drvce savršeno. I mislim da je *netko* izabrao dobar trenutak za dolazak kako bi zakasnio taman toliko da ne mora okititi nijednu vražju granu.

– Tko? – upita Annabelle i blago se trgne kad joj je Simon Hunt prekrpio rukama oči. Smiješeći se, sagne se da joj nešto prisno šapne na uho.

Vidljivi dio Annabellina lica oblije rumenilo. Shvativši tko je iza nje, spusti mu ruke na svoje usne i poljubi mu oba dlana redom. Šutke se okrene u njegovu naručju i položi mu glavu na prsa.

Hunt je čvrsto privije uza se. – Još sam prekriven putnom prašinom – mrgodno reče. – Nisam mogao odgađati susret s tobom više nijedne vražje sekunde.

Annabelle kimne, čvrsto mu stežući vrat. Taj trenutak bio je toliko spontano nježan i strastven da su svi u prostoriji pomalo nelagodno utihnuli.

Poljubivši suprugu u tjeme, Hunt sa smiješkom podigne pogled i pruži ruku Westcliffu. – Drago mi je što sam napokon stigao – reče. – U Londonu je previše posla – ostavio sam brdo stvari nedovršeno.

– Iskreno si nam nedostajao – reče grof čvrsto mu stežući ruku.

Svejednako jednom rukom držeći Annabelle, Hunt srdačno pozdravi ostatak društva.

– St. Vincenta još nema? – upita Hunt Evie a ona kimne. – Je li što javio o vojvodinu zdravlju?

– B-bojim se da nije.

Hunt je suosjećajno pogleda. – Uvjeren sam da će St. Vincent ubrzo stići.

– A ti si među prijateljima koji te vole – doda Lillian i prebaci ruku Evie preko ramena.

– A ima i d-dobrog vina – nasmiješeno će Evie.

– Jesi li za čašu, Hunte? – upita Westcliff pokazujući pladanj na obližnjem stolu.

– Hvala, ali ne – ljubazno će Hunt prebacujući Annabellinu ruku preko svoje. – Ako biste nas ispričali, moram raspraviti neke stvari

sa svojom suprugom.

Ne čekajući odgovor, odvuče Annabelle iz balske dvorane s hitnjom koja je jasno ukazivala na ono što slijedi.

– Da, siguran sam da će čavrljati do besvijesti – ispod glasa primijeti Rafe i trgne se kad ga je Lillian maznula laktom u bok.

DESETO POGLAVLJE

Nakon večere u svim je zajedničkim prostorijama u dvorcu vladala gužva. Neki su gosti kartali, drugi se okupili oko glasovira u glazbenome salonu i pjevali, ali daleko najveća grupa skupila se u velikome salonu na igri pantomime. Njihovi povici i smijeh odzvanjali su hodnicima.

Hannah je neko vrijeme promatrala igru, uživajući u kerefekama protivničkih momčadi koje su nastojale dočarati riječi ili izraze dok su ostali dobacivali prijedloge odgonetki. Primijetila je da Rafe Bowman i Natalie sjede zajedno, smiješeći se i razmjenjujući dosjetke ispod glasa. Bili su neobično skladan par, on taman, ona svijetla, a oboje mladi i zgodni. Kad bi joj pogled pao na njih, Hannah bi se doslovno snuždila.

Laknulo joj je kada je ura u kutu pokazala da je petnaest do osam. Nenametljivo napustivši prostoriju, izađe na hodnik. Bilo je toliko ugodno pobjeći iz pretrpana salona i prestati se smješhati kada ti nije do smješkanja da je Hannah duboko odahnula i naslonila se zatvorenih očiju na zid.

– Gospođice Appleton?

Hannah naglo otvori oči. Bila je to Lillian, ledi Westcliff, koja je izašla za njom iz salona.

– Unutra je prilična gužva, zar ne? – s prijateljskim suosjećanjem upita grofica.

Hannah kimne. – Nisam sklona velikim okupljanjima.

– Ni ja – povjeri joj se Lillian. – Najradije se opuštam u malenome društvu prijatelja ili, još bolje, sama s mužem i kćeri. Idete u knjižnicu čitati djeci, zar ne?

– Da, miledi.

– To je vrlo lijepo od vas. Čula sam da su sinoć neizmjereno uživala. Smijem li prošetati s vama do knjižnice?

– Da, miledi. Bilo bi mi drago.

Lillian je iznenadi primivši je pod ruku kao da su sestre ili bliske prijateljice. Polaganim su se korakom kretale hodnikom. – Gospođice Appleton, ja... ma, samo malo, mrzim te formalnosti. Možemo li prijeći na »ti«?

– Bila bi mi čast da mi govorite »ti«, ali ja vas ne mogu tako oslovljavati. Ne bi bilo primjereno.

Lillian je tužno pogleda. – Onda dobro, Hannah. Cijelu večer želim razgovarati s tobom – riječ je o nečem strašno privatnom, ali to mora ostati među nama. Vjerojatno ne bih smjela ništa govoriti, ali moram. U protivnome noćas neću oka sklopiti.

Hannah je bila zbunjena. A usto, dakako, i znatiželjna. – Miledi?

– Ta kazna koju si danas zadala mojemu bratu...

Hannah blago problijedi. – Jesam li pogriješila? Strašno mi je žao. Ne bih nikako...

– Ne. Ne, nije u tome stvar. Nisi ni u čemu pogriješila. Ali to što ti je moj brat dao malo me... iznenadilo.

– Onoga kositrenoga vojnika? – šaptom upita Hannah. – Zašto vas je to toliko iznenadilo?

Njoj se to nije učinilo neobičnim. Muškarci često sa sobom nose uspomene kao što su uvojci voljene osobe i amajlije kao što su novčići ili medalje.

– Taj vojnik dio je kompleta koji je Rafe imao kao dječak. Upoznala si našega oca pa te neće iznenaditi kada ti kažem da je bio prilično strog prema svojoj djeci. Bar kad je bio uz njih što, Bogu hvala, nije bilo često. Ali otac je oduvijek imao nerazumna očekivanja od moje braće, a ponajviše od Rafea zato što je bio najstariji. Otac je želio da Rafe briljira u svemu pa ga je strogo kažnjavao kad u nečemu nije bio najbolji. Ali otac istodobno nije želio biti zasjenjen pa je ponižavao ili omalovažavao Rafea kad god bi u čemu uspio biti najbolji.

– Oh – tiho će Hannah ispunjena suosjećanjem prema malenome Rafeu. – A vaša se majka nije uplitala?

Lillian prijezirno otpuhne. – Oduvijek je bila šašavo stvorenje kojemu je bilo više stalo do zabava i društvenoga položaja nego i do čega drugoga. Uvjerena sam da je više misli posvetila haljinama i draguljima nego ijednom od svoje djece. Što god otac odlučio, majka ga je bila spremna poduprijeti dok god plaća njezine račune.

Nakon stanke, u Lillianinu glasu sjeta zamjeni prijezir: – Rafea smo rijetko uopće vidali. Budući da je otac želio da bude ozbiljan dječak posvećen učenju, nikada mu nije bilo dopušteno igrati se s ostalom djecom. Vječno je bio s učiteljima, učeći ili trenirajući sportove i jahanje... ali nije mu bio dopušten ni trenutak slobode. Jedno od Rafeovih malobrojnih utočišta bio je njegov komplet vojnika – slao ih je u bitke i okršaje, a dok bi učio, poslagao bi ih u red na svoj stol da mu prave društvo. – Usne joj se razvuku u blag smiješak. – Rafe bi noću lutao. Katkad bih ga čula kako se šulja hodnikom i znala da ide u prizemlje ili van samo da bi mogao malo slobodno disati.

Grofica zastane jer su se približile knjižnici. – Zastanimo na trenutak – nije još osam, a uvjerenam sam da se djeca tek okupljaju.

Hannah kimne bez riječi.

– Jedne večeri – nastavi Lillian – Daisy je bila bolesna pa su je držali u dječjoj sobi. Ja sam morala spavati u susjednoj sobi za slučaj da je njezina vrućica zarazna. Bojala sam se za sestru i usred noći probudila sam se u suzama. Rafe me čuo i došao pitati što se dogodilo. Rekla sam mu koliko se brinem za Daisy i da sam strašno ružno sanjala. Rafe je na to otišao u svoju sobu i vratio se s jednim od svojih vojnika. Iz redova pješništva. Rafe ga je položio na stolić pokraj mogega kreveta i rekao mi: »Ovo je najhrabriji i najsnažniji među mojim ljudima. Stražarit će nad tobom do jutra i otjerati sve tvoje brige i ružne snove. – Grofica se odsutno nasmiješi nad tom uspomenom. – I upalilo je.

– Baš krasno – tiho će Hannah. – Znači, zbog toga je vojnik važan?

– Pa, ne baš. Vidiš... – Lillian duboko udahne kao da joj je teško nastaviti. – Već idućeg dana učitelj je ocu rekao kako smatra da vojnici odvlače Rafu pozornost od učenja. I tako ih je otac sve bacio. Zauvijek. Rafe nikada nije pustio ni suzu – ali u očima sam mu vidjela nešto strašno, kao da je nešto u njemu uništeno. Uzela sam pješadinca sa svojeg noćnog ormarića i dala mu ga. Bio je to jedini preostali vojnik. I mislim... – Lillian proguta knedlu, a u tamnosmeđim očima zablistaju joj suze. – Mislim da ga je svih ovih godina nosio uza se kao da je djelić njegova srca koji želi zaštititi.

Hannah nije bila svjesna da i sama plače dok nije osjetila kako joj suze klize niz oba obraza. Brzo ih je obrisala, zamrljavši rukav. Grlo

ju je peklo pa ga je pročistila, a kad je progovorila, bilo je to promuklim glasom: – Zašto ga je dao *meni*?

Vojvotkinja kao da je iz nekog čudnog razloga osjetila olakšanje, ili bar umirenje, vidjevši znakove dirnutosti. – Ne znam, Hannah. Na tebi je da otkriješ što to znači. Ali mogu ti reći jedno: to *nije* bila nehajna gesta.

Sabravši se, Hannah ošamućeno uđe u knjižnicu. Djeca su se sva okupila i posjedala na pod jedući slatke kekse i pijući toplo mlijeko. Hanni se usne razvuku u smiješak kad je vidjela još djece okupljene ispod stola kao da je utvrda.

Zauzevši veliku stolicu, svečano otvori knjigu, ali prije negoli je stigla pročitati ijednu riječ, u krilu joj se nađe tanjur s keksima, netko joj ponudi šalicu mlijeka, a jedna djevojčica natakne joj na glavu srebrnu krunu. Pojevši keks i prepustivši se na minutu-dviije dječjim štosovima, Hannah umiri hihotavu djecu i počne čitati:

»*Ja sam duh sadašnjega Božića*«, reče *Duh*. »*Pogledaj me*.«

Dok je Scrooge putovao s drugim duhom, obišli su skroman, ali sretan dom Cratchitsovih, a Hannah zamijeti taman, vitak obris Rafea Bowmana kako ulazi u sobu. Zaputio se u sjenovit kut i stao ondje, gledajući i slušajući. Hannah je na trenutak zastala i pogledala ga. Osjetila je neugodno stezanje u srcu i val žarke potrebe, ali se istodobno osjetila i izuzetno glupo sjedeći s papirnatom krunom na glavi. Nije imala pojma zašto bi Bowman došao bez Natalie slušati drugi dio priče. I zašto joj srce počinje lupati kao mehanički tkalački stan čim se on pojavi u prostoriji.

Ali to je imalo veze sa spoznajom da on ipak nije razmažen, beščutan pokvarenjak kakvim ga je isprva ocijenila. Bar ne cijelim srcem.

A ako se pokaže da uistinu nije takav... ima li Hannah ikakva prava prigovarati njegovu braku s Natalie?

Iduća dva dana Hannah je tražila priliku da vrati Rafeu Bowmanu kositrenoga vojnika, ali kako je Božić bio sve bliže tako se dvorac sve više punio gostima pa je privatnost bila teško ostvariva. Činilo se da Bowmanovo udvaranje Natalie teče glatko: plesali su zajedno, šetali, a on joj je okretao note dok je svirala glasovir. Hannah je nastojala biti nenametljiva, kloneći ih se kad god je mogla, šuteći kad bi ih bila primorana pratiti u ulozi gardedame.

Rafe se sustavno trudio biti suzdržan u Hanninoj blizini tako da je nije doslovno ignorirao, ali joj nije niti posvećivao neku posebnu pozornost. Njegovo prvotno zanimanje za nju očito je iščezlo, što i nije bilo iznenađenje. Sada mu je pred nosom bila Nataliena zlatna ljepota uz moć i bogatstvo koje će steći ako se njome oženi.

– Stvarno mi se sviđa – povjerila je Natalie Hanni, plavih očiju blistavih od uzbuđenja. – Jako je pametan i zabavan i božanstveno pleše, a mislim da nikada nisam srela muškarca koji se tako dobro ljubi.

– Gospodin Bowman te poljubio? – upita Hannah nastojeći zvučati bezizražajno.

– Jest. – Natalie se vragolasto osmijehne. – Morala sam ga doslovno stjerati u kut na terasi pa se nasmijao i poljubio me pod zvijezdama. Nema sumnje da će me zaprositi. Pitam se kako i kada će to učiniti. Obožavam primati prošnje na mjesečini.

Hannah je pomogla Natalie da se preodjene u zimsku haljinu od svijetloplave vune s teškim, plisiranim skutima i odgovarajući ogrtač s kukuljicom obrubljen bijelim krznom. Gosti su polazili u masovnu vožnju saonicama po svježem snijegu do imanja u Winchesteru gdje će večerati i klizati se na ledu. – Ako vrijeme ostane vedro – uzviknula je Natalie – vozit ćemo se kući pod zvijezdama – možeš li zamisliti išta romantičnije, Hannah? Sigurna si da ne želiš poći?

– Posve sigurna. Želim sjediti pred vatrom i čitati pismo koje mi je stiglo od gospodina Clarka.

Pismo je dostavljeno baš toga jutra pa je Hannah jedva čekala da ga prouči nasamo. Usto, stvarno joj se nije gledalo Natalie i Rafea Bowmana sklupčane pod pokrivačem za duge vožnje saonicama.

– Voljela bih da pođeš u vožnju saonicama – ustraje Natalie. – Ne samo zato što ćeš se zabaviti nego i zato da praviš društvo lordu Traversu i zaokupiš ga. Imam dojam da se pokušava nametnuti kad god sam s gospodinom Bowmanom. Strašno iritantno.

– Mislila sam da ti se lord Travers sviđa.

– I sviđa. Ali izluđuje me njegova suzdržanost.

– Možda ako ga stjeraš u kut kao gospodina Bowmana...

– To sam već pokušala. Ali Travers odbija išta učiniti. Kaže da me poštuje.

Natalie se namršteno ode pridružiti roditeljima i gospodinu Bowmanu u vožnji saonicama.

Kad su saonice odmaknule praćene bubnjanjem konjskih kopita o snijeg i led te zvonjavom praporaca na njihovoj ormi, u dvorcu i perivoju zavladao je mir. Hannah je polako šetala dvorcem uživajući u spokoju praznih hodnika. Čuli su se samo prigušeni razgovori slugu u daljini. I njima je bez sumnje bilo drago što će gomila gostiju izbivati ostatak dana i večeri.

Hannah je stigla u knjižnicu, praznu i privlačnu, gdje se osjećao u zraku blag miris papira i kože. Vatra u kaminu obasjavala je sobu toplim sjajem.

Smjestivši se u stolicu pred vatrom, Hannah izuje cipele i podvuče jedno stopalo poda se. Izvadi iz džepa pismo Samuela Clarka, raskine pečat i nasmiješi se ugledavši njegov poznat rukopis.

Lako je mogla zamisliti Clarka kako sastavlja to pismo pognut nad stolom mirna i zamišljena lica, blago razbarušene svijetle kose. Pitao je za njezino zdravlje i zdravlje Blandfordovih te joj zaželio sve najbolje za Božić. Potom je opisao svoje najnovije zanimanje za nasljedne značajke kako ih opisuje francuski biolog Lamarck te opisao na koji se način to poklapa s njegovim teorijama o tome kako se ponovljeni osjetilni doživljaji pohranjuju u samo tkivo mozga doprinoseći prilagodbi vrste. Hannah je po običaju razumjela samo pola onoga što je govorio... morat će joj to poslije objasniti na razumljiviji način.

Kao što vidite, pisao je, potrebno mi je vaše ugodno i razumno društvo. Kad biste bili ovdje da slušate kako vam izlažem svoje misli, mogao bih se preciznije izraziti. Tek u ovakvim trenucima, za vašega izbivanja, shvaćam da ništa nije cjelovito dok vas nema, draga moja gospođice Appleton. Ništa nije kako treba.

Najdublje se nadam da ćemo po vašem povratku moći srediti osobnije vidove našega odnosa. Tijekom naše dosadašnje suradnje upoznali ste moju osobnost i ćud. Možda su vas se moje skromne draži dojmile. Znam da ih nemam mnogo. Ali vi njima toliko obilujete, draga moja, da mislim kako će vaše draži nadomjestiti moje nedostatke. Iskreno se nadam da ćete mi ukazati tu čast da mi postanete partnericom, pomoćnicom, suprugom...

Pismo se nastavljalo, ali Hannah je presavila papir i slijepo se zagledala u vatru.

Prihvatit će prošnju, naravno.

Upravo si to željela, podsjeti se. Časnu prošnju od dobrog, pristojnog čovjeka. Život će biti zanimljiv i ispunjen. Kao supruga tako genijalnoga čovjeka imat će priliku upoznati ljude u njegovom učenom društvu te se i sama uzdignuti.

Zašto ju je onda obuzela tolika žalost?

– Zašto se mrštiš?

Začuvši glas s praga knjižnice, Hannah se iznenađeno trgne. Razrogači oči ugledavši Rafea Bowmana kako stoji ondje u onom svom uobičajeno nehajnom stavu, jedne noge blago svijene, oslonjen o dovratnik. Bio je uznemirujuće neuredno odjeven: raskopčana prsluka, rastvorena ovratnika košulje, bez ikakve kravate. Začudo, neurednost ga je činila još zgodnijim, naglašavajući njegovu muževnu vitalnost koja je Hannu toliko uznemirivala.

– Ja... ja... zašto hodate naokolo napola razodjeveni? – uspije upitati Hannah.

On lijeno slegne jednim ramenom. – Nema nikoga.

– *Ja* sam ovdje.

– Zašto nisi u vožnji saonicama?

– Zaželjela sam se malo mira i samoće. Zašto *vi* niste u vožnji saonicama? Natalie će biti razočarana... očekivala je...

– Da, znam – reče Bowman bez trunke grizodušja. – Ali dojadilo mi je da me motre kao kukca pod povećalom. A što je još važnije, morao sam raspraviti neke poslovne stvari sa šogorom koji je ostao u kući.

– S gospodinom Swiftom?

– Tako je. Pregledali smo ugovore s britanskim proizvođačima sumporne kiseline i natrijevog hidroksida. A zatim smo prešli na fascinantnu temu proizvodnje palmina ulja. – Ušao je u sobu s rukama opuštено gurnutim u džepove. – Složili smo se da ćemo na koncu morati uzgojiti vlastite izvore i posaditi plantažu kokosovih palmi. – Podigne obrve. – Bi li voljela poći sa mnom u Kongo?

Zurila je ravno u njegove blistave oči. – Ne bih s vama pošla ni do kraja kolnog prilaza, gospodine Bowman.

Tiho se nasmijao preletjevši je pogledom dok je ustajala. – Nisi odgovorila na moje prethodno pitanje. Zašto si se mrštila?

– Ma, ni zbog čega. – Hannah nelagodno počne kopati po džepovima suknje. – Gospodine Bowman, ovo vam već neko vrijeme pokušavam vratiti. – Izvadivši malog kositrenog vojnika, Hannah pruži ruku. – Morate ga uzeti natrag, vjerujem – zastane – da ste vas dvojica zajedno prošli mnogo bitaka.

Nije mogla odoljeti da ne podigne pogled prema njegovome vratu, glatke i zlatne kože. Malo niže, gdje mu se košulja rastvarala, nazirale su se dlačice. Želudac joj preplavi nepoznat, vruć val osjeta. Natjeravši se da podigne pogled, zagleda se u njegove oči, raskošne i tamne poput egzotičnih začina.

– Ako ga primim natrag – upita on – jesam li ti još dužan kaznu?

Smiješak joj se pokušao probiti do usana, ali u tome nije do kraja uspio. – Nisam sigurna. Još ću morati razmisliti.

Bowman pruži ruku ali umjesto da prihvati vojnika, sklopi je oko njezine tako da je hladna kovina ostala zarobljena između njihovih dlanova. Palcem joj nježno pogladi nadlanicu. Osjetivši njegov dodir, Hannah uvuče kratak, prekinut udah. Njegovi prsti kliznu nagore i sklope joj se oko zapešća pa je privuku bliže. Bowman pogne glavu i pogleda pismo koje je još stezala. – Što je to? – tiho je upita. – Što te brine? Problemi kod kuće?

Hannah silovito odmahne glavom i natjera se na smiješak. – Ma, ništa me ne brine. Primila sam jako dobre vijesti. Sretna... sretna sam!

Podrugljiv pogled ispod oka. – Vidim.

– Gospodin Clark me zaprosio – izlance. Iz nekog razloga, od tih je riječi prođu panični, ledeni žmarci.

Bowman zaškilji. – Clark te zaprosio u pismu? Nije se potrudio doći ovamo da te zaprosi osobno?

Premda je to bilo posve razumno pitanje, Hannah zauze obramben stav. – Meni je to vrlo romantično. To je pravo ljubavno pismo.

– Smijem li ga vidjeti?

Hannah zatečeno raširi oči. – Zašto mislite da bih vam pokazala nešto toliko osobno i...

Nesretno zacvili kad joj je uzeo pismo iz obamrlih prstiju. Ali nije mu ga pokušala oduzeti.

Bowman je bezizražajna lica preletio pogledom uredne retke. – Nije ovo ljubavno pismo – progunđa i prijezirno ga baci na pod. – Nego prokleti znanstveni članak.

– Kako se usuđujete! – Hannah se sagne da podigne pismo, ali joj Bowman to ne dopusti. Na pod je pao i kositreni vojnik pa odskočio od mekog tepiha kad je Bowman Hanni stegnuo lakte.

– Ne razmišljaš valjda o prihvaćanju? O prihvaćanju tog hladnokrvnog, bijednog izgovora koji si dobila umjesto prošnje?

– Naravno da razmišljam. – Njezina srdžba razbukta se bez najave, potpirena nekom dubokom, izdajničkom čežnjom. – On je sve što vi niste, častan, drag i udvoran...

– Ne voli te. Nikada te neće voljeti.

To ju je zaboljelo. Štoviše, bol se udvostručavala i udvostručavala dok Hannah naposljetku nije ostala bez daha. Ljutito se izvijala u njegovome stisku. – Mislite da me netko kao gospodin Clark ne može voljeti samo zato što sam siromašna i obična. Ali griješite. On vidi što se krije iza...

– Obična? Jesi li ti luda? Ti si sumanuto najdivnija djevojka koju sam ikada vidio i da sam na Clarkovu mjestu, do sada ti ne bih samo pomilovao lubanju...

– Ne rugajte mi se!

– Zaveo bih te već deset puta. – Hotimice nagazi pismo. – Ne laži ni meni ni sebi. Nisi sretna. Ne želiš ga. Zadovoljit ćeš se njime jer se bojiš da ne ostaneš usidjelica.

– Baš krasna optužba iz vaših usta, licemjere!

– Nisam licemjer. Iskren sam prema svima, uključujući Natalie. Ne pravim se da sam zaljubljen. Ne pravim se da želim nju na način na koji želim tebe.

Hannah se sledi i zagleda se u njega zatečeno zanimjivši. Kako li se samo usuđuje priznati...

Shvati da prebrzo diše, baš kao i on. Njezini prsti stegnu mu rukave i mišićave podlaktice. Nije bila sigurna želi li ga stiskom privući ili odgurnuti.

– Reci mi da si zaljubljena u njega – reče Bowman.

Hannah nije mogla doći do riječi.

Bowman opet nježno ustraje. – Onda bar reci da ga želiš. Bar bi to trebala osjećati prema njemu.

Hannah cijela uzdrhti, sve do prstiju ruku i nogu. Udahne najdublje što je mogla i smogne slabašan odgovor: – Ne znam.

Njegov se izraz promijeni, usne mu se razvuku u čudan, naheren smiješak, a oči mu postanu usijane i grabežljive. – Ne znaš ocijeniti žudiš li za muškarcem, mila? U tome ti mogu pomoći.

– *Takva* mi pomoć – kiselo odvrati Hannah – stvarno nije potrebna.

Ukočila se kad ju je privukao bliže, kliznuvši snažnim rukama od njezinih laktova prema miškama. Srce joj podivlja, a vrućina joj počne pulsirati u svakome djeliću tijela.

Bowman se sagne da je poljubi. Hannah se s pola srca pokuša izmigoljiti tako da su joj njegove usne umjesto usta dotakle obraz. Bowmana to očito nije smelo. Bilo mu je drago poljubiti bilo koji dio nje do kojega je mogao doći, obraze, bradu, vilicu, ušnu resicu. Hannah se ukipi, dašćući dok su joj njegovi poljupci klizili i skakutali zažarenim licem. Sklopila je oči osjetivši da su njegove usne pronašle njezine. Opet su ih nježno okrnule pa još jednom dok naposljetku nije utisnuo usne u njezine, snažno i čvrsto.

Kušao ju je jezikom, polako tražeći, a čulna ugoda u njoj izbriše svaku misao i zaostali tračak razuma. Jedna njegova ruka ovije se oko nje, glava mu se pomakne i vatrenije je poljubi. Slobodnu ruku podigne prema njezinoj vilici, obujmivši joj i nagnuvši lice. Odmaknuo se tek toliko da bi se poigrao njome, milujući je grozničavim usnama kako bi je naveo da se otvori, ližući njezinu plamenu ranjivost.

Sve je strašnije drhtala, a podmukla ugoda topila se u njoj poput uzavrela šećera. Dok ju je pokušavao opustiti, nježni dijelovi njezina tijela počeli su pulsirati ispod odjeće, a sva čipka, šavovi i steznici štivali su je i sputavali izluđujućom čvrstinom. Blago se opirala, tarući se o te umjetne spone. Činilo se da je Bowman razumije. Odvojio je usne od njezinih, toplim joj dahom milujući uho a prsti su mu spuznuli na gornji dio njezine haljine. Čula je samu sebe kako ječi od olakšanja osjećajući kako joj raskopčava ovratnik, kako joj umirujuće šapuće da će je čuvati, da joj nikada neće nauditi, da se mora opustiti i vjerovati mu, opustiti se... a cijelo to vrijeme njegova se ruka krišom kretala po prednjemu dijelu haljine, raspetljivajući i raskopčavajući.

Opet ju je poljubio, a od baršunaste vreline njegova poljupca koljena joj posve popuste. Ali ta slabost kao da je bila posve

beznačajna jer ju je čvrsto držao i polako spustio na tepih. Našla se izvaljena pred njim dok je on klečao među raskošnim naborima njezine haljine. Njezina odjeća nekako se sva uneredila, dugmad se raskopčala, a skuti se podigli. Ošamućeno je pokušala nešto popraviti, nešto prekriti, ali njegovi poljupci nisu joj dopuštali da misli. Nježno ju je namjestio pod sobom, čvrstom joj podlakticom podupirući vrat. Bespomoćno se opustila kad su njegova zločesta usta opet ovladala njezinima, gosteći se njezinim okusima.

– Najslađa koža... – šaptao je ljubeći joj vrat, nježno joj rastvarajući gornji dio haljine. – Dopusti da te vidim, Hannah, ljubavi moja...

Povukao joj je vrh pothaljine i razotkrio blijeđu dojku koju je steznik podigao i isturio. Tek je tada Hannah shvatila da je na podu s njim i da on ogoljuje dijelove njezina tijela koje nijedan muškarac nikada nije vidio.

– Čekaj... ne bih smjela... ne biste smjeli...

Ali njezin otpor ušutkao je sagnuvši se nad mek obris dojke i sklopivši usne oko hladne, ukrućene bradavice. Dok ju je njegov jezik gladio izluđujućim, baršunastim pokretima, u grlu joj je bruhalo tiho cviljenje.

– Rafe – zaječi, prvi ga put oslovivši imenom, na što on drhtavo izdahne i stegne joj obje dojke.

Glas mu je bio dubok i promukao: – Žudim za ovime otkako sam te prvi put ugledao. Gledao sam te kako sjediš s onom malom šalicom za čaj u ruci i nisam se mogao prestati pitati kakvog si okusa ovdje... i ovdje... – Poljubio joj je obje dojke, klizeći joj rukama po tijelu koje se izvijalo.

– Rafe – dahne Hannah. – Molim te, ne mogu...

– Nema nikoga – šapne Rafe ne udaljavajući usne od njezine naježene kože. – Nitko neće doznati. Hannah, slatka moja ljubavi... dopusti da te dodirnem. Dopusti da ti pokažem kako je kad želiš nekoga ovako kako ja želim tebe...

Pričekao je njezin odgovor, dišući uz njezinu drhtavu kožu, toplom joj rukom prekrivajući dojku. Ona kao da se nije mogla posve umiriti jer su joj se koljena svijala, a bokovi se podizali u odgovor na neko duboko, zahtjevno pulsiranje. Bila je natopljena slatkoćom, stidom i žudnjom. Znala je da nikada neće biti njezin. Njegov život slijedio je

put posve drukčiji od njezina. Bio je za nju zabranjeno voće. Možda je upravo to bio izvor te nesmotrene privlačnosti.

Prije negoli je postala svjesna što čini, podigla je ruke i privukla njegovu glavu svojoj. Smjesta je odgovorio, utisnuvši joj u usta divlji, duboki poljubac. Ruke su mu kliznule pod njezinu odjeću, pronašle blijedu, nježnu kožu, milujući je tako da je sva uzdrhtala. Oteo joj se prigušen povik kad je osjetila kako poteže vezice njezinih dugih gaćica. Dodirnuo je njezin zategnut trbuh i okružio joj prstom pupak. Ruka mu spuzne na meke kovrče, spusti se na njezino međunožje i nježno joj raširi bedra. Osjetila je kako je gladi, miluje, blago širi, brižnog i dosjetljivog dodira, kao da crta uzorak na mraznome staklu. Samo što ispod vršaka njegovih prstiju nije bilo ledeno staklo nego topla, živa koža, rumena i užarena od očajničke ugone.

U jednom je trenutku ugledala njegovo zamučeno lice iznad svojega, obuzeto požudom. Poigravao se njome kao da uživa u njezinu grčevitom nemiru, vrućih i grozničavih obraza. Stezala ga je, izvijajući bokove, usana rastvorenih u nijemoj molbi. Jedan njegov prst probije se u nju, tek mrvicu iza ulaza u njezino tijelo, a ona se zatečeno trgne.

Prst se povuče, a moker vršak počne prepredeno, polako kružiti po njezinome čeznutljivom klitorisu. Jače joj raširi noge i poljubi joj vrške grudi. Njegov šapat pržio joj je kožu. – Kad bih te sada želio uzeti, Hannah, dopustila bi mi, zar ne? Dopustila bi da uđem u tebe, ispunim te... kad bih te upitao želiš li da uđem u tebe, oslobodim te... što bi rekla, slatko moje? – Počeo ju je blago trljati, uvećavajući njezine muke. – Reci to – naloži joj ispod glasa – reci...

– Da. – Slijepo ga je stezala, izdišući jecajima. – *Da.*

Rafe se nasmiješi, zažarena pogleda. – Onda je ovo kazna koju sam ti dužan, mila.

Gladio ju je brzim, vještirim ritmom, prekrivajući joj usne da priguši njezine povike. Točno je znao što čini, pakosnim i samouvjerenim prstima. Hannah pomisli da će umrijeti od naslade koja je brisala sve pred sobom. Odupirala joj se i kočila je dok je naslada nadirala i nadirala, sve jača i brža dok Hannah nije ostala bespomoćna, spržena i slomljena.

Polako ju je opustio, ljubeći i milujući tijelo koje se trzalo. Još jednom gurne u nju prst koji ovoga puta s lakoćom klizne u mokrinu.

Činilo se da mu nanose bol intimni mišići koji su se tako čvrsto stezali oko njegova prsta. Nagonski se podigla da ga primi, a on je zaječao i povukao prst tako da se njezino nabreklo meso stegnulo oko ničega.

Rafeovo lice bilo je mrko i orošeno znojem kada je povukao ruke s nje. Gledao ju je s neprikrivenom gladi, stisnutih očiju, uzbibanih grudi. Ruke su mu drhtale dok je posezao za gornjim kvačicama njezina steznika, dugmadi njezine haljine, zgužvanom pothaljinom. Ali kad mu je jedan zglob prsta okrznuo njezinu toplu kožu, naglo je povukao ruke i ustao. – Ne mogu – promuklo reče.

– Što ne možeš? – šaptom upita Hannah.

– Ne mogu ti pomoći s odjećom. – Drhtav udah. – Ako te opet dodirnem... neću stati dok ne budeš gola.

Ošamućeno piljeći u njega odozdo, Hannah shvati da je olakšanje i oslobođenje bilo prilično jednostrano. Bio je opasno uzbuđen, gotovo do granice samokontrole. Povukla je pothaljinu preko golih grudi.

Rafe odmahne glavom, još zagledan u nju. Usne su mu se mrko stegnule. – Ako želiš da ti Clark radi ovo što sam ti ja upravo učinio – reče joj – onda se slobodno udaj za njega.

I tako ju je ostavio u knjižnici, kao da bi njegov ostanak makar jedne sekunde duže doveo do ishoda koji bi ih oboje upropastio.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Evie je zaključila kako je vožnja saonicama bila zabavna, ali preduga. Bila je umorna, a u ušima joj je još odzvanjala buka i božićne pjesme. Evie se smijala i veselila s društvom, ne udaljavajući se od Daisy čiji je muž ostao u dvorcu raspravljati o poslu s Rafeom Bowmanom.

– Ma, nimalo mu to ne zamjeram – vedro je odvrtila Daisy kad ju je Evie upitala je li razočarana što im se Swift nije pridružio. – Bolje da Matthew prvo raščisti te svoje poslovne brige kako bi mi poslije mogao posvetiti punu pozornost.

– R-radi li jako dugo u danu? – upitala ju je Evie s tračkom zabrinutosti u glasu znajući da je tvornica Bowman u Bristolu golem projekt koji nameće veliku odgovornost.

– Ima dana kada je to nužno – trezveno odvrati Daisy – Ali katkad ostane kod kuće pa cijeli dan provedemo zajedno. – Širok osmijeh preletio joj je licem. – Uživam u braku s njime, Evie. Premda mi je sve još toliko novo... katkad se iznenadim kad se probudim i zateknem Matthewa uza se. – Nagne se bliže i šapne: – Moram ti odati tajnu, Evie: jednoga sam mu se dana požalila da sam pročitala sve knjige u kući i da u knjižari nema ničeg novog pa me Matthew izazvao da pokušam sama napisati knjigu. I tako sam započela. Već sam napisala sto stranica.

Evie se oduševljeno nasmija. – Daisy – uzvratila šaptom, – bit ćeš slavna spisateljica?

Daisy slegne ramenima. – Nije mi važno hoće li moje djelo tko objaviti ili neće. Uživam u pisanju.

– Pišeš doličnu ili sočnu priču?

Daisyne smeđe oči vragolasto zablistaju. – Evie, kako me to uopće možeš pitati? *Naravno* da je sočna.

Stojeći sada u svojoj ugodnoj odaji u Stony Cross Manoru, Evie se pođe okupati u maloj, prijenosnoj kadi ispred kamina, s olakšanjem uzdahnuvši kad joj je topla voda obgrlila ukočene, bolne udove.

Razmišljala je o tome kako je vožnja saonicama jedna od onih aktivnosti koje u teoriji uvijek zvuče bolje nego u stvarnosti. Sjedala u saonicama bila su tvrda i kvrgava, a i stopala su joj ozebla.

Začula je kucanje na vratima i nečiji ulazak u sobu. Budući da je bila zaklonjena od pogleda paravanom od tkanine, Evie se nagne unatrag i proviri oko drvenog okvira.

Sobarica je teglila metalno vjetro iz kojeg je kapala voda, s ručkama umotanim u krpe. – Još vruće vode, milostiva? – upita.

– D-da, molim.

Sobarica oprezno ulije kipuću vodu u kadu do Evienih nogu, a Evie spuzne dublje u vodu. – O, hvala.

– Da se vratim sa žarom za zagrijavanje postelje, milostiva?

Uoči spavanja među plahte se stavljala tavica puna žara, s poklopcem i dugom ručkom.

Evie kimne.

Sobarica je otišla, a Evie ostala u kadi dok se toplina nije počela raspršivati. Nevoljko iskorači iz kade i obriše se. Pomisao na odlazak u krevet – opet sama – ispunjavao ju je sjetom. Nastojala je ne kopniti za St. Vincentom. Ali budila se svakoga jutra tražeći ga, pružajući ruku preko praznoga mjesta pokraj sebe.

St. Vincent bio je čista suprotnost Evie... elegantan, čudesno blagotvoran, dostojanstven i samouvjeren... i toliko pokvaren da su se nekoć svi slagali kako će biti grozan muž.

Nitko osim Evie nije znao da je iza zatvorenih vrata nježan i privržen. Naravno, njegovi prijatelji, kao što su Westcliff i gospodin Hunt, znali su da je St. Vincent izveden na pravi put. I da sjajno vodi kockarnicu koju je Evie naslijedila od oca, obnavljajući posrnulo poslovno carstvo, ali se ne hvaleći odgovornošću koju je preuzeo.

No svejedno je još pokvarenjak, pomisli Evie široko se osmijehujući sebi u bradu.

Ustavši iz kade, Evie se obrisala i navukla baršunastu kućnu haljinu koja se kopčala sprijeda. Uto začuje kako se vrata opet otvaraju. – Vratila si se z-zagrijati krevet? – upita.

Ali glas koji joj je odgovorio nije bio sobaričin.

– Zapravo... da.

Evie se ukipi začuvši dubok, svilenkast bas.

– Mimosišao sam se sa sobaricom na stubama i rekao joj da večeras više nije potrebna – nastavi. – Ako sam i u čemu vješt – reče joj – onda je to zagrijavanje kreveta svoje supruge.

Evie je tada već pokušavala navrat-nanos odmaknuti paravan, pritom ga zamalo prevalivši.

St. Vincent joj priđe u nekoliko elegantnih, dugih koraka i obujmi je rukama. – Samo polako, ljubavi. Nema potrebe za žurbom. Vjeruj mi, ne idem nikamo.

Dugo su tako stajali bez riječi, dišući i čvrsto se grleći.

St. Vincent naposljetku nagne Evienу glavu natrag i spusti na nju pogled. Bio je preplanuo i zlatokos, a svijetloplave oči blistale su poput dragulja na licu paloga anđela. Bio je visok, vitak muškarac, uvijek profinjeno odjeven i dotjeran. Ali Evie je vidjela da u zadnje vrijeme nije dobro spavao. Ispod očiju nazirale su mu se blage sjene, kao i znakovi umora na licu. Međutim, ti tragovi ljudske ranjivosti samo su ga učinili zgodnijim, omekšavajući savršenstvo koje bi inače djelovalo božanski hladno.

– Tvoj ot-tac – zausti Evie zabrinuto ga gledajući. – Je li...

St. Vincent umorno podigne pogled u nebesa. – Bit će dobro. Liječnici ne mogu ustanoviti što ga muči osim probavnih smetnji koje je zaradio neumjerenošću u jelu i piću. Kad sam otišao slinio je za sobaricama i štipao ih, dočekujući ulzičke rođake koji su mu se uvalili za Božić. – Ruke mu blago kliznu niz njezina leđa u baršunu. Glas mu je bio posve blag. – Jesi li za mojega izbivanja bila pristojna djevojčica?

– Da, naravno – bez daha će Evie.

St. Vincent je prijekorno pogleda i poljubi sa zavodljivom nježnošću od koje joj zaigra puls. – To ćemo morati smjesta ispraviti. Odbijam trpjeti ženu dolična vladanja.

Evie mu dodirne lice, smiješeći se dok je grickao prste koji su mu istraživali obraze. – Nedostajao si mi, Sebastiane.

– Stvarno, ljubavi? – Raskopčavao joj je dugmad na kućnoj haljini, a svijetle oči pohotno su mu zablistale kad se počela otkrivati koža. – Što ti je najviše nedostajalo?

– Tvoj um – reče mu i nasmiješi se ugledavši izraz njegova lica.

– Nadao sam se izopačenijem odgovoru.

– Tvoj um je izopačen – mrgodno će Evie.

On se muklo nasmija. – Istina.

Evie ostane bez daha kad su joj se njegoveiskusne ruke zavukle pod haljinu. – Koji dio m-mene ti je najviše nedostajao?

– Nedostajala si mi od glave do pete. Nedostajala mi je svaka pjegica. Nedostajao mi je tvoj okus... tvoja kosa u mojim rukama... Evie, ljubavi, sramota je što nosiš toliko odjeće.

Na to je podigne na ruke i odnese u krevet. Baršunasta haljina spadne s nje i zamijene je njegove nježne ruke i svjetlost vatre. Ljubio je nove obline njezina trbuha, opčinjen preobrazbom njezina plodna tijela. A onda ju je izljubio cijelu i ušao u nju dražeći je svojom vještinom. Evie se malo trzne osjetivši ga u sebi, tvrdog i teškog.

Zastavši, St. Vincent joj se nasmiješi, obraza rumenih od žudnje. – Slatka moja ženice – šapne joj. – Što ću ja s tobom? Tako smo kratko bili odvojeni, a već si zaboravila kako me trebaš primiti. – Evie odmahne glavom nastojeći ga uvući u sebe, a njezin suprug nježno se nasmija. – Dopusti da ti pomognem, ljubavi... – Usmjeravao je njezino tijelo, brižno i đavolski pomno, pa ušao cijeli u nju tako da je uzdišući i drhteći bespomoćno pala u ekstazu.

Evie se poslije ispružila na bok i pokušala doći do daha. St. Vincent ustao je s kreveta i vratio se s velikom kožnatom kutijom u kojoj je nešto zveckalo. Položio ju je na stolić pokraj kreveta. – Donio sam obiteljske dragulje – reče joj.

– Znam – dokono će Evie, a on se nasmija vidjevši u što Evie gleda.

– Ne, ljubavi. One druge obiteljske dragulje. Baštinit će ih buduća vojvotkinja od Kingstona. Ali ocu sam rekao da ću ti ih dati odmah jer će on očito živjeti zauvijek.

Evie se razrogače oči. – Hvala ti, Sebastiane. Ali ja... ne trebam nakit...

– Trebaš. Dopusti da vidim kako ti pristaje.

Zatim izvadi niske neprocjenjivih bisera, blistave ogrlice, narukvice i naušnice iskovane od zlata i svih zamislivih dragulja. Dok se Evie stidljivo migoljila i hihotala, sjeo je do nje i počeo je ukrašavati, stavljajući joj safirnu narukvicu oko gležnja, utiskujući joj dijamant u pupak.

– Sebastiane... – bunila se, a on joj na nago tijelo objesio toliko zlata i rijetkih dragulja da bi se njima moglo kupiti omanja zemlja.

– Ne miči se. – Usnama je lutao između niski bisera, zastajući tu i tamo da lizne ili nježno gricne njezinu kožu. – Kitim za Božić.

Evie se nasmiješi i strese. – Ne bi trebao kititi *mene*.

– Ne kvari mi božićno raspoloženje, mila. A sada dopusti da ti pokažem nešto zanimljivo u vezi ovih bisera...

Njezino protivljenje ubrzo se pretopilo u sladostrasno stenjanje.

DVANAESTO POGLAVLJE

Hannah!

Natalie je bila u krevetu pijući jutarnji čaj. Sobarica je razgrtala žar i ložila vatru, hihoćući se kao da su Natalie i ona maločas rekle nešto neodoljivo smiješno.

Vrativši se s duge šetnje, Hannah je ušla i srdačno se nasmiješila rođakinji. – Dobro jutro, draga. Napokon si se probudila?

– Da, sinoć sam predugo ostala budna.

Skupina mlađih gostiju, u kojoj je bila i Natalie, večer je provela zaokupljena salonskim igrama. Hannah nije znala niti pitala je li Rafe... jer tako je sada u mislima zvala gospodina Bowmana... bio među njima.

U proteklih nekoliko dana, od njihova nevjerojatnog susreta u knjižnici, Hannah je izbjegavala Rafea što je više mogla i nastojala mu se ne obraćati izravno. Otišla je na mnogo samotnih šetnji i dobro preispitala dušu jer nije mogla shvatiti zašto se Rafe odlučio na tako intiman čin s njom, zašto mu je ona to dopustila i što osjeća prema njemu.

Premda je Hannah znala malo o tjelesnoj žudnji, shvaćala je da se među nekim ljudima raspiri jače nego među drugima. Nije mogla pojmiti osjeća li Rafe istu žudnju prema Natalie. Razmišljanje o tome ju je žalostilo. Ali bila je sigurna da na *taj* način nije pristupio Natalie, bar ne još, jer bi joj u protivnome Natalie to rekla.

Ali najjasnije joj je bilo da je zapravo sve to u konačnici nevažno. U muškaraca na Rafeovu položaju, žudnja i privrženost ne utječu na životne odluke. Jednom kad se oženi s Natalie više neće biti crna ovca u obitelji. Jednim odlučnim potezom dodvorit će se ocu, osigurati si položaj koji mu pripada i prigrabiti veliko bogatstvo.

Izabere li ijednu drugu, izgubit će sve.

A žena kojoj je stalo do njega nikada ga ne bi prisilila na taj odabir.

Kad je Hannah toga poslijepodneva ustala s poda knjižnice i pažljivo dotjerala odjeću, priznala si je da se zaljubljuje u njega i da

se njezini osjećaji produbljuju što više doznaje o njemu. Pokupila je malog kositrenog vojnika i nosila ga u džepu osjećajući njegovu prisnu težinu. On je sada za nju postao uspomena – više ga neće pokušati vratiti Rafeu. U budućnosti, moći će oko njega sklopiti šaku i sjetiti se američkog razvratnika i nezaboravne privlačnosti koja se razbukkala u strast.

Ja sam sada žena s mrljom na prošlosti, razdragano i čeznutljivo pomisli.

A što se tiče Samuela Clarka i njegove prošnje... Rafe je imao pravo. Nije ga voljela. Bila bi nepoštena prema Clarku kada bi se udala za njega i zauvijek ga uspoređivala s drugim. Stoga je Hannah odlučila što prije pisati Clarku i odbiti njegovu prošnju premda ju je mamila obećanjem sigurnosti.

Natalien veseo glas trgne je iz misli. – Hannah! Hannah, slušaš li ti mene? Moram ti ispričati nešto strašno *pikantno*... prije nekoliko minuta, Polly mi je donijela jedno nevjerojatno pisamce. – Natalie zamahne oprljenim i zgužvanim komadom papira. – Zacrvenit ćeš se kad je pročitaš. Past ćeš u *nesvijest*.

– Što je to? – upita Hannah polako prilazeći krevetu.

Mlada, tamnokosa sobarica Polly sramežljivo odvratila: – Pa, gospodična, jedan od mojih posala jest laštenje rešetki kamina i čišćenje samačke kuće iza glavne zgrade...

– Gdje spava gospodin Bowman – ubaci se Natalie.

– ...a kad je gospodin Bowman jutros izašao, prišla sam kaminu i, metući pepeo, ugledala komadić papira na kojem je nešto pisalo. Uzela sam ga i tada vidjela da je to ljubavno pismo. Odmah sam znala da je za ledi Natalie.

– Zašto si to pretpostavila? – upita Hannah, ljutita što je Rafeova privatnost na taj način narušena.

– Zato što meni udvara – reče Natalie kolutajući očima – i to svi znaju.

Hannah bez smiješka pogleda sobaricu čije je uzbuđenje splasnulo kad je naišlo na neodobranje. – Ne bi trebala kopati po stvarima koje gosti ostavljaju za sobom, Polly – blago je prekori.

– Ali bilo je na ognjištu, napola spaljeno – branila se sobarica rumenih obraza. – Njemu nije trebalo. A kad sam vidjela što piše, učinilo mi se da bi moglo biti važno.

– Jesi li mislila da je papirić smeće ili da je važan? Reci!
– Hoću li biti kažnjena? – šaptom upita Polly molećivo gledajući Natalie.
– Ne, naravno da nećeš – nestrpljivo će Natalie. – Hajde Hannah, ne ponašaj se kao stroga učiteljica. Posve ti promiče poenta, a to je da mi je gospodin Bowman napisao ljubavno pismo. I to prilično strastveno i čudno... nikada nisam primila slično, a usto je i vrlo zabavno i... – Iznenadeno se nasmije kad joj ga je Hannah istrgnula iz ruke.

Pismo je bilo zgužvano i bačeno u kamin. Rubovi su nagorjeli tako da su imena na vrhu i dnu lista otišla u dim. Ali preživjelo je dovoljno odlučnog, crnog rukopisa da bi se vidjelo kako je to uistinu bilo ljubavno pismo. Dok je Hannah čitala oprljen i gotovo uništen papir, bila se prisiljena okrenuti kako bi prikrila drhtanje ruke.

...trebao bih te upozoriti da ovo pismo neće biti rječito. Međutim, bit će iskreno, pogotovo zato što ga nikada nećeš pročitati. Ove sam riječi osjećao kao uteg na grudima i iznenadio se otkrivši da srce može nastaviti kucati i pod takvim teretom.

Ljubim te. Ljubim te očajnički, vatreno, nježno, svim srcem. Želim te na načine koji bi te sigurno šokirali. Ljubavi, nije ti mjesto uz čovjeka kao što sam ja. U prošlosti sam činio stvari koje ti se ne bi svidjele i uporno sam ih ponavljao. Živio sam u neumjerenome grijehu. A sada se pokazalo da sam jednako neumjeren u ljubavi. Zapravo, još neumjereniji.

Želim poljubiti svako meko mjesto na tvomeu tijelu, želim učiniti da rumeniš i gubiš svijest, želim ti priuštiti ugodu od koje ćeš proplakati a zatim ti poljupcem otrti svaku suzu. Kad bi samo znala koliko te žudim okusiti. Želim te pod svojim rukama i usnama, želim se gostiti tobom. Želim piti s tebe vino i med.

Želim te ispod sebe. Ispruženu nauznak.

Žao mi je. Zaslužuješ više poštovanja. Ali ne mogu to prestati zamišljati. Tvoje ruke i noge ovijene oko mene. Tvoja usta koja rastvorena čekaju moje poljupce. Previše si mi potrebna. Ne bih te se naužio ni da svaku noć do kraja života provedem među tvojim bedrima.

Želim vječno razgovarati s tobom. Pamtim svaku riječ koju si mi ikada uputila.

Kad bih te bar mogao posjetiti kao stranac koji dolazi u novu zemlju, naučiti tvoj jezik, lutati onkraj svih granica zalazeći u svako privatno, tajno mjesto, ostati u tebi zauvijek. Nastanio bih se u tebi.

Ti bi sigurno rekla da je prerano za takve osjećaje. Pitala bi me kako mogu biti toliko siguran u njih. Ali neke stvari nemjerljive su vremenom. Pitaj me za jedan sat. Pitaj me za jedan mjesec. Pa za godinu, desetljeće, na smrti. Moja ljubav nadživjet će svaki kalendar, uru, zvonjavu svakog zvona koje će ikada biti izliveno. Kad bi samo...

Tu se pismo prekinulo.

Osjetivši da u sobi vlada tišina, Hannah se trudila obuzdati disanje.

– Ima li još? – upita ovladavši glasom.

– *Znala* sam da ćeš se zarumenjeti – pobjedonosno će Natalie.

– Ostalo se pretvorilo u pepeo – odgovori Polly, suzdržanije no prije.

– Jesi li ovo još kome pokazala? – oštro upita Hannah, zabrinuta za Rafeov ugled. Te riječi nisu bile namijenjene tuđim očima. – Još kome od posluge?

– Ne, gospodična – reče djevojka, drhtave donje usne.

– Zaboga, Hannah – uzvikne Natalie – pa nema potrebe za takvom ljutnjom. Mislila sam da će te pismo zabaviti, a ne naljutiti.

– Nisam ljutita. – Bila je slomljena, uzbuđena, izbezumljena. Ali prije svega zbunjena. Hannah bezizražajna lica nastavi: – Ali iz poštovanja prema gospodinu Bowmanu, smatram da se ovo pismo ne bi trebalo pokazivati naokolo radi zabave. Ako će ti biti muž, Natalie, moraš štiti njegovu privatnost.

– Da ja štitim *njega*? – vragolasto upita Natalie. – Sad kad sam ovo pročitala mislim da će meni trebati zaštita *od* njega. – Odmahnula je glavom i nasmijala se vidjevši da Hannah šuti. – Baš si mi pokvarila zabavu. Idi spali ostatak pisma ako će te to oraspoločiti.

Rafe je smrknuto razmišljao o tome kako neki ljudi samo žele da njihovi sinovi nastave voditi isti život kakav *oni* vode.

Nakon duge i ružne svađe toga jutra, postalo mu je jasno da Thomas neće popustiti ni za pedalj. Rafe će morati ukoračiti u ulogu

koju mu je otac namijenio i postati, više-manje, zrcalni odraz Thomasa Bowmana. U protivnome će ga otac smatrati gubitnikom, i u ulozi sina i u ulozi muškarca.

Svađa je izbila kada je Thomas rekao Rafeu kako očekuje od njega da zaprosi leđi Natalie na Badnjak. – Lord Blandford i ja želimo objaviti zaruke naše djece na balu koji će se održati na Badnjak.

– Divne li ideje – podrugljivo se divio Rafe. – Ali ja još nisam odlučio želim li se oženiti njome.

Lice Thomasa Bowmana oblilo je predvidljivo crvenilo. – Vrijeme je da doneseš odluku. Prikupio si sve potrebne informacije. Dovoljno si vremena proveo s njome da bi mogao ocijeniti njezine vrline. Plemićka je kći. Dobro znaš kakve će ti sve prednosti donijeti brak s njom. Što mu gromova, pa kako uopće možeš oklijevati?

– Ništa ne osjećam prema njoj.

– Još bolje! Bit će to stabilan brak. Vrijeme je da zaživiš u svijetu kao muškarac, Rafe. – Thomas se vidno trudio obuzdati čud objašnjavajući sinu što misli. – Ljubav je prolazna. Ljepota je prolazna. Život nije romantično skakutanje livadicom.

– Bože, baš si me nadahnuo.

– Nikada nisi učinio ništa što sam od tebe tražio. Nisi se čak niti potrudio. Želio sam sina koji će mi pomoći, koji će uvidjeti važnost mogega posla.

– Razumijem da želiš izgraditi carstvo – tiho će Rafe. – I u tom sam velikom planu pokušao za sebe pronaći mjesta. Mogao bih itekako doprinijeti tvrtki i ti to dobro znaš. Samo mi nije jasno zašto želiš da ti se prvo dokažem na ovaj način.

– Želim da mi pokažeš koliko si mi odan. Kao Matthew Swift. *On* se oženio ženom koju sam mu izabrao.

– Igrom slučaja, bio je zaljubljen u Daisy – plane Rafe.

– Isto bi se tako ti mogao zaljubiti u leđi Natalie. Ali u konačnici, ljubav je nevažna. Muškarci kakvi smo mi žene se ženama koje će nam pripomoći u poslovnim pothvatima ili nam barem u tome neće odmoći. Pogledaj samo dug i plodan brak mene i tvoje majke.

– Trideset godina – složi se Rafe. – A ti i majka jedva izdržite zajedno u istoj prostoriji.

Ukočeno uzdahnuvši, Rafe si prođe rukom kroz kosu. Baci pogled na očevo okruglo, tvrdoglavo lice s čupavim brkovima i zapita se

zašto Thomas osjeća toliku prinudu da upravlja životima ljudi koji ga okružuju. – Čemu sve to, oče? Kako si ti nagrađen za sve te godine koje si uložio u gomilanje bogatstva? Ne uživaš sa svojom obitelji. Razdražljiv si kao jazavac u stupici – i to kad si dobro raspoložen. Nemam dojam da i u čemu uživaš.

– Uživam u tome što sam Thomas Bowman.

– Drago mi je. Ali mislim da ja u tome ne bih uživao.

Thomas je dugo piljio u njega. Lice mu se smekšalo i naposljetku je progovorio gotovo očinskim glasom: – Pokušavam ti pomoći. Ne bih tražio da učiniš nešto što vjerujem da bi ti išlo na štetu. Ispravno sam prosudio Swifta i Daisy, zar ne?

– Čudom Božjim, da – progundā Rafe.

– Jednom kad počneš donositi ispravne odluke, sve će postati bolje, lakše. Moraš si izgraditi dobar život, Rafe. Zauzeti mjesto za stolom. Blandfordovoj kćeri ništa ne fali. Svi žele brak s njom. Ledi Natalie svima je jasno pokazala koliko je prilagodljiva. A ti si me uvjerio da ćeš pristati na brak ako se djevojka pokaže prihvatljivom!

– Imaš pravo. Isprva mi nije bilo važno za koga ću se oženiti. Ali sada više nisam spreman izabrati ženu kao da biram cipele.

Thomas je bio očajan. – Što se promijenilo od tvog dolaska u Englesku?

Rafe ne odgovori.

– Da nije ona smeđokosa cura? – ispitivao je otac. – Pratilja ledi Natalie?

Rafe pozorno pogleda oca. – Zašto pitaš?

– Navodno si je jednom otišao slušati kako čita djeci. A znam da ti nije do djece ni do božićnih priča. – Gusti brkovi prijezirno se trznu. – Ona je pučanka, Rafe.

– A mi nismo? Baka je bila lučka pralja, a sam Bog zna tko je tvoj otac. A da ne govorimo o drugoj strani obite...

– Cijeli sam život posvetio nastojanju da uzdignem ovu vrazju obitelj! Da se nisi usudio poslužiti tom curom kao izgovorom za izbjegavanje odgovornosti. Jednom kad se oženiš ledi Natalie, možeš imati takvih koliko želiš. Nitko te ne bi osudio zbog toga, a ponajmanje u Engleskoj. Zavedi je. Uzmi je za ljubavnicu. Čak ću joj kupiti i kuću ako će te to usrećiti.

– Hvala ti, ali mogu si priuštiti vlastite ljubavnice. – Rafe dobaci ocu mrk pogled pun gađenja. – Toliko čezneš za ovim brakom da si spreman financirati izopačenje nevine djevojke samo da ga osiguraš?

– Svi prije ili poslije izgube nevinost. – Kad je Thomas zamijetio izraz na Rafeovu licu, oči mu postanu hladne. – Ako iznevjeriš svačija očekivanja, ako me posramiš pred njezinom obitelji, razbaštinit ću te. Ovo ti je posljednja prilika. Razbaštinit ću te i odreći ću te se.

– Shvatio sam te – kratko će Rafe.

TRINAESTO POGLAVLJE

... i otada se za njega uvijek govorilo da zna kako treba slaviti Božić. Neka se tako govori i o svima nama redom! I, kako kaže Mali Tim, neka nas sve prati Božji blagoslov!

Kad je, dočitavši *Božićnu pjesmu*, Hannah podigla pogled, ugledala je opčinjena dječja lica blistavih očiju. Na trenutak je zavladala tišina, zajedničko zadovoljstvo divnom pričom s primjesom žaljenja što joj je morao doći kraj. A onda su se sva djeca našla na nogama, krećući se po sobi, lica ljepljivih od mlijeka i mrvica keksa, oduševljeno plješčući ručicama.

U krilu su joj sjedila dva vražićka, a jedan joj je grlio vrat stojeći iza naslona stolice. Hannah je podigla pogled kad joj je prišao Rafe Bowman. Ritam srca joj je podivljao i znala je da ručice koje joj stežu vrat nemaju veze s njezinim otežanim disanjem.

Njegov pogled odluta na njezinu uneređenu odjeću i raskuštranu kosu. – Bravo – reče ispod glasa. – Stvorila si pravi božićni ugođaj. Za sve nas.

– Hvala – šapne ona nastojeći ne razmišljati o njegovim rukama na svojoj koži, o njegovim ustima...

– Moram razgovarati s tobom.

Hannah brižno spusti djecu s krila i raspetlja ručice koje su joj se ovile oko vrata. Ustavši, uzalud pokuša zagladiti haljinu i podsuknje. Duboko udahne, ali svejedno joj iz usta dopre strahovito slabašan glas: – Ja... ne znam kakvog bi to dobra moglo donijeti.

Gledao ju je toplo i ravno u oči. – Svejedno, razgovarat ću s tobom.

Umom joj prolete riječi iz njegova pisma: »Želim poljubiti svako meko mjesto na tvojemu tijelu...«

– Molim, ne sada – šapne, lice joj se zarumeni, a grlo joj se bolno stegne.

Uočivši znakove njezine potresenosti, Rafe popusti. – Sutra?

»Previše si mi potrebna...«

– Da – jedva protisne Hannah.

Shvativši koliko je njegova blizina duboko uznemiruje, Rafe joj lagano kimne, a vilica mu se stegne. Činilo se da joj želi reći desetke stvari i da mu riječi nestrpljivo lebde na usnama, ali nešto... možda sućut ili suosjećanje... omogućí mu da se suzdrži.

– Onda sutra – tiho ponovi i ode.

Guvernante i dadilje došle su po djecu, a Hannah je izašla na hodnik ošamućena žalošću.

Nikada joj nitko nije rekao da te od ljubavi može zaboljeti svaka stanica u tijelu.

Bila je sve sigurnija da neće moći pribivati vjenčanju Rafea i Natalie, da neće moći svjedočiti važnim događajima njihova braka kao što su rođenje djece, proslave i obredi. Pržila bi se u zavisti, očaju i ogorčenosti dok se ne bi raspala. Žene u njezinome položaju obično se tješe uvjeravanjem da će jednoga dana upoznati drugog muškarca, da će zaboraviti svojeg Rafea Bowmana. Ali ona nije željela drugoga muškarca. Na svijetu nije bilo nikoga kao što je on.

Osuđena sam na propast, pomisli.

Pognute glave, vukla se hodnikom kaneći se vratiti u svoju sobu gdje će moći nasamo tugovati i plakati. Nažalost, kada hodaš pognute glave ne vidiš točno kamo ideš. Zamalo se sudarila sa ženom koja je dolazila iz suprotnoga smjera grabeći izuzetno dugim, opuštenim koracima.

Obje su se naglo zaustavile, a žena je pružila ruku da pridrži Hannu.

– Miledi – dahne Hannah prepoznavši Lillian. – O... strašno mi je žao... oprostite mi, molim vas...

– Sve je u redu – umiri je grofica. – Zapravo sam ja kriva. Žurila sam da domaćici kažem nešto prije negoli se odem naći sa sestrom i... – Zastane i pobliže promotri Hannu. – Izgledaš kao da si na rubu plača – neuvijeno primijeti. – Nešto nije u redu?

– Ne – vedro će Hannah, ali nekoliko vrućih suza klizne joj iz očiju. Uzdahne i opet pogne glavu. – O, *dođavola*. Oprostite mi, moram ići...

– Sirotice – reče Lillian s iskrenim suosjećanjem kao da je psovka nije niti najmanje šokirala. – Dođi sa mnom. Na katu je privatni salon u kojem možemo porazgovarati.

– Ne mogu – šapne Hannah. – Miledi, oprostite mi, ali vi ste zadnja osoba kojoj bih se mogla povjeriti.

– O. – Grofičine oči, iste baršunasto smeđe nijanse kao bratove, blago se rašire. – Rafe je posrijedi, zar ne?

Koliko god stezala oči da ih zadrži, suze su joj nastavile nadirati.

– Imaš li prijateljicu s kojom bi mogla porazgovarati? – tiho je upita Lillian.

– Natalie mi je najbolja prijateljica – reče Hannah šmrcajući. – A njoj se također ne mogu povjeriti.

– Onda dopusti da ti ja budem prijateljica. Nisam sigurna da ti mogu pomoći, ali bar te mogu razumjeti.

Pošle su u ugodan salon na katu, privatnu primaću sobu dekoriranu u mekom, ženstvenom stilu. Lillian zatvori vrata, donese Hanni rupčić i sjedne do nje na divan. – Inzistiram da mi govoriš »ti« – reče. – I prije negoli ijedna od nas išta kaže, dopusti da te uvjerim kako će sve izrečeno u ovome salonu ostati među nama. Nitko za to neće doznati.

– Da, mile... Lillian. – Hannah ispuše nos i uzdahne.

– A sada, reci što te rasplakalo.

– Gospodin Bowman... Rafe... – Nije mogla pravilno poredati riječi pa je pustila da izvire kako žele, premda je znala da će Lillian teško razabrati njihov smisao. – On je tako... nisam nikad... a kad me poljubio pomislila sam *ne*, to je obična prolazna zanesenost ali... onda me zaprosio gospodin Clark, a ja sam shvatila da ga ne mogu prihvatiti zbog... i znam da je to prebrzo. Preuranjeno. Ali najgori dio je pismo zato što ne znam čak ni za koga ga je napisao!

Nastavila je tako trabunjati, očajnički želeći izraziti što misli. Lillian je uspjela uhvatiti njezinu priču za glavu i rep.

Dok je Hannah iznosila cijelu priču, odnosno pročišćenu verziju, Lillian joj je snažno stezala ruke. Kad je Hannah zastala da opet ispuše nos, Lillian reče: – Pozvonit ću da nam donesu čaj. S brendijem.

Povuče zvonce za poslugu, a kad je služavka pokucala, Lillian odškrine vrata i ispod glasa joj naloži što da donese. Služavka ode

po čaj.

Baš kad se Lillian vratila na divan, vrata se otvore i u sobu proviri Daisy Swift. Očito se blago iznenadila ugledavši ondje Hannu kako sjedi s Lillian. – Zdravo. Lillian, trebale smo kartati.

– K vragu, zaboravila sam.

Kad je pogledala Hannu, Daisyne smeđe oči bile su ispunjene znatiželjom i suosjećanjem. – Zašto plačeš? Mogu li kako pomoći?

– Riječ je o vrlo privatnoj i osjetljivoj stvari – reče joj Lillian. – Hannah mi se povjerava.

– O, povjeri se i meni! – iskreno će Daisy ulazeći u sobu. – Znam čuvati tajnu. Bolje od Lillian, kad smo već kod toga.

Ne pruživši Hannu priliku da odgovori, Daisy zatvori vrata i sjedne do sestre.

– Ne smiješ *nikome* reći – strogo reče Lillian Daisy. – Hannah se zaljubila u Rafea, a on će zaprositi leđi Natalie. Samo što je zapravo zaljubljen u Hannu.

– Nisam baš sigurna u to – reče Hannah muklim glasom. – Samo... pismo...

– Imaš li ga još? Smijem li ga vidjeti?

Hannah je nesigurno pogleda. – Vrlo je intimno. Nije želio da ga itko pročita.

– Onda ga je trebao spaliti kako spada – reče Lillian.

– Pokaži nam ga, Hannah, molim te – nukala ju je Daisy. – Nećemo ga nikome prenijeti, časna riječ.

Hannah brižno izvuče komadić papira iz džepa i pruži ga Lillian. Sestre se pozorno nagnu nad pismo.

– Jao meni – promrmlja Daisy.

– Stvarno se neuvijeno izražava, zar ne? – iznenađeno će Lillian podižući obrve. Baci pogled na Hannu. – Ovo jest Rafeov rukopis tako da nema sumnje da je on autor pisma. Ali to nije njegov stil izražavanja.

– Uvjerena sam da zna mnogo zgodnih fraza za zavodjenje žena – promrmlja Hannah. – Razvratnik je.

– Pa, da, jest, razvratnik je, ali biti takva otvorenost i rječitost... nije njegov stil. Obično je...

– Šutljiv razvratnik – dovrši Daisy umjesto nje.

– Želim reći da ga je očito na to natjerao snažan osjećaj – reče Lillian Hanni. Obrati se mlađoj sestri: – Što ti misliš, Daisy?

– Pa, pomalo je gadljivo čitati takve osjećaje iz pera rođenog brata – reče Daisy. – Vino i med i ostalo. Ali ako to zanemarimo, mislim da je jasno kako se Rafe prvi put u životu zaljubio.

– Pismo možda nije namijenjeno meni – zausti Hannah, kadli se otvore vrata.

Bila je to Evie, ledi St. Vincent, crvene kose počesljane u ležeran šinjon. – Baš sam vas tražila – reče.

– Nismo te vidjele danima – reče Lillian. – Gdje si bila?

Evie porumeni. – Sa St. Vincentom.

– Pa što ste... O, Bože. Nema veze.

Evien pogled padne na Hannu. – Jao meni. Jesi dobro?

– Raspravljamo o *strašno* privatnoj stvari – reče joj Daisy. – Hannah je zaljubljena u Rafea. To je tajna. Uđi.

Evie uđe i sjedne na stolicu, a Lillian joj u kratkim crtama opiše situaciju. – Bih li smjela pročitati pismo?

– Ne mislim da... – započne Hannah, ali Daisy joj ga je već pružila.

– Ne brini – ispod glasa reče Lillian Hanni. – Evie čuva tajne bolje od ijedne od nas.

Dočitavši pismo, Evie podigne razrogačene plave oči, a Hannah turobno reče: – Možda nije namijenjeno meni. Mogao ga je isto tako napisati za Natalie. Muškarci je obožavaju. Vječno je prose, a ona tako dobro zna s njima dok meni to uopće ne ide.

– Nitko ne z-zna s muškarcima – uvjereno će Evie. – Ne znaju čak ni sami sa sobom.

– Istina – reče Lillian. – Usto, ženi koja misli da zna s muškarcima ne bi trebalo biti dopušteno da ijednoga prisvoji.

– Annabelle zna s muškarcima – zamišljeno će Daisy.

– Premda bi ona to porekla.

Netko kratko zakuca na vrata.

– Čaj – reče Lillian.

No, nije to bila služavka nego Annabelle Hunt. – Bok – nasmiješeno reče preletjevši društvo pogledom. – Što radimo? – Kad je ugledala Hannu, izraz lica zabrinuto joj se smekša. – O, plakala si!

– Zaljubljena je u Rafea Bowmana – reče Evie. – To je t-tajna. Uđi.

– Ne smiješ *nikome* reći, Annabelle – strogo će Lillian.

– Strogo povjerljivo.
– Ona ne zna baš čuvati tajne – reče Daisy.
– Baš znam – reče Annabelle ulazeći u salon. – Bar one velike. Ali one male predstavljaju mi problem.

– Ova je velika – reče joj Lillian.

Hannah je rezignirano čekala da izvijeste Annabelle o situaciji.

Primivši pismo, Annabelle preleti pogledom oprljen papir, a usne joj se izviju u blag smiješak. – O, kako krasno. – Podigne pogled prema Hanni. – Ovo nije namijenjeno ledi Natalie – odlučno reče. – Hannah, to da privlačiš Rafea nije prošlo nezamijećeno. Štoviše, već je palo nekoliko diskretnih komentara.

– To znači da svi govorkaju o tebi – objasni Daisy Hanni.

– Vjerujem – nastavi Annabelle – da se Rafeu ledi Natalie *svidja* – neporecivo je da je krase mnoge vrline. Ali ti si ona koju *voli*.

– Ali to je nemoguće – reče Hannah, lica ukočena od jada.

– Nemoguće je da te voli? – upita Daisy. – Ili je to nemoguće zbog paklenske pogodbe koju mu je otac nametnuo?

– Jedno i drugo – tužno će Hannah. – Prvo, ne znam je li ono što osjeća prema meni tek prolazna zanesenost... – Hannah zastane da obriše oči koje su je pekale.

– *Pitaj me za jedan sat* – tiho pročita Annabelle iz pisma. – *Pitaj me za jedan mjesec. Pa za godinu, desetljeće, na smrti...* Nije to prolazna zanesenost, Hannah.

– Ali čak i ako je to istina – reče Hannah – nikada ga ne bih prihvatila za muža jer bi to značilo da će izgubiti sve, uključujući odnos s ocem. Ne bih tražila da podnese takvu žrtvu.

– A ni otac to ne bi trebao tražiti – smrknuto će Lillian.

– Možda bih trebala napomenuti – dometne Daisy – da je Matthew odlučio raspraviti s ocem tu temu. Kaže da ocu ne bi trebalo dopustiti takva pretjerivanja. Moramo mu postaviti granice jer će nas u protivnom sve pregaziti. A s obzirom na to da Matthew ima velik utjecaj na oca, vrlo je moguće da će ga nagovoriti na odustajanje od tih zahtjeva.

– Ali bez obzira na to – reče Annabelle Hanni – ti nisi odgovorna za Rafeov odnos s ocem. Dužna si samo otkriti svoje osjećaje Rafeu. Radi svoje ljubavi – i radi njega samoga – moraš Rafeu dopustiti da

sam donese odluku. Zasluži je znati što osjećaš prema njemu prije negoli donese važne odluke o svojoj budućnosti.

Hannah je znala da Annabelle ima pravo. Ali ta joj istina nije donijela olakšanje. Osjetila se prazno i maleno. Prelazila je vrškom cipele po uzorku uokvirenih cvjetova na tepihu. – Nadam se da ću smoći za to hrabrosti – reče više za sebe nego za druge.

– Ljubav je vrijedna tog rizika – reče Daisy.

– Ne kažeš li to Rafeu – doda Lillian – vječno ćeš žaliti. Jer nikada nećeš znati što se moglo dogoditi.

– Reci mu – tiho će Evie.

Hannah drhtavo udahne i pogleda sve četiri prijateljice. Bile su neobično društvo, sve redom bistre i zgodne, a opet... svaka različita. Imala je osjećaj da te žene potiču posebnosti jedna u drugoj i uživaju u međusobnim razlikama. Što god ijedna od njih kaže ili učini, prihvatit će i oprostiti. Katkad, u tim rijetkim i divnim prijateljstvima, spona sestrinske ljubavi snažnija je od bilo kakve krvne veze.

Bilo joj je ugodno u njihovu društvu. Tješila ju je njihova blizina, a pogotovo kada bi se zagledala u poznate, tamne oči sestara Bowman.

– Dobro – reče im, a želudac joj se stegne. – Reci ću mu. Sutra.

– Sutra navečer je Badnjak i bal – primijeti Annabelle.

– Imaš li lijepu haljinu koju bi mogla odjenuti?

– Imam – odgovori Hannah. – Bijela je. Vrlo je jednostavna, ali meni najdraža.

– Imam bisernu ogrlicu koju bih ti mogla posuditi – ponudi Annabelle.

– Imam bijele, satenske rukavice koje bi joj pristajale – uzvikne Daisy.

Lillian se široko osmjehne. – Hannah, nakitit ćemo te raskošnije od božićne jelke.

Služavka donese čaj, a Lillian je pošalje po još šalica. – Tko je za čaj s brendijem? – upita Lillian.

– Ja – reče Daisy.

– Ja ću č-čaj bez brendija – tiho će Evie.

– Ja ću brendi bez čaja – reče Annabelle.

Zauzevši mjesto pokraj Hanne, Daisy joj pruži čist rupčić i prebaci joj ruku preko ramena. – Znaš, draga – reče Daisy – ti si naša prva počasna *mimoza*. Mi smo jedne drugima donijele sreću. Ne sumnjam da ćemo je donijeti i tebi.

Blago pripita od čaše čistog brendija, Lillian zaželi laku noć *mimozama* i njihovoj najnovijoj članici. Sve su izašle iz privatnog salona i razišle se po svojim sobama. Polako šecujući prema glavnoj ložnici, Lillian je razmišljala o bratovoj situaciji, zabrinuto namrštena.

Lillian je bila otvorena, iskrena žena koja se najradije suočavala s problemima tako što bi ih bez rukavica istjerala na čistac. Ali bilo joj je jasno da ova stvar traži diskreciju i osjetljivost. A to je značilo da se ona u nju ne smije petljati. A opet, čeznula je za time da Rafe pronađe sreću kakvu zaslužuje. A još je više čeznula za time da protrese to tvrdoglavo magare koje naziva ocem i naredi mu da se prestane pačati u živote ljudi koji ga okružuju.

Odlučila je porazgovarati s Westcliffom, na čiju je utjehu i zdrav razum uvijek mogla računati. Jedva je čekala da čuje njegovo mišljenje o pitanju Rafea, Hanne i ledi Natalie. Pretpostavljajući da će ga naći u prizemlju među gostima, zaputi se prema glavnome stubištu.

Stigavši navrh glavnoga stubišta i spremajući se spustiti, ugleda muža kako stoji u predvorju razgovarajući s nekim.

Ledi Kittridge... *opet*.

– Marcus – šapne osjećajući neugodan žalac ljubomore. Koji je u stopu pratila srdžba.

Bože, pa to je neizdrživo. Neće joj druga preoteti muževljevo srce. Bar ne bez borbe. Stegne pesnice. Premda su joj svi nagoni vrištali neka se sjuri niza stube i ispriječi se između muža i te plavuše, uspjela se obuzdati. Ipak je bila grofica. Postupit će dostojanstveno i napasti Marcusa nasamo.

Prvo je otišla u dječju sobu zaželjeti laku noć malenoj Merritt koja je bila ušuškana u zipki obrubljenoj čipkom dok je nad njome bdjela dadilja. Ugledavši svoju neprocjenjivu kćer, Lillian se donekle primiri. Lagano je prešla rukom po bebinoj tamnoj kosi, upijajući njezinu ljepotu. *Ja sam majka ovoga djeteta*, vatreno pomisli žaleći što te riječi ne može baciti na glamuroznu ledi Kittridge kao da su bodeži. *Ja sam mu supruga. I još se nije odljubio od mene!*

Otišla je u glavnu ložnicu, okupala se i preodjenula u spavaćicu i baršunast kućni ogrtač pa iščerkala dugu, vranu kosu.

Srce joj je počelo mahnito udarati kad je Marcus ušao u sobu. Zastao je i nasmiješio se kad je ugledao nju i duge uvojke koji su joj padali niz leđa. Iza zatvorenih vrata nestajalo je njegova autokratskog držanja i svemoćni grof postajao je topao, nježan, posve smrtno čovjek.

Svukao je sako i prebacio ga preko stolice. Zatim je skinuo kravatu i stao do Lillian.

Lillian sklopi oči kad su joj se njegove ruke spustile na glavu, a prsti se nježno uvukli u raspuštenu kosu masirajući joj sljepoočnice. Bila je žarko svjesna njega i zatomičene snage njegova tijela, gorkastih, slatkih mirisa vanjskoga svijeta koji su podsjećali na svježije pokošeno sjeno. Opčinjavao ju je taj složen muškarac složenih potreba. Budući da su je u djetinjstvu roditelji obasipali kritikama, nije bilo čudo što bi povremeno posumnjala je li uistinu dostojna Marcusa.

– Umorna si? – upitao ju je onim svojim tihim glasom koji je brujao poput šljunka u baršunu, tako prepoznatljiv i ugodan.

– Malčice. – Uzdahnula je kad su joj njegove ruke spuznule na ramena rastjerujući iz njih umor.

– Mogla bi se jednostavno ispružiti i pustiti da ti činim što me volja – predloži joj, a tamne oči mu zablistaju.

– Da, ali... prvo moram o nečemu porazgovarati s tobom.

Dođavola, glas joj je blago zadrhtao premda je nastojala zvučati mirno i dostojanstveno.

Izraz Marcusova lica se promijenio kad je osjetio uznemirenost u njezinome glasu. Podigao ju je da je pogleda u oči i spustio na nju pogled u koji se smjesta uvukla zabrinutost. – Što je bilo, ljubavi moja?

Lillian duboko udahne. Pa još jednom. Bila je toliko ljutita i zabrinuta da joj je bilo teško istjerati riječi iz usta.

– Ja... ne bih smjela stajati na putu tvojim... izvanbračnim izletima. Znam to. Razumijem kako to ide među ljudima kao što si ti... mislim, tako se to radi već stoljećima pa sam valjda previše očekivala misleći da ću... da ću ti ja biti dovoljna. Tražim samo da budeš diskretan. Jer mi nije lako gledati te s njom – tvoj smiješak i... –

Prekine se i prekrije lice rukama posramljena što osjeća kako joj na oči naviru suze. Dovraga i bestraga.

– Ljudi kao što sam ja? – Marcus je zvučao smeteno. – Što se to radi već stoljećima? Lillian, koga to vruga govoriš?

Njezin žalostan glas dopre kroz stegnute prste. – O ledi Kittridge.

Na trenutak je zavladao zatečen muk.

– Zar si poludjela? Lillian, pogledaj me. Lillian...

– Ne mogu te pogledati – promrmlja ona.

On je blago protrese. – Lillian... Zar vjeruješ da me ona zanima kao žena?

Lillian se osjeti malčice bolje čuvši notu iskrene uvrijeđenosti u njegovome glasu. Nijedan zabludjeli muž ne bi mogao odglumiti takvu smetenu ljutnju. S druge strane, Marcusa nikada nije bilo mudro razdraživati. Njegova se srdžba neobično sporo raspirivala, ali jednom kad bi se razbuktala tresle su se planine, oceani se razdvajali i svi stvorovi u blizini razbježali bi se u zaklon da spase živu glavu.

– Vidjela sam kako razgovaraš s njom – reče Lillian spustivši ruke – i kako joj se smiješiš, i znam da se dopisuješ s njom. I... – uputi mu žalostan i uvrijeđen pogled – počeo si vezati kravatu na nov način!

– To mi je predložio sobar – zatečeno će Marcus.

– A i onaj novi štos koji si izveo neku večer... ono novo u krevetu...

– Nije ti se svidjelo? Dođavola, Lillian, pa to si mi samo trebala reći...

– Svidjelo mi se – reče Lillian zacrvenjevši se kao paprika. – Ali to je jedan od znakova, znaš.

– Znakova čega?

– Da sam ti dojadila – reče, a glas joj prepukne. – Da želiš drugu.

Marcus je zurio u nju i ispalio niz psovki koji je šokirao čak i Lillian, koja je i sama imala prilično širok vokabular prostota. Zgrabivši je za nadlakticu, izvuče je iz ložnice. – Dođi sa mnom.

– Sada? Zar ovakva? Marcuse, nisam odjevena...

– Baš me briga, dođavola!

Napokon sam ga izludjela, prestrašeno pomisli Lillian dok ju je vukao i navlačio za sobom niza stube pa kroz predvorje mimo nekoliko slugu koji su ih smeteno gledali. Pa van na oštru, prosinačku studen. Što će učiniti? Naglavce je izbaciti iz kuće?

– Marcuse? – zabrinuto ga upita žureći da dostigne njegove krupne korake.

Nije joj odgovorio nego je samo odveo preko dvorišta do konjušnica raspoređenih oko središnjeg dvorišta sa zdencem iz kojeg su pili konji pa je uvukao u toplu, središnju zgradu okruženu nizovima vrhunski uređenih pregradaka za konje. Konji su blejali u njih s blagim zanimanjem dok je Marcus vukao Lillian do kraja prvoga reda. Ondje je jedan pregradak bio ukrašen velikom, veselom crvenom mašnom.

U njemu je bila nevjerojatno lijepa arapska kobilica visoka oko četrnaest dlanova, dojmljive glave i vrata, krupnih, blistavih očiju i bjelodano savršeno skladna tijela.

Lillian iznenađeno trepne. – Arapski bijelac? – upita slabašnim glasom jer nikada prije nije vidjela takvu životinju. – Izgleda kao da je pobjegao iz bajke.

– Tehnički se vodi kao sivac – reče Marcus. – Ali toliko je svijetle nijanse da djeluje srebrno. Ime joj je Maglovita Mjesečina. – Uputi Lillian podrugljiv pogled. – Ona je tvoj božićni dar. Pitala si bismo li mogli zajedno poraditi na tvojim jahačkim vještinama – sjećaš se?

– O – reče Lillian odjednom ostavši bez daha.

– Trebalo mi je prokletih šest mjeseci da sve organiziram – odsječno nastavi Marcus. – Ledi Kittridge najbolja je uzgajivačica konja u Engleskoj i pomno bira kome će prodati nekog od svojih arapskih konja. A ovaj je bio obećan nekome drugome pa sam morao potplatiti drugoga kupca i zaprijetiti mu, a ledi Kittridge platiti proketo bogatstvo.

– I zato si toliko često komunicirao s ledi Kittridge?

– *Da.* – Marcus se namršti.

– O, Marcuse! – Lillian svlada olakšanje i sreća.

– A za sav taj trud – zareži Marcus – nagrađen sam optužbom za nevjeru! Volim te više od života. Otkako sam te upoznao nisam niti pomislio na ijednu drugu ženu. I stvarno ne mogu shvatiti kako misliš da bih mogao poželjeti drugu kad svaku vražju noć provodimo zajedno!

Shvativši da ga je smrtno uvrijedila i da njegova srdžba raste iz sekunde u sekundu, Lillian ga pokušava umiriti smiješkom. – Nikada

nisam pomislila da bi me želio na taj način prevariti. Samo sam se pobojala da si u iskušenju. A ja...

– Trenutno sam u iskušenju samo da te odvedem u spremište za ormu i opalim te po guzici kolanom. Više puta. Jako.

Lillian uzmakne kad muž prijeteći zakorači prema njoj. Obuzeo ju je spoj ushićenog olakšanja i straha. – Marcuse, sve smo raščistili. Vjerujem ti, više nisam niti najmanje zabrinuta.

– Trebala bi biti zabrinuta – reče on zastrašujuće tihim glasom. – Jer je jasno da bi se, ako ovakav nedostatak povjerenja u mene ostane bez posljedica...

– *Posljedica* – zacvili Lillian.

– ...u budućnosti mogao ponoviti sličan problem. Stoga ću sada otkloniti svaku sumnju u to što želim i od koga to želim.

Zureći u njega razrogačenim očima, Lillian se pitala hoće li je istući, objubiti ili oboje. Izračunala je kakvi su joj izgledi za bijeg. Nisu baš bili veliki. Marcus je bio krupno, ali gipko građen, a usto još i vješt te u vrhunskoj formi. Bio je brz kao munja i vjerojatno bi uspio preteći i zeca. Ne mičući očiju s njezinih, svukao je prsluk i bacio ga na pod prekriven sijenom. Uzevši pokrivač za konja s hrpe na kojoj su bili naslagani, prostre ga po sijenu.

– Dođi ovamo – reče neumoljiva lica.

Oči joj se još više rašire. Kroz grlo joj se probije mahnit, napola histeričan hihot. Pokušala je ne ustuknuti. – Marcuse, postoje neke stvari koje ne treba činiti pred djecom i konjima.

– Ovdje nema djece. A moji konji ne govorkaju.

Lillian pokuša protrčati mimo njega. Marcus je s lakoćom uhvati i baci na sijeno prekriveno dekom. Dok je ciktala i protivila se, strgnuo je s nje kućni ogrtač. Usne vatreno utisne u njezine, a rukama klizne po njezinome tijelu drsko zahtijevajući svoje pravo. Povik joj je zapeo u grlu kad se sagnuo nad njezine grudi pa nježno stegnuo bradavice zubima, jezikom otklanjajući blagu bol. Činio je sve što je znao da će je uzbuditi, vodeći ljubav nježno, ali neumoljivo, dok nije dahnula riječi predaje. U nekoliko vještih poteza razvezavši hlače, nasrne duboko u nju s primitivnom žestinom.

Lillian je drhtala u ekstazi držeći se za njegova mišićava leđa koja su se stezala. Ljubio ju je grubim i pohlepnim usnama dok mu se

tijelo kretalo u moćnome ritmu. – Marcuse – dahne Lillian – nikada više neću sumnjati u tebe... o, *Bože*...

Nasmiješio se sam za sebe uz njezinu kosu pa privukao njezine bokove još bliže svojim. – I bolje ti je – promrmlja. Ljubio ju je dugo u noć.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Hannah je sutradan uzalud tražila priliku za razgovor s Rafeom. Bilo je to nemoguće. Nije bilo na vidiku ni Natalie, ni Blandforda ni Bowmana. Ispunio ju je nespokojan osjećaj da se nešto sprema.

U Stony Cross Manoru bilo je živo, gosti su pjevali, jeli, pili, a djeca izvodila predstave u golemom dječjem kazalištu postavljenom u jednom od salona.

Prilično kasno toga dana, Hannah je napokon ugledala Rafea prolazeći mimo privatne knjižnice lorda Westcliffa. Vrata su bila otvorena pa ga je vidjela kako unutra razgovara s Westcliffom i gospodinom Swiftom. Kad je nesigurno zastala, Rafe je slučajno bacio pogled prema njoj. Smjesta se odgurnuo od stola o koji se oslanjao i ostalima dobacio ispod glasa: – Trenutak, molim.

Izašao je na hodnik, neuobičajeno ozbiljna lica. Ali kad je spustio pogled na nju, kutovi usana izvili su mu se u smiješak. – Hannah. – Od blagosti njegova glasa, leđima joj prostruje žmarci svjesnosti.

– Ti... rekao si da bi želio razgovarati sa mnom – uspije protisnuti Hannah.

– Da, jesam. Želim. Oprosti mi... bio sam zaokupljen drugim stvarima. – Pruži ruku kako bi je dodirnuo, kao da si ne može pomoći, pa se nježno poigrao širokom tkaninom jednog od njezinih rukava. – Za ono o čemu želim razgovarati bit će nam potrebno vrijeme i privatnost – a danas, čini se, manjka jednoga i drugoga.

– Možda kasnije navečer? – oklijevajući predloži Hannah.

– Da. Pronaći ću te. – Pustivši njezin rukav, pozdravi je kratkim, džentlmenkim naklonom. – Do večeras.

Kad se Hannah popela na kat pomoći Natalie da se preodjene u opravu za bal, iznenađeno je otkrila da je Natalie već posve dotjerana.

Njezina rođakinja izgledala je veličanstveno u opravi od svijetloplavoga satena obrubljenog naborima od tila iste boje, zlatnih uvojaka začješljanih u podignutu frizuru. – Hannah! – uzvikne Natalie

izlazeći iz njihove sobe u pratnji ledi Blandford. – Moram ti nešto reći... nešto važno...

– Možeš joj reći poslije – prekine je ledi Blandford očito jednako zaokupljena nečime kao njezina kći. – Lord Blandford i lord Westcliff već su u prizemlju, Natalie. Ne smijemo dopustiti da nas čekaju.

– Da, naravno. – Nataliene plave oči uzbuđeno su blistale. – Ubrzo ćemo razgovarati, Hannah.

Hannah je smeteno gledala kako brzaju hodnikom. Nešto se definitivno kuha, pomisli, a od navale zabrinutosti ispod slojeva odjeće nakupi joj se leden znoj.

Sobarica ju je gledala iz spavaće sobe. – Gospođice Appleton, ledi Westcliff me poslala da vam pomognem pripremiti se za bal.

– Da? Stvarno jako ljubazno od nje. Obično mi ne treba puno pomoći, ali...

– Pravim jako dobre frizure – odlučno će sobarica. – A ledi Westcliff naložila mi je da u vašoj frizuri upotrijebim njezine vlastite ukosnice s biserjem. Ako biste samo sjeli za toaletni stolić, gospođice...?

Dirnuta Lillianinom velikodušnošću, Hannah je poslušna. Trebalo je sto godina da joj se kosa uvije vrućim kliještima i složi u podignute kovrče te učvrsti blistavim bijelim biserjem raštrkanim među njezinim tamnim vlasima. Sobarica joj je pomogla da odjene bijelu balsku haljinu i dala joj svilene čarape izvezene srebrom koje je poslala Evie. Zakopčavši joj oko vrata bisernu ogrlicu Annabelle Hunt, sobarica joj pomogne navući visoke, satenske rukavice koje joj je posudila Daisy Swift. Hannah sa zahvalnim smiješkom pomisli kako su *mimoze* njezine vilinske kume.

Za kraj su joj napudrale nos i čelo, a na usne nanijele pomadu od ružinih latica.

Hannu je gotovo zatekao vlastiti elegantan odraz u zrcalu, krupne i zelene oči te zamršena frizura u skladnom kontrastu s jednostavnošću bijele haljine.

– Vrlo lijepo, gospođice – ocijeni sobarica. – Bolje požurite u prizemlje... bal samo što nije počeo.

Hannah je bila suviše napeta da bi je namamile veličanstvene delikatese poslužene na dugačkim stolovima. Gosti će u toj okrijepi uživati tijekom plesa, a poslije će biti poslužena svečana večera. Čim

se pojavila u dvorani za bal, pridružile su joj se Lillian i Daisy klicanjem pozdravljajući njezin izgled.

– Obje ste strašno drage – iskreno im reče Hannah. – A to što ste mi posudile biserje i rukavice nadmašuje svaku velikodušnost...

– Imamo skrivene motive – objasni Daisy.

Hannah je zbunjeno pogleda.

– Jako dobre skrivene motive – domjetne Lillian široko se osmjevujući. – Želimo da nam postaneš sestra.

– Jesi li već razgovarala s Rafeom? – upita je Daisy ispod glasa.

Hannah odmahne glavom. – Cijeloga dana gotovo ga nisam vidjela. Na neko vrijeme je iščezao, a poslije je stalno s nekime razgovarao.

– Nešto se kuha – reče Lillian. – Westcliff je također cijeli dan bio zauzet. A mojih roditelja nema nigdje na vidiku.

– Ni Blandforda – zabrinuto domjetne Hannah. – Ali što to sve znači?

– Ne znam. – Lillian joj se umirujuće osmjevuje. – Ali sigurna sam da će sve biti dobro. – Provuče ruku ispod Hannine. – Dođi pogledaj drvce.

Sad kad su bile upaljene svjećice, božićno drvce bilo je blistav, čudesan prizor jer su stotine plamičaka treperile među granama poput vilinskih lampica. Cijela dvorana za bal bila je okićena zimzelenom pozlatom i girlandama od crvena baršuna. Hannah nikada nije bila na tako raskošnom primanju. Zadivljeno se ogledavala po sobi gledajući kako se parovi vrte po podiju dok je orkestar svirao božićne napjeve u ritmu valcera. Svijećnjaci su obasjavali prostor treperavim svjetlom. Kroz niz prozora vidjela je sjaj baklji postavljenih u vrtu koje su plamtjele pred nebom boje šljive.

A onda je na drugome kraju prostorije ugledala Rafea. Kao i ostali nazočni muškarci, bio je odjeven u tradicionalno, crno-bijelo večernje ruho. Kad ga je ugledala, tako karizmatičnog i zgodnog, ošamutila ju je čežnja.

Pogledi su im se sreli, a on ju je pažljivo odmjerio tako da mu nije promakao nijedan detalj njezine vanjštine. Usne su mu se izvile u polagan, opušten smiješak, a njezina se koljena pretvorila u pekmez.

– Izvolite, gospođice. – Priđe joj sluga noseći pladanj s pjenušcem. Gostima su se dijelile čaše tog iskričava napitka. Orkestar je završio

pjesmu i zastao, a onda se začulo nešto kao zveket srebra o kristal.

– Što je sad to? – zapita se Lillian, a obrve joj se podignu dok je Daisy prihvaćala ponuđen pjenušac.

– Očito će netko nazdraviti – primijeti Daisy.

Vidjevši kako lord Blandford vuče Natalie za sobom na drugi kraj prostorije, Hannah čvrsto stegne držak svoje čaše za pjenušac. Svaki živac u tijelu zloslutno joj se napne.

Ne... nemoguće.

– Prijatelji moji – nekoliko puta ponovi Blandford privlačeći pozornost okupljenih. Gosti se utišaju i pogledaju ga u iščekivanju. – Kao što mnogi od vas znaju, ledi Blandford i ja blagoslovljeni smo samo jednim djetetom, svojom ljubljenom Natalie. A sada je došao trenutak da je predamo na čuvanje muškarcu kojemu možemo povjeriti njezinu sreću i sigurnost kad se zajednički otisnu na životno putovanje...

Hannah začuje kako Lillian šapće: – O, ne.

U grudima joj je rasla studen dok nije osjetila kako joj probada i srce. Lord Blandford nastavio je govoriti, ali ona nije razabirala riječi od tutnjave krvi u ušima. Grlo joj se stegne da zatomi očajan krik.

Zakasnila je. Predugo je čekala.

Ruke su joj se počele previše tresti da bi nastavila držati pjenušac. Slijepo turi čašu u Daisyne ruke. – Molim te, primi ovo – reče grčevitim glasom. – Ne mogu... moram...

Panično i očajno se okrene i zaputi prema najbližem izlazu, jednim od ostakljenih vrata koja su vodila van.

– Ovog najradosnijeg od svih blagdana – nastavio je Blandford – čast mi je i zadovoljstvo objaviti zaruke svoje kćeri. Nazdravimo sada mojoj kćeri i muškarcu kojemu će dati svoju ruku...

Hannah klisne kroz vrata i zatvori ih za sobom, očajnički gutajući hladan, zimski zrak. Iznutra se začuje prigušeno klicanje.

Zdravica je završila.

Rafe i Natalie bili su zaručeni.

Zamalo je zateturala pod težinom vlastitoga bola. Glavom su joj prolazile sumanute misli. Nije se mogla nositi sa svime time. Morat će otići već večeras i poći nekamo... valjda natrag ocu i sestrama... nikada više neće vidjeti Natalie, Rafea ni Blandforde. Mrzila je Rafea

zbog toga što ju je natjerao da se zaljubi u njega. Mrzila je i sebe. Željela je umrijeti.

Hannah, ne budi idiot, očajnički pomisli. Nisi prva žena slomljena srca, a nećeš biti ni zadnja. Preživjet ćeš ti ovo.

Ali što se više trudila obuzdati osjećaje, to joj je mir više izmicao. Morala je pronaći mjesto na kojem će se smjeti slomiti. Zaputila se u vrt, slijedeći jedan od puteljaka osvijetljenih bakljama. Stigavši do male čistine s vodoskokom ukrašenim sirenama, sjedne na tvrdu, ledenu kamenu klupu. Prekrila je lice rukama, a vruće suze natopile su bijele satenske rukavice. Svaki jecaj razdirao joj je grudi oštro poput noža.

A onda je između bolnih, ojađenih udaha začula kako je netko doziva imenom.

Kad bi je itko vidio ovakvu, bilo bi to krajnje poniženje. Hannah odmahne glavom i sklopča se u bijedno klupko pa uspije tek bespomoćno, grčevito protisnuti: – Molim vas, ostavite me...

Ali taj muškarac sjedne do nje i podigne je u topao, snažan naručaj. Njezinu glavu privio je na svoje čvrste grudi. – Hannah, ljubavi... *ne*. Ne plači.

Bio je Rafeov dubok glas, njegov poznat miris. Pokušala ga je odgurnuti, ali Rafe ju je čvrsto držao, tamnokose glave pognute nad njezinu. Mrmoreći joj nježne riječi, gladio joj je kosu i utiskivao poljupce u čelo. Njegove usne okrznu njezine mokre trepavice. – Hajde. Nema potrebe za ovime, slatko moje. Mir, sve je u redu. Pogledaj me, Hannah.

Neopisivo zadovoljstvo koje joj je pričinio njegov zagrljaj i utjeha samo učine da se osjeti još gore. – Trebao bi biti unutra – reče mu i nekoliko puta napola zajeca, a napola se nakašlja. – S Natalie.

Dlanom joj je gladio leđa odlučnim, kružnim pokretima. – Hannah. Mila. Molim te da se primiriš tako da možemo razgovarati.

– Ne želim razgovarati...

– Ja želim. A ti ćeš me saslušati. Duboko udahni. Bravo. Još jednom. – Rafe je pusti na trenutak kako bi svukao frak i prebacio joj ga preko drhtava tijela. – Nisam mislio da će Blandford tako prokleta požuriti s objavom – reče i opet je privije čvrsto uza se – jer bih se u protivnom potrudio da prije toga dođem do tebe.

– Nije važno – reče ona, a njezin se očaj stvrdne u potuljenost. – Ništa nije važno. Niti ne pokušavaj...

Rafe joj prekrije rukom usta i pogleda je. Njegovo je lice obasjano bakljama bilo napola u sjeni, a oči su mu bile mračne i blistave. Glas mu je bio mukao i topao, nježno prijekoran. – Da si ostala u plesnoj dvorani trideset sekundi duže, nepromišljena moja ljubavi, čula bi da je Blandford objavio Nataliene zaruke s lordom Traversom.

Hannino se cijelo tijelo ukruti. Jedva je disala.

– Izuzev jednog malog poslića u selu – nastavi Rafe, – cijeli sam dan proveo u razgovoru sa svim tim vražjim ljudima redom. Sa svojim roditeljima, s Blandfordima, Westcliffom... i, što je najvažnije, s Natalie. – Skloni ruku s njezinih usta i prekopa po džepu fraka. Izvadivši rupčić, nježno joj obriše obraze. – Rekao sam joj – nastavi – da se ne mogu oženiti njome koliko god mi bila ljupka i privlačna. Jer nikada ne bih mogao skrbiti o njoj onako kako je to zaslužila. Jer sam se duboko i zauvijek zaljubio u drugu. – Nasmiješio se zagledan u Hannine ošamućene oči. – Vjerujem da se poslije toga iz istih stopa zaputila Traversu koji joj je, tješeci je i savjetujući, vjerojatno izjavio ljubav. Nadam se da nije požurila u nepromišljene zaruke samo da spasi obraz. Ali to ionako nije moja briga.

Obujmivši Hannino lice, Rafe je čekao da ona nešto kaže. Ali samo je odmahнула glavom, suviše smetena da bi pisnula.

– Onoga dana u knjižnici – reče joj – kad sam te zamalo obljubio, shvatio sam da želim biti uhvaćen s tobom na djelu. Želio sam te obeščastiti – a sve to samo da bih mogao ostati s tobom. A znao sam da nikako neću moći oženiti Natalie. Jer život predugo traje da bi ga proveo s pogrešnom ženom.

Njegova glava i ramena zaklone svjetlost baklji kad se sagnuo nad nju i utisnuo joj u usta polagan, prodoran poljubac. Naveo je njezine drhtave usne da se rastvore, istražujući je s vatrenom nježnošću od koje joj je srce počelo bolno, snažno udarati. Dahnula je kada je osjetila kako je zavukao ruku pod svoj frak, milujući nježnu kožu koju je otkrivao duboko rezani dekolte njezine večernje haljine.

– Draga moja Hannah – šapne joj. – Kad sam te maločas vidio kako plačeš, pomislio sam: »Molim te, Bože, neka plače zato što joj je stalo do mene premda sam pokvaren razvratnik. Daj joj da me bar malo voli.«

– Plakala sam – Hannah uspije reći drhtavim glasom – zato što mi se srce slamalo pri pomisli na tvoje vjenčanje s drugom. – Morala je stegnuti vilicu da bi joj prestala drhtati od potresenosti. – Zato što... zato što sam te željela za sebe.

Od strasti koja mu se razbuktala u očima, Hanni srce podivlja.

– Onda te moram nešto pitati, ljubavi. Ali prvo ti jedno mora biti jasno... neću naslijediti Bowman's. No to ne znači da se neću moći skrbiti za tebe. I sam po sebi bogat sam čovjek. A svoju nepošteno stečenu dobit preusmjerit ću u dobre svrhe. Svijet obiluje prilikama.

Hannah je bila toliko smućena da se morala usredotočiti kao da si prevodi njegove riječi sa stranoga jezika. – Razbaštinjen si? – naposljetku zabrinuto upita.

Malo se odmaknuvši, Rafe kimne. Lice mu je bilo trezveno i odlučno. – Sve je to za neko dobro. Jednoga dana, otac i ja možda pronađemo načina da jedan drugoga prihvatimo. Ali do tada ne kanim živjeti prema tuđem diktatu.

Njezina ruka krišom se podigne prema njegovome obrazu i blago ga pogladi. – Nisam željela da podneseš takvu žrtvu radi mene.

Njegove trepavice napola se spuste pod njezinim dodirima. – Nije to bila žrtva. Nego spasenje. Moj otac to, dakako, doživljava kao slabost. Ali rekao sam mu da me ovakva ljubav ne čini slabijim muškarcem. Nego jačim. A tebe ništa ne obvezuje, znaš. Ne bih želio da misliš kako...

– Rafe – reče Hannah drhtavim glasom – obveza nema veze s onime što osjećam prema tebi.

Od izraza na njegovu licu utroba joj se pretvori u lavu. Uzevši jednu njezinu ruku u svoju, Rafe joj opušteno svuče rukavicu, nježno je povlačeći za vrške prstiju da je oslobodi. Svukavši bijeli saten, poljubi joj prste i položi njezin dlan na svoj topao, glatko obrijan obraz. – Hannah, ljubim te gotovo neizdrživo. Željela me ili ne, tvoj sam. A nisam posve siguran što će me snaći ako ne budem mogao provesti ostatak života s tobom. Molim te, udaj se za mene kako bih se napokon mogao prestati truditi da budem sretan i jednostavno *biti*. Znam da se sve ovo dogodilo vrlo brzo, ali...

– Neke stvari nemjerljive su vremenom – reče Hannah s drhtavim smiješkom.

Rafe se ukipi i upitno je pogleda.

– Jedna sobarica pronašla je napola spaljeno ljubavno pismo u kaminu tvoje sobe – objasni Hannah – i donijela ga Natalie koja mi ga je pokazala. Natalie je pretpostavila da je upućeno njoj.

Čak se i u mraku vidjelo kako su se Rafeovi obrazi zarumenjeli. – Vidi, vidi – ojađeno reče. Privivši je uza se, stegne je i šapne joj na uho. – Bilo je upućeno tebi. Svaka riječ bila je o tebi. Sigurno si to znala dok si ga čitala.

– Željela sam da bude upućeno meni – sramežljivo će Hannah. – A ono što si napisao... – na to se i njezino lice zarumeni – sve to želim.

On se tiho nasmija i odmakne se od nje da je pogleda. – Onda mi odgovori. – Utisne joj u usne kratak, strastven poljubac. – Izreci to jer ću te u protivnome morati ljubiti dok ne popustiš.

– Da – reče ona zadihana od ushita. – Da, udat ću se za tebe. Jer i ja tebe ljubim, Rafe, ljubim...

Zahvatio je usnama njezine i gladno je poljubio, zavljučeci ruke u njezinu frizuru i kvareći je. Njoj je za to bilo posve svejedno. Usta su mu bila tako vruća i slasna, proždirući je prvo laganim, putenim milovanjem, a zatim prodirući duboko i strastveno. Odvrćala mu je jednakim žarom, drhteći u njegovome zagrljaju dok joj se tijelo trudilo pronaći mjesta za taj suvišak naslade koja je nadrla prebrzo, prebrzo.

Rafe je polako klizio rastvorenim usnama niz njezin vrat, uzbuđujući joj vrhove živaca, ostavljajući za sobom vatren trag. Usne mu se potom spuste na njezine grudi, a ona osjeti kako joj bradavice, sputane steznikom, postaju tvrde i osjetljive. – Hannah – šapnuo je obasipajući joj kožu grozničavim poljupcima – nikada nikoga nisam ovoliko želio. Preljepa si na svaki mogući način... a sve što otkrijem o tebi samo produbljuje moju ljubav... – Podigne glavu i grubo protrese njome kao da se mora pribрати. Usne mu se izviju u autoironičan smiješak. – Bože. Bolje neka zaruke budu kratke. Evo, daj mi ruku – ne tu, drugu. – Posegne u jedan od džepova fraka i iskopa blistav krug. Bio je to granat u srebrnome okviru. – Radi ovoga sam danas otišao u selo – reče i natakne joj prsten na prstenjak. – U Londonu ću ti kupiti dijamant, ali morali smo s nečim početi.

– Savršen je – reče Hannah spustivši blistav pogled na prsten. – A granat simbolizira trajnu ljubav, jesi li to znao?

Odmahnuo je glavom, piljeći u nju kao da je čudo.

Ovivši mu ruke oko vrata, Hannah ga poljubi bez razmišljanja. Rafe nagne glavu nad njezinu i zaposjedne joj usne s nježnom, čulnom zahtjevnošću. Ona prijeđe rukama po snažnim konturama njegova tijela, plaho, ali gorljivo istražujući, pa osjeti kako je uzdrhtao.

Dahnuvši, on je odmakne od sebe. – Hannah... mila, ja... ne mogu dalje. Moramo prestati.

– Ne želim da prestanemo.

– Znam, ljubavi. Ali moram te otpratiti natrag unutra prije negoli itko primijeti da smo nestali.

Sve u njoj opiralo se povratku u veliku, pretrpanu balsku dvoranu. Razgovori, plesanje, duga svečana večera... bit će to pravo mučenje sad kad samo želi biti uz njega. Hannah smjelo pruži ruku da se poigra dugmadi njegovoga prsluka. – Odvedi me u samačku kuću. Sigurna sam da je prazna. Svi su u glavnome dvorcu.

On je podrugljivo pogleda. – Kad bih to učinio, draga, nema nikakve šanse da bi odande izašla kao djeвица.

– Želim da me obeščastiš – reče mu.

– Da? Zašto, ljubavi?

– Zato što želim biti posve tvoja.

– Već jesi – tiho će Rafe.

– Ne na taj način. Bar ne još. Čak i ako me ne obeščastiš, svima ću reći da jesi. Tako da to isto tako možemo i doista učiniti.

Rafe se nasmija njezinoj prijetnji. – U Americi – reče joj – rekli bi da se želiš osigurati. – Nježno joj obujmi lice rukama i pogladi obraze palcima. – Ali ne moraš se truditi, draga. Ništa me neće spriječiti u nakani da se oženim tobom. Stoga mi možeš vjerovati.

– I vjerujem ti. Ali...

Rafe podigne obrve. – Ali?

Koža pod njegovim prstima zagrije se nekoliko stupnjeva. – Želim te. Želim ti biti blizu. Kao... onako kako si opisao u pismu.

Rafe joj uputi jedan od onih svojih polaganih osmijeha od kojeg su joj leđima prostrujali vrući i hladni žmarci. – U tom slučaju... možda bih te mogao bar malo obeščastiti.

Povukavši Hannu s klupe, Rafe je povede u samačku kuću. Sa svakim se korakom raspravljao sam sa sobom znajući da bi bilo pošteno da je smjesta odvede natrag u dvorac. Ali želja da bude s

njom nasamo, da je zagrla u samoći, jednostavno je bila suviše snažna i nezatomljiva.

Ušli su u samačku kuću s tamnim, elegantnim pokućstvom, drvenim oplatama i raskošnim sagovima. U kaminu u spavaćoj sobi blistao je žar bacajući na pod žut i narančast sjaj.

Rafe uključi svjetiljku na noćnome ormariću i utiša plam pa baci pogled na Hannu. Zbacila je sa sebe njegov frak i sada istegnula ruke da si raskopča haljinu za bal. Zamijetio je izraz njezina lica, pokušaj da djeluje nonšalantno kao da joj je posve normalno leći u krevet s muškarcem. To ga razdraga i dirne, ali i pakleno uzbudi kao što ga nikada ništa nije uzbudilo u životu.

Priđe joj i obgrli je, položivši ruke na njezine. – Ne moraš ovo učiniti – reče joj. – Čekat ću te. Čekat ću te koliko god bude potrebno.

Hannah oslobodi ruke i ovije mu ih oko vrata. – Ne znam što bih drugo sada radije radila – reče mu.

On se sagne da je vatreno poljubi, zastavši samo da joj šapne: – O, draga, ne znam ni ja.

Polako je skinuo s nje slojeve svile i pamuka pa joj raskopčao steznik i svukao čarape s nogu. Kad je uklonio i posljednji odjevni predmet, a ona ostala ležati rumeneći se pred njim na postelji, pustio je da mu pogled luta duž njezina vitka tijela i drhtavo uzdahnuo. Bila je tako lijepa, tako nevina i puna povjerenja. Dodirnuo joj je dojku, modelirajući njezinu mekoću prstima koji su posve blago drhtali.

Hannah podigne pogled prema njegovome licu. – Jesi li napet? – upita ga s tračkom iznenađenja u glasu.

Rafe kimne pa joj prijeđe jagodicom palca po ružičastoj bradavici gledajući kako se ukružuje. – Za mene ovo nikada prije nije bio ljubavni čin.

– Zar to mijenja doživljaj?

Usne mu se izviju u gorak smiješak dok je razmišljao o odgovoru. – Nisam siguran. Ali to mogu ustanoviti samo na jedan način.

Svuče se i legne do nje pa je oprezno zagrla. Premda mu je žudnja tutnjala cijelim tijelom, privio ju je uza se suzdržano i nježno, dopuštajući joj da ga osjeti. Klizne jednom rukom prema njezinoj stražnjici i pogladi je kružnim pokretom.

Njoj dah zapne u grlu kad je osjetila cijelo njegovo tijelo uza svoje. Njezina ručica spusti se na njegove grudi pa stane i oprezno

istraživati. – Rafe... Gdje te trebam dodirivati?

On se nasmiješi i poljubi joj vrat, uživajući u njezinoj mekoći i ženskome mirisu. – Bilo gdje, ljubavi. Gdje god želiš. – Ukipljeno je ležao dok se ona igrala dlačicama na njegovim grudima.

Zagledana u njegove oči, pustila je da joj dlan odluta prema njegovim trbušnim mišićima, gladeći ih dok se nisu nagoniski stegnuli. Pomalo nesigurno obujmila je njegov uzbuđen ud koji je, svilenkast i krut, živo pulsirao od muške žudnje. Nekoliko ga je puta oklijevajući pomilovala. Tijelo mu je reagiralo tako silovito da je oštro dahnuo osjetivši kako mu uzbuđenje vrtoglavo raste. – Hannah – protisne sklanjajući njezinu ruku. – Promjena plana. Idući puta – reče s mukom se obuzdavajući – istražuj koliko te volja, ali sada dopusti da ja vodim igru.

– Jesam li u čemu pogriješila? Nije ti se svidjelo kako sam...

– Previše mi se svidjelo. Da mi se svidjelo još mrvicu više, sve bi ovo bilo gotovo u minuti.

Uspravi se nad njom i obaspe joj tijelo poljupcima, zadržavajući se nad njezinim grudima koje je povlačio, dražio i nježno grickao. Uživao je u naglim reakcijama njezina tijela, u rumenilu koje ju je oblilo od uzbuđenja, u tome kako mu se nagoniski primicala tražeći izvor zadovoljstva.

Rastvorivši joj bedra, položi ruku između njih, spusti dlan na paperjasti trokut. Nježno ju je držao dok se nije počela izvijati i ječati, žudeći za nastavkom. Spuznuvši nadalje, Rafe joj poljubi trbuh puštajući da mu jezik iscrtava nježne krugove oko njezina pupka. Nikada nije bio toliko uzbuđen, toliko udubljen u tuđe zadovoljstvo. Ta prisnost bila je gotovo neizdrživa. Disao je brzo i isprekidano tražeći ulaz u njezino tijelo i dražeći ga vrškom prsta.

– Hannah, draga – šapne joj – sada se samo opusti. – Kliznuo je prstom u raskošnu toplinu koja se stezala oko njega. Bila je tako divna pod prstima da je zaječao. – Moram te poljubiti ovdje. Moram te okusiti. Ne, ne boj se... samo mi dopusti... o, Hannah, slatka moja ljubavi...

Prešao je usnama preko uvojaka, gladno tražeći tup, svilenkast vršak. Osjete mu preplavi blistava ugoda, a svi mu se mišići napnu od požude. Njezin okus, slan i ženski, suludo ga je uzbudio. Prelazio je jezikom po njoj, gurkao i kružio, naslađujući se njezinim

bespomoćnim povicima. Gurne prst dublje, pa onda opet, poučavajući je ritmu.

Uz mukli povik, Hannah pruži ruke prema njemu i stegne mu glavu. S nježnom vještinom doveo ju je do vrhunca gosteći se mekom, pulsirajućom toplinom njezina tijela. Dugo nakon što je njezina ekstaza minula, ostao je nad njom, klizeći jezikom po ružičastoj toplini, opuštajući je u blistavu sanjivost.

– Rafe – muklo će Hannah povlačeći ga nagore.

Nasmiješeno položi tijelo na njezino i zagleda se u njezine smućene, zelene oči.

– Još – šapne ona i ovije mu ruke oko leđa, privijajući ga uza se. – Želim te još.

Promrmljavši njezino ime, Rafe spusti tijelo u zagrljaj njezinih bedara. Kad je osjetio kako se njezina zamamna mekoća rastvara da ga primi, ispunilo ga je iskonsko zadovoljstvo. Ugurao se među stegnute mišiće, tako vruće, tako mokre, a što je dublje prodirao to se ona čvršće stezala oko njega. Prodro je duboko i zastao kako joj ne bi nanio bol. Nikada prije nije doživio ništa slično, takvo nezamislivo zadovoljstvo. Obujmio joj je glavu i poljubio usne, osjeta smućenih ushitom. – Žao mi je, ljubavi – reče dubokim glasom – tako mi je žao ako ću ti nanijeti bol.

Hannah se nasmiješi i privuče ga bliže sebi. – Kao stranac u novoj zemlji... – šapne mu na uho.

On se drhtavo nasmiješi. – Bože, nikada mi nećeš dopustiti da zaboravim to pismo, je li?

– Nisam ga čak niti pročitala cijelog – reče. – Dijelovi su bili spaljeni. Pa sad nikada neću doznati što si sve rekao.

– Odlomci koji su ti promakli vjerojatno su govorili o ovome – promrmlja i nježno se utisne u nju. Oboje zadrže dah i ukipe se, uživajući u doživljaju. Rafe joj utisne smiješak u obraz. – Dosta sam pisao o ovome.

– Reci mi što si napisao.

Šaputao joj je na uho ljubavne riječi i intimne komplimente, opisujući svoju žudnju. Osjećao je kako se sa svakom riječju u njemu nešto otvara, neka sloboda, snaga i neuhvatljiva nježnost. Kretala se s njime, primajući ga sve dublje, a njime je tutnjao ushit dugo

iščekivanim sjedinjenjem s njome, vodeći ga prema britkom, blistavo transcendirajućem olakšanju.

Doista... ljubav mijenja tjelesni doživljaj.

Rafe ju je poslije dugo držao u zagrljaju, nježno joj gladeći rukom leđa i bok. Kao da je ne može prestati dodirivati. Hannah se ugnijezdila na njegovoj svijenoj ruci, a tijelo joj je bilo teško i zadovoljeno. – Je li ovo stvarnost? – šaptom upita. – Osjećam se kao da sanjam.

Njemu u grudima zabruji razdraganost. – Djelovat će ti itekako stvarno sutra kada te dovedem u dvorac kao posrnulu ženu. Da nisam već saopćio Westcliffu svoju nakanu da se oženim tobom, rekao bih da bi me dočekao s jahaćim bičem.

– Nećeš me onamo odvesti već večeras? – upita ga, ugodno iznenađena.

– Neću. Kao prvo, upropastio sam ti frizuru. Kao drugo, nemam snage za ustajanje iz ovoga kreveta. Kao treće... postoji velika šansa da nisam još gotov s tobom.

– To su sve izvrsni razlozi. – Hannah se uspravi i izvadi preostale ukosnice s biserjem iz kose i nagne se preko Rafea da ih odloži na noćni ormarić. Obujmivši joj rebra, zadrži je nad sobom i poljubi joj grudi koje su se našle nad njim. – Rafe – usprotivi se Hannah.

Zastavši, Rafe podigne pogled prema njezinome rumenome licu i široko se osmjehne. – Stidljiva si? – tiho upita pa je opet namjesti na svoju svijenu ruku. Utisne joj poljubac u čelo. – E pa, brak sa mnom brzo će te izliječiti od te boljke.

Hannah položi obraz na njegove grudi, a on osjeti kako joj se usne izvijaju u smiješak.

– Što je bilo? – upita je.

– Ovo je naša prva zajednička noć. A sutra je Božić. Rafe je potapša po golome boku. – A ja sam već odmotao svoj dar.

– Lako je kupovati za tebe – reče mu, a on se nasmija.

– Uvijek. Jer, Hannah ljubavi, jedini dar koji ću ikada željeti – zastane da joj poljubi nasmiješene usne – to si ti.

EPILOG

Na božićno jutro, Matthew Swift odšetao je do samačke kuće, cipela i ruba kaputa posutih svježim snijegom. Pokucao je na vrata i strpljivo pričekao da mu Rafe otvori. Sa podrugljivim smiješkom reče svojemu šogoru: – Mogu reći samo da svi govorkaju. Bolje ti je da se njome što prije oženiš.

Naravno da se Rafe tome nije protivio.

Swift mu je isto tako rekao da je Thomas Bowman, ponesen blagdanskim duhom (i udruženim pritiskom cijele obitelji), ponovno promislio o svojoj odluci da razbaštini Rafea pa želi sklopiti primirje. Poslije su ta dva muškarca sklopila svojevrsnu pogodbu uz vrući punč.

Ali Rafe nije pristao na suvlasništvo s ocem, znajući da bi takav dogovor neizbježno bio izvor budućih sukoba. Umjesto toga, odlučio se na vrlo unosno partnerstvo sa Simonom Huntom i Westcliffom, pa je svoje sposobnosti usmjerio prema proizvodnji lokomotiva. Tako je olakšao teret na Huntovim plećima, što je usrećilo Annabelle, a i omogućilo Rafeu i Hanni da ostanu u Engleskoj, što je svima bilo drago.

Thomas Bowman jednoga će dana zaboraviti da Hannah nije bila snaha koju je izvorno namijenio Rafeu i među njima će se razrasti duboka privrženost.

Natalie se udala za lorda Traversa i bili su sretni zajedno. Hanni je povjerila da ju je Travers napokon poljubio kada mu se onoga Badnjaka obratila za utjehu i da je to bio poljubac koji se isplatilo čekati.

Daisy je naposljetku završila roman i objavila ga s velikim uspjehom kod čitatelja, premda ne i kod kritike.

Evie je te godine rodila živahnu djevojčicu žarkocrvenih kovrča tako da je St. Vincent zaključio kako mu je suđeno da ga vole mnoge riđokose žene. Bio je jako sretan.

Hannah i Rafe vjenčali su se krajem siječnja, ali uvijek su Božić slavili kao svoju pravu obljetnicu braka. Svakoga Badnjaka, Rafe bi joj napisao ljubavno pismo i ostavio joj ga na jastuku.

Samuel Clark zaposlio je novu tajnicu, sposobnu i ugodnu mladu ženu. Ustanovivši da joj je lubanja povoljnog oblika, oženio se njome iz istih stopa.

Godine 1848., u časopisu *Ilustrirane londonske vijesti*, objavljena je gravura kraljice i princa Alberta pred njihovim božićnim drvcom nakon čega se taj običaj proširio i uskoro je svaki salon bio ukrašen nakićenim borom. Ugledavši tu ilustraciju, Lillian je samodopadno primijetila da je njezino drvece bilo mnogo više.

Nažalost, tupe Thomasa Bowmana nikada nije pronađen. Donekle ga je utješio izuzetan šešir koji mu je Westcliff darovao za Božić.

sken i obrada: Janja

Table of Contents

[Lisa Kleypas – Na božično jutro](#)

[Sadržaj](#)

[PROLOG](#)

[PRVO POGLAVLJE](#)

[DRUGO POGLAVLJE](#)

[TREĆE POGLAVLJE](#)

[ČETVRTO POGLAVLJE](#)

[PETO POGLAVLJE](#)

[ŠESTO POGLAVLJE](#)

[SEDMO POGLAVLJE](#)

[OSMO POGLAVLJE](#)

[DEVETO POGLAVLJE](#)

[DESETO POGLAVLJE](#)

[JEDANAESTO POGLAVLJE](#)

[DVANAESTO POGLAVLJE](#)

[TRINAESTO POGLAVLJE](#)

[ČETRANAESTO POGLAVLJE](#)

[EPILOG](#)